

"Iubite cetitoriu, multe prostii ai fi cetit de când ești. Cetește, rogu-te, și ceste și, unde-i vede că nu-ți vin la socoteală, ie pana în mână și dă și tu altceva mai bun la iveală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut."

Ion Creangă

Singur

Serie nouă, Nr. 7-8

Octombrie-Noiembrie 2008

Prin artiștii țării, Dumnezeu trăiește în România

Preț: 1 leu

Apare la data de 15 a fiecărei luni

Revistă de cultură, civilizație și
atitudine morală

Web: www.revistasingur.ro
ISSN:1584-0557

Foto: Dan Iordache

Ștefan Doru DĂNCUȘ

Pag. 8

POEȚII CARE NU EXISTĂ

(...) Ei au reviste de cultură electronice pe internet, site-uri literare și blog-uri personale, putere de scris și vlagă în trupuri, chestii pe care deși unii din noi le cunoaștem, ne pun în postura boilor ce se uită la poarta nouă. Iar noi – nu!, nu ne retragem, noi suntem cei mari și tari! Ținem cu dinții de mica și marea celebritate obținută, ne aruncăm în proiecte pentru care n-avem forță de finalizare, facem pe grozavii, dăm lecții.

După ce acest jalnic spectacol (deseori televizat) se termină, în spatele nostru, tinerii rād pe înfundate: pentru ei nu există ideea de „generație”. Oricât i-am hăitui sau i-am ademini cu „sponsorizări”, „premier”, „recenzii”, „lansări de carte”, „situație socială” – nu mai cred în noi.

Ne văd așa cum arătam în realitate: niște fustangii, niște narcotizați cu succesele noastre, niște inoportuni cu pretenții de guvernatori ai literaturii române, niște trepte uzate care li se pot prăbuși la primul pas.

Nu suntem credibili nici noi, nici Uniunea Scriitorilor, nici revistele consacrate, nici cărțile noastre (pe care le-au citit!!!), nici emisiunile TV sau radio unde mergem (pe care le văd și le ascultă!!!), nici „legende” despre noi; nici măcar nu ne vor fătulele cărora le mai ostoim setea de „glorie literară” prin câte-o cameră de hotel.

Momentul de inspiro

***

Și ce dacă am vrut să măsoz hotarele în copii de-ai tăi și le-am cusut urmelor tale căciulă să nu le ștergă vântul când o veni să bată ușile în tine ce inimă fără zăvoare ai curge prin ea sufletul de nu se mai oprește decât ostenit în dulap îl iau dimineața pe mine și toată ziua miros a banane coapte și-a soare e somn și cântec de iarbă în tine

Și ce dacă la anul frezii nu vor mai fi voi ține primăvara la ușă la geam mirosind orizontul în frigider Siberia Siberia unde nu cresc copii decât în basme totul e trist ca mine mireasa cea albă

IULIA
ALEXANDRA DRUGAȘ

Proiect "SINGUR" pentru reviste tipărite

Revista SINGUR distribuie gratuit câte un exemplar tuturor redacțiilor revistelor de cultură din România și din străinătate, de care are știre.

Redacțiile revistelor care nu au primit până acum revista noastră sunt rugate să ne anunțe prin formulele de comunicare din ultima pagină.

Redacțiile revistelor care nu mai doresc să primească publicația "SINGUR" sunt rugate să ne anunțe pentru a le scoate din regimul de difuzare.

Redacțiile revistelor care doresc să le promovăm un colaborator sunt rugate să ne contacteze.

Redacțiile revistelor care doresc să promoveze un colaborator al nostru sunt rugate să ne contacteze.

Redacțiile revistelor care doresc să afle părerea "Cititorului de reviste" sunt rugate să expedieze câte un exemplar din fiecare număr, pe adresa redacției noastre.

Să aveți pace,
Redacția SINGUR

qualitative business incentive team

Calcea Grivitei, 136, bloc WELROM, et. 1, CP 12-343, 78122 București - ROMÂNIA
tel: (+40) 21/222 8988; fax: (+40) 21/222 2480, e-mail: office@qbit.ro; webpațe: <http://www.qbit.ro>

ABONAMENTUL
LA REVISTA
"SINGUR"
NU TE LASĂ
SINGURI!

Laurențiu Ciprian-TUDOR

Amarele meu

Doresc de mult să scriu un text despre prietenie. Odată pentru că reprezintă, pentru mine, o realitate și a doua oară pentru că reprezintă pentru mine un vis: unul din acele vise care flutură deasupra gândului ce-mi sunt ca un stindard. Unul din acele vise care trec prin ființa mea ca firul de plumb din bancnotă. Se vede în soare și autentifică.

Știu multe lucruri care s-au spus sau care s-au scris despre prietenie. Cel mai mult îmi plac două dintre acestea: una îi aparține dragului de Nichita și zice că a avea un prieten este mai vital decât a avea un înger și a doua, cumva corectivă, este a scriitoarei Françoise Sagan și zice că Dumnezeu te iubește prin prietenii pe care ți-i dă.

Cred că prietenul adevărat este un anghelos în carne și oase, cumva pe neștiute. Cred că întrucât ruidele nu le alegi, prietenul ca ales devine, prin excelență ruda de suflet, fără de aceeași carne, fără de aceleași oase. Fratele, fărâtatul!

Fărâtat însemna în vechime prieten nedespărțit, legat de tine, prin jurământ, până la moarte. Tot fărâtat se folosea și ca sinonim pentru fratele de cruce. Acest obicei, pe lângă jurământ, implica și amestecul de sânge și alte ritualuri care, în credința poporului, îi făceau pe prieteni să devină rude de sânge (mai ales în săptămâna Cailor lui Sântoader, în Duminica Tomii sau în prima zi de Rusalii). Era ca o recuperare a unei erori: cel de același suflet trebuia să devină și cel de același sânge, ca o întărire a aceleiași identități, prin sângele cel purtător de identitate... un alt fel de contract faustic. Poate opus.

Biserica a osândit acestea, iar pe cei ce le făceau îi priveau ca pe niște furi de cele sfinte și ca pe niște vrăjitori periculoși. Ei erau canonisiți pentru că făcuseră jurăminte păgânești, la care adaugă și legăturii creștine (Pravila Bisericească). Preoții nicicum să îndrăznească a face frații de cruce, căci aceasta este fără de lege (Molitifelnic).

Se poate spune, în adevăr, că lucrurile sufletești nu ar trebui să țină de semne exterioare, ca o dragoste care nu are nevoie de rituri, de ancore. O stare care se alimentează pe sine, care își este sieși amintire și avânt, care s-a ridicat atât, s-a spiritualizat în așa măsură, încât, a atins ascitează. Un perpetuum mobile. Dincolo de formă, spirit pur.

Prietenia mea cu Florin a avut, totuși, nevoie de semne. Ca și cum ai avea nevoie de metafore. Un ceva, un gest extravagant, care să o scoată din obișnuit, care să îi dea acel iz de mit și de aventură, atât de important pentru o prietenie între băieți și mai ales între adolescenți. Un gest care să o scoată din prezent și să îi dea un timp mai lung.

Întrucât în vechime existau mai multe feluri în care se făcea înfrățirea și altfel decât pe sânge (adică pe pâine, pe pai, pe datul mâinii etc.), noi am ales, ca mari iubitori de dealuri, înfrățirea pe ocultura mărului. Din acea clipă ne-am încredințat unul altuia pe veci. Nimic, niciodată, nu mai putea justifica trădarea.

Am bătut împreună atâtea drumuri, cel mai adesea perpedes, am călărit atâtea dealuri, am ocolit atâtea meri. Timp mult strâns împreună, amintiri de depănat, aventuri cu diuimul. Umăr lângă umăr, în soare, căutând Soarele cel mai presus de soare.

Da! O prietenie rezistă timpului dacă cheltuiește timpul pentru netimp. O ține tot ce a fost dincolo de ea și deasupra ei. Chiar dacă fiecare își face familia lui, făcându-se una cu femeia lui, frecvența întâlnirilor micșorându-se astfel, această adevărată legendă care este prietenia până la plăsele

are puterea să dea o inerție care să țină până când moartea va despărți. Fărâtatul tău va fi mereu acolo la nevoie, va fi mereu acolo sincer și optimizator.

Am bătut împreună atâtea drumuri, au trecut atâtea ani, părul deja se albește; dar prietenia cu Florin m-a învățat că doi sunt deja o lume, că în doi nu poți înnebuni. De aceea, repet, prietenul ca fărâtat este/trebuie să fie un anghelos vizibil, slujitor al Celui Bun, în opoziție cu Nefărâtatul, dracul, invizibil.

Cred că prietenia cu un bărbat (heterosexual – azi trebuie să faci această specificație) este într-un anumit fel superioară iubirii cu o femeie (mariajul este altceva întrucât transcende o relație obișnuită) pentru că nu se consumă erotic și rămâne o tensiune spirituală. Îmi place să cred că Platon nu s-a iubit cu Socrate și că la asta se referea când spunea că prietenia este principala virtute. La faptul că ea devine spațiu și sol fertil pentru manifestarea celorlalte, la faptul că ea este... platonică.

Am curaj să spun sus și tare că cine nu ajunge să trăiască o prietenie adevărată, pentru care la un moment dat ești gata să și mori, va fi un om sărac sufletește. Nu merită să te însoțești cu cineva care nu este în stare de prietenii pe viață sau de-o viață. E ciudat că azi avem, în afară de rude, doar colegi, cunoștințe și câte un amic (a-mic), că nu avem nici un amare. Alfabeta virtuții ce face practică ar trebui să înceapă cu un A-mare.

A! Am uitat. După mine secretul (mundan) al prieteniei adevărate, adică al aceleia care durează, este formarea împreună. Prietenii de-o viață îi faci la focul și în durerile facerii a ceea ce vei fi. El, prietenul, este martorul facerii sau preferenței tale. Într-un anume fel este coautor. Variantele de tip coup de foudre sau alter ego sunt rare și, de cele mai multe ori, sunt strict delimitate temporar, pentru că au limitarea oricărei confirmări. Aceste prietenii sunt de intrajutorare și au loc pe sărite. Lor cred că li se potrivește ce spunea, în ultimul lui interviu, Ștefan Iordache: *Nu există prietenii, ci doar momente de prietenie.*

Am multe greșeli, ezitări, mâinii, dar sentimentul, pe care îl am uneori, că am reușit în prietenie, mă mângâie și îmi dă nădejde. Îmi dă puterea de a o lua de la început, cu sentimentul că mila Domnului e aproape.

Râd deci există

METAȘPAGA

Șpaga, în sensul clasic, nu mai există. Decât, cel mult, prin cotloane nedate la suflul nou al parvenitismului. Au mai rămas doar câteva relicve, dovezi ale șpăgii atotșpăgitoare de odinioară: ciubucul la taximetrist și ospătar, șperțul dat doctorului sub formă de pachete de cafea sau de plic îndesat cu bani, sau ploconul adus șefului pentru netrecerea pe lista restructurărilor și alte asemenea... naivități mitofice. Șpaga este pe patul de moarte.

Dar, conform unui Lavoisier adaptat, cum nimic în natura șperțurilor nu se pierde ci totul se transformă în... câștig, șpaga clasică a luat forme mult mai subtile. Evoluția aceasta ne-a determinat să o identificăm sub numele de metașpaga.

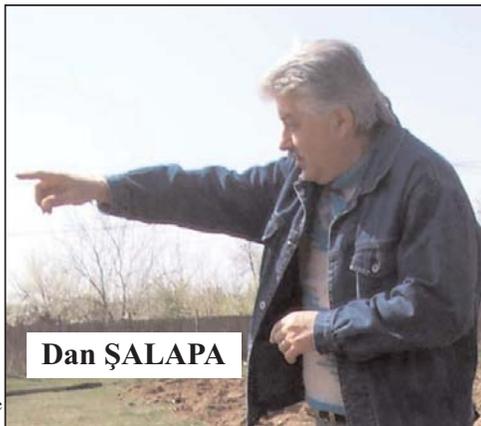
Metașpaga este, așadar, formă spre care tinde întru desăvârșirea sa șpaga. În forma ei de sorginte europeană, metașpaga se obține, astăzi, doar de cei inițiați în proiecte cu finanțare comunitară, de exemplu. De acolo, se trage cel mai vătos eurociubuc. Cum? Forma cea mai răspândită este a comisionului pentru cel care garantează finanțarea, adică o instituție guvernamentală, de obicei. Metașpaga se pretinde în acest caz sub forma unor angajări ale unor persoane dintre protejații șefimii din organigrama girantului, sau din rândul neamurilor și prietenilor acestora. Aceste persoane nu este nevoie, în cele mai multe cazuri, să și cunoască ceva despre proiect, decât cel mult numele și datele când îi este vîrnat pe card, salariul. Dacă, însă, se pricepe la o coordonată a proiectului, rămâne de discutat metașpaga sub forma impunerii angajării respectivelor.

Din acești bani, dar nu numai din aceștia, se face parte și șefului, că, deh, de-ai este șef și semnează!

Metașpaga de acest fel a născut monștri superbogati prin mai toate județele. Noi i-am numi, cu permisiunea Comisiei Europene, baroni europeni, că doar de-acolo, din snaga U.E. și-au tras ei vile și curțile de nu le mai încap multele zerouri din coada unor cifre în conturi și metri pătrați pe autorizațiile de construcție proprietate personală, dar care zerouri și metri pătrați nu se regăsesc, neam, pe formularele de declarație ale averilor.

Alți baroni, se știe, s-au burdușit din banii bugetului național. De aici, metașpaga se obține cu maximum de randament prin metoda Lanț.

Metoda Lanț presupune angajarea unui întreg șir de firme care, fiecare, lucrează o parte mică a unui proiect mare, cu finanțare bugetară, firme care, știind că are balta pește, umflă devizele. Un astfel de deviz este înaintat, conform metodei, firmei ierarhic superioare, firmă care a angajat-o pe ea. Aceasta, la rândul ei, umflă

Dan ȘALAPA

și ea cât poate bugetul deja umflat, și îl înaintează firmei mai mari, și tot așa, încât, până la firma-mamă, antreprenorul general al lucrării, devizul este uriaș. Din tot acest lanț de firme și devize, acte și contabilități, se scurg ușor sume ce poposesc în conturi paradisiace... Actele sunt în regulă, nimeni nu poate dovedi nimic, așadar, șpaga nu există, penalul este, deci, departe și nu afectează pe nimeni, adio, corupție!

Metoda Lanț se practică cu un succes nebun în domeniul energetic, unde nevoile sunt foarte mari, iar priceperea greu de controlat.

Astfel se explică "nuca tare" care este domeniul energetic, greu penetrabil la privatizare, încăpățânat ca un câtar la tendințele de control guvernamental.

În varianta șpaga, metodei Lanț îi corespunde metoda firmelor-căpușe.

Metașpaga este forma îndelung șlefuită a peșcheșului tradițional. Astăzi nu se mai duce curcanul, damigeana și cartușul de Kent la "nașu" mare", nu, astăzi, ele s-au transformat în vile sau case de vacanță, apărute ca din senin în zone rezidențiale, bijuterii și obiecte de artă lăstate moștenire de mătuși nonagenare, dividende de la S.A.-uri profitabile și din indemnizații în consiliul de administrație, unde beneficiarul metașpăgii ajunge doar la aniversări și sărbătoriri de intrare în Cartea celor mai bogați 100, sau 300, sau câți or mai fi astfel de români...

Metașpaga este viitorul de aur al românului "descurcâreț" post-revoluționar, pentru care banii europeni sunt mană cerească, iar bugetul național - eterna și fascinantă țintă, pe care n-ar lăsa-o din gură nici pentru zece mii de integrări pe minut, reunite cu șaptezeci de mii de alianțe euroatlantice la pătrat!

poemul lui Ștefan

3. cu noi merge un mim

îmi vine să îl smulg ca pe o buruiană
cu tot cu ghearele înfipte în gleznelo noastre

toate sunt asfixiate acum
cuvintele gândurile gesturile

privirile

știi
în ultimul timp parcă sunt mutat de o
macara
dintr-o zi în alta
nu ți-am spus că
vânățiile mele mari cât niște insule
își modifică formele
odată cu norii

sunt obișnuit să se strige la mine
doar tu îmi șoptești

Ștefan CIOBANU

Abonamentul la revista SINGUR nu te lasă singur!

- rubrică-document -

Ștefan Ioan GHILIMESCU

Te-au iubit, Inimă, atât de multe
și atât de ușor. Te-au iubit! Și încă Tu
erai iubirea mea, și eu eram în viață,
și acolo Te căutam și dădeam răspuns, eu
cel urât, în acele momente frumoase pe care Tu
le-ai făcut! Spitalul Augustin

Ștefan Ioan Ghilimescu

Scrisorile în surzina de tipuri care dispun pe mijloc erau pe rând
cabluri ale telefoniei mobile, la și era de la începutul unei perioade
din care se făcuse în spitalul meu. Amintiri transmise pentru a mă
unite în zilele noastre; și cât de aproape mă potrivește, faptul că
câștig de floare și tătărușă bucurată. Hărțuiește într-unul din
pentru că ne iubeam în febrilitatea undei care nu se mai retrăgea,
cu graba convulsivă de câștig care nu ne vor mai găsi... E un fapt
meu în jurul tău fără loc de unii suferinței mele și de mișcarea
și în jurul fetei albe și rădăcinile velinele fetei în
fapt, fetei vârstă și de o înțelegerea fetei și de. Tu și
fetei și de fetei, spun mereu înțelegerea, tot ce se poate cu ei este
spitalul și obiectul.

Ștefan Ioan Ghilimescu

Urît mai trăiți, domnilor!

Dragă Marius Tucă,

În numele amicitiei ce ne leagă, te rog să inserezi în *Jurnalul Național* aceste rânduri adresate multor ziariști sau reporteri din mass-media centrală, tineri sau mai puțin tineri, dar toți de o seamă cu barbaria. O fac atât în numele meu, cât și al unor prieteni ca Radu Beligan, Sergiu Nicolaescu și Ștefan Iordache, hărțuiți, ca și mine, cu nerușinare tenace, de niște condeie butucănoase.

Vă e foame de moarte de ne căutați prin toate spitalele? Așteptați-o cu încredere în pragul casei voastre, va veni, n-a lipsit la nici o întâlnire. Cei care nu mă credeți, puneți mâna pe o lamă și ascuțiți-o pe venele de la o mină. Straniu e faptul că majoritatea dintre voi vor muri fără să se fi născut. Un scriitor german, Hans Fallada, a scris un roman intitulat "*Fiecare moare singur*". Măcar pentru simpatia pe care o purtați scriitorilor străini – cei români de mult nu mai intră în discuție –, încordați-vă să găsiți o explicație pentru lipsa umbrei voastre pe copertele istoriei contemporane și lăsați-ne pe noi în pace. Cred însă că exemplul Fallada, pe care l-am ales, nu e fericit, întrucât, dacă vă mai spun că tot el a

Fănuș Neagu

scris și romanul "*Banii nu fac doi bani*", aleluia!, voi, care știți că banii fac totul.

Da, sînt bolnav – cancer de prostată cu diseminări –, mă tratez la Spitalul Elias (mă opres să fac o plecăciune în fața medicilor, asistentelor, infirmierelor și tuturor slujitorilor acestui spital pentru imensa lor dragoste de oameni) și nu doresc altceva decît să mă lăsați în pace cu nenorocul, suferința, spaima și speran-

Gelu Bogdan MARIN

CANONIZAT FĂRĂ PREJUDICĂȚI

LEHAMITEA-I DOAR O PASĂRE OBOȘITĂ
O UMBRĂ DE MUCAVA
SUA CARE TRUPUL TĂU PALID
RESPIRĂ CA UN BALON DE SĂPUN
ÎN ROCHIE GALBENĂ
UN FLĂCĂR MĂRUNTIT
CU OCHII MEI PERVERSI
DE PROVINCIAL CU GURA ROSIE
O RANĂ APARENT LENESĂ
ÎN MILLOCUL UNOR OBRĂVI' SUPT
DE MIEL TEMBEL

Gelu Bogdan Marin

țele mele. Eu știu să îndur, vîrsta m-a învățat multe, dar am o familie, rude, prieteni pe care-i îngroziți cînd mă îngropați a doua oară în decurs de șase luni. Vă întreb: o faceți din pustiu sufletesc sau din cea mai elementară lipsă de conștiință profesională? Apoi, ce bucurie vă trezește suferința altora? Și, mai ales, pentru ce ne vreți dincolo de dincolo? Literatură nu citiți, prin urmare nici cărțile mele, la film nu mergeți, la teatru nici atât. Îmi închipui cu toată sinceritatea că nici de urît nu ne urîți. Atunci nu încape decît o singură explicație: sînteți mînați cu biciul de patronii voștri să aduceți știri ce să sature așteptările unui public, de voi înșivă format metodic, de-a lungul timpului, ca amator de telenovele imbecile, senzaționalism ieftin, erotism vulgar etc.

Aș mai avea destule să vă spun, dar mă opresc aici, încheind cu fraza unui mare scriitor rus (voi, se înțelege, ați fi vrut să fie unul american, dar n-am ce face): "Urît mai trăiți, domnilor!".

Material preluat de pe blogul
<http://fabiananton.blogspot.com/>,
acordul d-lui Fabian Anton

Subredacția Brașov ♦ Poezie ♦ Subredacția Brașov ♦ Poezie ♦ Subredacția Brașov ♦ Poezie ♦ Subredacția Brașov ♦ Poezie

Dósa Andrei-Adám

LEGĂTURA
PĂRINTEASCĂ

părinții mei
sunt idoli de piatră
sculptați în fotolii
învăluți în lumina albastră
a televizorului

eu îi rog
să îmi dea iubire
ei îmi dau de înțeles că
focul încălzește
masa e pusă
patul va fi desfăcut

eu vreau să ascult
pildele lor grăitoare
mă cheamă
alături de ei
în fața televizorului

eu mă pregătesc să ies
cer binecuvântare
și putere
ei cu ochii întorși spre tv
văd pericole prevăd capcane
îmi spun să mă feresc

îi implor
să se întrupeze încă odată
să facă minuni
să salveze lumea
piatra pleznește
pe fețele lor
s-au intrupat în mine
îmi răspund

pierduți în lumina albastră
a televizorului
idoli de piatră
mici și obosiți
sunt părinții mei

NOAPTE ÎN HARGHITA

În noaptea aceea în care
cerul și-a deschis toți ochii,
și brazii erau munți
ascunzând uitate comori,
mâna mea a devenit mâna ta.

Oare am întins mâna ta
să simt cum tremură
genele stelelor,
și am întins-o din nou
să simt brazii asprii
cu acele cât stâncile,
și apoi am adormit încolăcit
ca un mic animal copleșit,

sau am ținut mâna ta nemișcată,
simțind că petalele ei ocrotesc
un sentiment mare cât noaptea,
iar apoi ți-am așezat mâna
pe inima mea,
și m-am închis în somn,
ca un cerc conținând noaptea,
tresărind ușor?

COLIND

Nu te mai lăsăm, creștine,
Degeaba toate interfoanele din lume,
Ne-am furișat ca niște feline,
Printre picioarele unor vecine,

Ți-am pus în ușă petarde fine,
Nu te mai lăsăm, creștine!

Scoală din fotolii, nu e vremea adormirii,
Vestea noastră, unde trebuie te va nimeri,
De nu o crezi, uită-te pe Discovery
La documentarul nașterii!
Scoală din fotolii, nu e vremea adormirii.

Magii cu bmw-urile
Au venit să îl adore, și-au lăsat afacerile,
De nu crezi, uită-te pe protv,
Toțmai se prezintă știrile.
Magii cu bmw-urile...

Știi moșul din pauzele publicitare?
Din sacul său roșu pruncul apare,
Ți-l dă ție și celui de lângă tine,
Pruncul plânge, vrea de la voi o-mbrățișare,
Răde moșul din pauzele publicitare.
După colindul nostru se lasă liniște cu ninsoare.

POEM

Curul tău îmi dă stabilitate
în lumea asta ruptă, varză.
Dintr-un animal parțial târător,
m-ai făcut campion la sportul de divan,
chiar dacă scula mea făcea fițe
la început. De emoție.
Și, cu timpul,
am învățat să dăm nume sentimentelor,
chiar celor nașpa, când nu știam ce-i cu noi.
Am învățat să privim la blânda vacă,
când suntem stresați, nervoși și nerăbdători.
Dacă ar știi, mă-ta ar fi mândră de noi!
Șmenarilor le vine să borască
la vederea noastră,
e reacția lor firească
la iubire.

Subredacția București ♦ Filosofie ♦ Subredacția București ♦ Poezie ♦ Subredacția București ♦ Filosofie ♦ Subredacția București ♦ Poezie

PROBLEMA SUFLETULUI LA PLOTIN

(Continuare din nr. trecut)

De asemenea, întâmpinându-i pe peripatetici, Plotin afirmă că sufletul nu se află în corp ca într-un subiect. Ce înseamnă că nu se află „ca într-un subiect”?

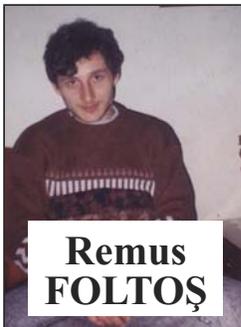
Înseamnă că nu se află ca o calitate aflată în subiect și asta pentru că dacă s-ar afla ca o calitate știm că acea calitate este indisolubilă legată de subiect ori sufletul trebuie să respecte ideea separației de corp. De asemenea sufletul nu este nici o parte a unui întreg care ar fi corpul ceea ce este lesne de înțeles. Argumentația copiază stilul socratic aici. Tot așa nu este nici un întreg pentru părțile pe care le-ar compune corpul.

Trecând în alt registru – cel aristotelic – se spune că sufletul nu este nici forma pentru materia corporală căci forma este inseparabilă de materie și atunci cum s-ar explica dogma separabilității?!

De asemenea, amintindu-ne din nou de Phaidon, se spune că sufletul este stăpânul corpului în sensul că este mișcătorul prin excelență al corpului și de aceea nu s-ar putea afla în ceea ce este inert fără el.

Din toate acestea rezultă că sufletul este mai degrabă conținătorul corpului, pentru că trebuie să existe o relație între corp și suflet. Faptul că sufletul este cel care conține – am mai spus – demonstrează anterioritatea ontologică a sufletului ceea ce vrea, de altfel, să demonstreze și Plotin.

De asemenea se spune că sufletul nu este nici armonia corpului și aici se face atingere cu concepția pitagoreică și se face tangența tot cu Phaidonul lui Pla-

Remus
FOLTOȘ

ton numai că venind cu alte argumente, mai solide și mai numeroase.

Cea mai abilă demonstrație, însă, este, pentru a ridica problema anteriorității ontologice a sufletului, este aceea despre unitatea de percepție. Aici merită să insistăm. Iată ce spune textul: „Căci nu un organ percepe nasul, altul ochii, ci același organ le percepe pe toate deodată. Iar dacă o calitate sensibilă intră prin ochi, alta prin auz, trebuie să existe ceva unic în care să se unească ambele.” Plotin dă exemplul unui chip. El nu este perceput mai înainte în ceea ce privește ochii, mai apoi în ceea ce privește nasul sau sprâncenele sau urechile. Nu, el este perceput în mod unitar și dintr-o dată. Dacă în percepție nu există diviziune atunci nu există diviziune nici în purtătorul percepției care este sufletul. Acest argument este puternic. Seamănă cu

unitatea originară sintetică a apercipției a lui Kant și este unul din argumentele care nu au fost aduse până la Plotin.

Părăsind argumentele plotiniene trebuie să mai adăugăm un lucru important. Sufletul individual este nemuritor și în același timp omogen cu sufletul universal. Teoria reîncarnării este prezentă la Plotin ca și la Platon.

De asemenea trebuie menționat și faptul că sufletul individual poate lua contact cu sufletul universal și chiar mai mult, cu Inteligența noetică printr-o formă de cunoaștere ce depășește discursivul și se deschide spre intemporalul unde toate sunt una – lumea noetică. Această formă de comunicare mistică este „intuiția intelectuală” – sursa de speculație mistică a tuturor celor care i-au urmat lui Plotin, începând cu creștinii și terminând cu Schelling.

N-ar trebui omisă din acest scurt eseu influența filosofiei orientale.

Vorbind despre suflet nu poți ignora că omogenitatea dintre sufletul individual și sufletul universal este similară filosofiei indiene a identității dintre atman și brahman.

Similarități ar fi de menționat și la capitolul omologiei dintre microcosm și macrocosm, la Plotin și în filosofia indiană.

Dar câte n-ar fi de adăugat aici! Ne mulțumim însă cu ce am spus anunțând totodată un studiu mai argumentat despre suflet la Plotin, cu referințe și cu o tratare exhaustivă a problemei.

Prezentul eseu nu a fost decât o apropiere de problematica ce o implică în relație cu sufletul un gânditor sistematic cum este Plotin.

Cel care-am fost

Cel care-am fost nu voi mai fi nicicând
Uitarea se va-ntinde peste tot
Neiertătoare și nevinovată,
Ca un copil frumos și idiot...

Vânătorii își vor pregăti puștile grele,
Câinii vor lătra, alergându-se-n vânt,
În pădurea șireată, cu frunze ofând
În toamnele nopților zilelor mele.

Or să rămână, duiosii, îmbrăcați în argint,
Plopii vâslind în zarea de purpură, amănării
În nopțile lungi, mult prea lungi, prevestind
O altă corabie strabatând depărtările...

30 ianuarie 2005

Crezi tu...

Crezi tu că Dumnezeu s-ar supăra,
Dacă-ntre noi ar înflori iubirea?
Doar s-a mai întâmplat așa ceva
Și n-a pierit pământul și-omenirea...

De ce să suferim tot așteptând,
Când într-o clipă, cerul s-ar desface
Și-ar curge veșnic Raiul pe Pământ,
Aflându-ne și noi dorita pace?

O, te iubesc și parcă mi-aș da foc
În tulburele ochi al greii patimi,
Că sufletul mi-e plin de nenoroc,
De vijelia sorții și de lacrimi...

Vreau să te strâng la pieptul meu iubito,
Să te simt toată ca pe-un vis frumos,
Ce floarea gurii tale-am îndrăgit-o-n
Împărația lui Iisus Hristos!...

Alexandru
PRIBOENI

M-am tot gândit atâtea nopți și zile,
În spaima și-n cumplita tresăriri:
Nu e o vină să iubești pe lume,
Oricare-ar fi acela dintre miri,

Că frumusețea ta strălucitoare
Presimt că pe oricine - ar orbi...
Eu cred că te iubesc atât de tare,
Că te-aș putea ucide într-o zi.

2 iulie 1991

**Abonamentul
la revista
SINGUR
nu te lasă
singur!**

qualitative business incentive team

Calea Grivitei, 136, bloc WELROM, et. 1, CP 12-343, 78122 Bucuresti - ROMANIA
tel: (+40) 21/222 8988; fax: (+40) 21/222 2480, e-mail: office@qbit.ro; webpa&e: http://www.qbit.ro

Florin CARAGIU

expediție

dimineața
ferestrele sunt cabrate pe ochii tăi
dornici de o mânășă
care să scoată din sobă
hărțile teritoriilor cucerite

e mai simplu să pornești o expediție
decât să alungi vise
ele te mișcă în cere
și te scutură de cuvinte
însă tu îți acoperi umerii
și cu grație deturnez lucrurile
spre o grădină în care timpul
n-are tăieturi

lumea aceasta e a ta
și te vrea elice
trupul nu e al tău
și înghiți lumină
cu primul salt în gol

te oprești în aer
și guști din miezul copacilor
cât e nevoie
pentru a rezista accidentelor
Dumnezeu te scoate din ele
cu o durere care dizolvă deznădejdea

rugăciunea e cuțitul ce ne păstrează forma
când ieșim afară

Códa

Pentru că mai sînt doar cîteva ore și
va pleca.

Și pentru că orice plecare trebuie în-
tîmpinată cu tăcere. Și cu ceai. Așa spunea
bunica mea, fiecare plecare trebuie primită cu
tăcere și ceai. Ce fel de ceai nu știu, niciodată
și spunea, cred că nici ea nu prea avea habar
sau nu-și bătea capul cu asta. Ceai să fie. Și
tăcere.

La naiba.
Dumnezeule, în cîteva ore o să vină
zorii și o plecare. Ce combinația dracului...
Și eu trebuie să stau aici, cu mîinile
în jurul unei căni cu ceai, căinii lui.
Și cu tăcerea.
Și cu tăcerea.
Și cu tăcerea.
La naiba!

Totul a pornit dintr-o prostie. Ca
orice poveste mișto adică. Sau ca orice relație
faină. Totul a pornit dintr-o prostie și, trebuia
să mă aștept, totul era sortit să se încheie
prosteste. Așa se întîmplă mereu. Toate relații-
le mișto încep aiurea și se termină ca dracu'
în căni de ceai. Și în tăcere. Dar asta e deja
altă poveste...

Deci...
Totul a pornit dintr-o prostie.
Era seară, de fapt chiar noapte că
treceuse de ora 11. Veneam dinspre Unirea,
era foarte aproape de parcul de la Alba Iulia,
în stația lui 313 dacă știi... Așa...
Mă văzusem cu Dia și cu toată
gașca ei de desciererați. N-aveam nici un
chef să merg dar au tot insistat și pin' la urmă
am zis de ce nu, îmi bag picioarele... Și m-am

prin orașul pierdut în ceață

fantasia

suntem aproape însă nu ne vedem prin cortina de muzică
chipul tău arde încet aruncat într-o inimă

la teatru tocmai se juca viața noastră/ am intrat pe la jumătate
fără să mai plătim biletul pentru că nu aveam la noi
decît o moarte de la vechituri
actorii își dădeau viața pe scenă
pentru dragostea care începea să doară

luminile nu își făceau efectul anestezic

am plâns împreună/ unele amănunte ne scăpaseră
și tocmai acelea ne urmăreau în întuneric
neobservați de nimeni/ despărțiți numai printr-o piele de su-
flet
nu știam ce se întîmplă cu noi/ povestea accelera
și ne-o putea lua înainte incontrolabil

acum ieșim din noi înșine pentru că Dumnezeu
ne ia deznădejdea
cu raiul pe care ni l-a păstrat atîta vreme cald în cenușă

singularitate

motto: „Discutând despre una și despre alta, i-am spus
– precum știam de la părinții pustiului –
că suntem nimic. Ghelasia m-a privit și mi-a răspuns:
«Da, dar din nimic a făcut Dumnezeu lumea»”

tu știi că m-am rupt în două doar ca să prind la mijloc
glasul tău pe care îl iau peste tot
până când nu mai pot înainta și îmi aduc aminte
că iubirea nu lasă urme/ nu distinge
în spațiul dintre viață și moarte
decît o fibrilație a memoriei aruncate peste străini
din capul pieptului

de fiecare dată când vîrfurile copacilor se șterg de nori
refuz să cred că ești la o distanță mai mare decît zece
la puterea minus treizeci și trei/
când te-am întîlnit am știut că drumul
pe linia cea mai scurtă către mine însumi
nu mai poate fi prelungit

inima ta e o singularitate neeliminabilă
în care Dumnezeu mă așteaptă după fiecare sfîșiere
de piatră și îmi curbează privirea cu o veste
nemaipomenită/ omul e nimic,

dar din nimic a creat Dumnezeu lumea

îmbrățișare

când crezi că poți ceva cazi din îmbrățișare; nu poți,
dar ieși din tine o putere ce drămuiește fericirea
întîr-un război fără tabere adverse însă cu o miză mult mai
mare:

dus...
Acum, știi prea bine, orice
om normal nu rezistă mai mult de
două ore în atmosfera asta... Nu-i
vorba că Dia este nașpa, nu, nici
gînd, mai ales că nu ne mai văzusem
de un car de ani și ne-a luat vreo trei
ore să ne amintim toate îmipeniile
posibile pe care doream să ni le
spunem... Mă rog... Nu-i vorba deci
de asta... Însă nu rezisti, pur și sim-
plu... Unde mai pui că dacă pe lîngă
ea se mai nimereste cîte un Raul sau
Mike s-a dus totul pe apa simbetei...
Ei bine, în seara aceea așa a fost.
Toată gașca în pâr.

Am rezistat vreo cinci ore. Aproape
șase. Apoi m-am cărat (Pup Dia, pup fetele,
toc toc Raul, Mike ia naibii mîna de pe
fundul meu, etc., etc., etc.)
Se făcuse vreo 11 și ceva și am por-
nit deci troila spre casă.
Așa cum pornește spre casă o tină ră
de 24 de ani într-o noapte de vară toridă
dintr-un oraș infect. Fără chef. Cu căștile în
urechi. Cu privirea în pămînt și în noaptea
mov.

Ok...
Trec de Unirea, las în urmă Casa
Eliad și ajung deci în stația lui 313.

Era trecut de 11 jumate, habar n-
aveam dacă mai trecea vreo mașină dar, nu
știi de ce, m-am așezat pe bordură (cretinii
ăia scosese ră toate băncile din refugiu) și
m-am pus pe așteptat.

Întîr-o noapte infectă de vară, cînd
ești singură și te îndrepti spre singurătatea
camerei tale, cel mai ușor te scoate din spleen
o melodie. D-ai-a de fapt îmi și țineam căștile

corpul mișcat din loc de o durere vecină cu dragostea

străzile nu duc nicăieri pentru că se termină
acolo unde pierzi sensul lovirii și nu poți să-l trasezi
fără puterea ce aruncă un pumn de pămînt
peste ape încinse în dansul pe loc

trecherile prin ființe lasă noduri pe care le desfaci între stații,
când liniștea accelerează schimbarea și vezi prin pînza lumii
un loc în care timpul nu se definește prin pierderi de sînge
ci prin umplerea unor contururi

răzvrătirile își mușcă primii născuți și vor un plâns pe măsură
din care ieși cu fața spre Dumnezeu
cu suflul rotunjit de Duhul Lui și gura încălzită de Cuvîntul
Lui
în vreme ce arunci din sertare toate impresiile uzate despre
oameni

îi surprinzi venind dinspre ușii cu inima care îți lipsește
de cînd ai ales să faci pe plac nisipului
și ai legat în lanț libertatea în numele dublurii ei

eclipsa

se întîmplă să taci pentru că trupul e avid de lumină
și nu știi cît va rezista cu hrană de lapte
e o așteptare cu două fețe sub un condei asmuțit
de o ființă întoarsă pe dos
polizată de sabia rotitoare a heruvimului
care taie la inimă întunericul cu ochi luminoși

prietenii zic: ce este eclipsa aceasta?
și cum de ne aduce aminte de marea în care înotam fericiti
mîngăiați de glasul ce ne spală de sînge
și ne ferește de pierderea conturilor
adâncite în îndrăgostii și în oamenii singuri?

e minunat să călătorești în natură
crestele și valurile uriașe te încântă și înfioarează
dar să străbăți un om e o aventură și un mister greu de
pătruns
pentru că relieful ia formele cele mai surprinzătoare
și se transformă cît ai clipi sub apăsarea cuvintelor
ce sunt o formă de locuire a granițelor care te propulsează

Dumnezeu ne provoacă la luptă contra curentului
corpul e lama ieșită din suflul cînd e incolțit de mașini
niciuna nu-i poate sta împotriva
pentru că prefacerea mîncării dă cuvintelor
puterea de a muta din loc

patria se împarte în bucăți de privire
cu fiecare lingou vîndut străngem un om aproape
seara ne ajunge din urmă și ne alungă între animale speriate
iubirea e dureroasă pentru că pietrișul vorbește apăsător
despre scurgerea sîngelui
și ne împinge spre o schimbare vînată cu pasiune
sufllarea ține incheieturile spre a rămîne întregi
cînd gîndurile zvănesc în patru direcții

din războiul acestuia nu vom ieși cu trofee
ci cu știința pliturii

Fabian ANTON

în urechi.

Însă nimeni nu spune că treaba asta
nu ține o veșnicie și că nu poți freca la nes-
fîrșit playlist-ul defilînd între Slayer și Mot-
ley și Judas. Nu că nu-i fain însă, mai ales pe
căldură și-n bezna mov, toată zgometoa asta
în loc să te învieze îți dă o stare foarte a
dracu', ceva între silă și poftă de sinucidere.
Așa că am virat-o spre Karaindrou și, cînd
nici asta nu a mai mers, mi-am început jocul
favorit.

Palmele lipite una de alta și întoarse
cu fața în sus.

Dacă faceți asta, indiferent de oră și
de chef, în zori ori în miez de noapte, veți
vedea că, printre milioanele de linii și liniuțe
ce vă brăzdează incheietura mîinii, palma,
degetele, dintre toată nebulonia asta nese-
maforizată, străzi cu sens unic, ulițe și bule-
vard de din piele și carne doar un singur drum
pornește din mijlocul palmei drepte și urcă
anevoios, încet-încet, traversînd palma
stîngă.

Urcă.
Urcă.
Urcă.

Ei bine, de cînd eram mică, mi-am
pus soldații să mărșăluiesc pe drumul ăsta.
Știi, așa... de pază.

În rest este ok.

Sus, pe fiecare deget al mîinii
drepte, am clădit cîte trei orașe. Pe fiecare
falangă cîte unul. Pe fiecare falangă cîte unul
cu același nume. Astfel am patru orașe-culori
și patru orașe de scortîșoară și patru orașe de
apă (astea sînt cele de jos).

Din orașele mele, pe ulițe de carne,
pornesc țîrgoveții și domnișoare îmbujorate.
Din orașele mele pe străzi și bulevarde din
piele, defilează – duminica, în zilele ploioase
și în sărbătorile legale – 27 000 de clovni.
Din orașele mele de apă și scortîșoară și cu-
lori pornesc litere și atingeri.

Maria m-a întrebă odată bine fato,
am înțeles nerozia asta, deși te știu de cînd
erai copil și pînă acum nu am văzut niciodată
nici țîrgoveții, nici domnișoarele, nici
clovni... Dar să zicem... ai patru orașe, așa
cum spui... Însă cu degetul mare ce faci?
Ea de unde să știe că, la durere și la frig și la
mînie, El, rămîne veșnic deasupra orașelor
mele și a dudurilor îmbujorate, a clovnilor și a
țîrgoveților?!

Întîr-o noapte infectă de vară, cînd
ești singură și te îndrepti spre singurătatea
camerei tale, cel mai ușor te scoate din spleen
o melodie.

Însă, sinceră să fiu, nu prea mă mai
gîndeam la asta.
Cînd aștepti noaptea autobuzul 313
nu cred că-ți mai stă mîntea la melodii.

(Continuare în pag. 7)

Subredacția București ♦ Proză ♦ Subredacția București ♦ Studii ♦ Subredacția București ♦ Proză ♦ Subredacția București ♦ Studii

Fabian ANTON**Côda**

(Urmare din pag. 6)

Spectacolul oferit de orașele mele era mult prea fascinant ca să mă mai gândesc la altceva. Nu știu cât am stat în tovărășia camarazilor mei de scortșoară însă, când a venit mașina mi-am luat orașele și clovniș și, ca un batalion instruit ce simtem, ne-am urcat.

Un bătrânel chel și miop privind undeva în gol. Cămașă pept. Un pix agățat la buzunarul de la piept. Alături citeva foi cu un scris mărunț.

Un cerșetor fără un picior dar cu un acordeon pe care sînt lipite etichete de bere. O melodie îngrozitoare cu un text asemenea scurgîndu-se din cutia Tuborg-Salitos-Ursus. Efectul garantat pentru a scoate bani din buzunarul oamenilor stresați.

Dincolo, un tip Emo cu cercei în buza de jos și cu tentaculele în jurul unei gagici (tubita lui presupun). O garoaafă ofilită rotindu-se între degetele lunguete ale tipei.

Sus ceasul (00.27) și obișnuitul „se retrage”. Flora și fauna autobuzului 313 în miez de noapte.

Mă ridic, scuzați vă rog. Genunchii oșoiși ai babalucului chel strîniș ca să-mi facă loc. Privirea mioapă a babalucului chel lipită de fundul meu.

Scuzați vă rog!

Așa...

Palmele din nou libere.

Orașe, deschideți-vă porțile.

Tîrgoveți și domnișoare îmbujorate.

Douășapte de mii de clovni defilînd în noaptea mov. Apă și scortșoară. Culori. Litere și atingeri.

Și o uliță, numai una, pornind din mijlocul palmei drepte și urcînd anevoios, încet-încet...

Cît?

Unde?

Către cine?

Habar n-am.

Orașe, deschideți-vă porțile.

Nu știu cînd a sosit lîngă mine.

Eram ocupată cu tîrgoveții mei (Vedeți, mai avem două stații și coborîm. Am ajuns pe Paleologu și imediat după intersecție, nu la stația asta, la cealaltă, imediat lîngă biserică, o să coborîm... Așa... Să fiți aliniați. Fără gălgăie și fără măscări. După ce ne dăm jos puteți face ca toți draici dacă vreți dar pînă atunci liniște. S-a înțeles?) așa că doar am observat că s-a oprit cineva alături de mine.

Venit de nu se știe unde.

Mirosind a mose și a ploaie.

Cu un rucsac imens, verde cu roșu,

înghiontindu-mă în umărul drept.

Afit.

În rest nimic pentru că, ți-am mai spus, nu eram atentă decît la soldații mei ce trebuiau să închidă bine porțile orașelor de scortșoară.

În rest nimic pentru că nu aveam în minte decît drumul acela pornind din mijlocul palmei drepte și urcînd anevoios, încet-încet...

Unde?

Unde?

Unde?

Dintr-un difuzor nenorocit s-a auzit o

voce pițigăiată cu urmează stația...

Ușile s-au deschis.

Soldații nu mișcau în front.

Tîrgoveții așteptau comanda mea.

O clipă aerul rece al nopții pe obrazul

meu și prin păr.

Și, cînd ușile s-au închis, cînd nenorocitul

ăla de geam s-a pus iar în fața ochilor mei, chipul lui.

Și zîmbetul.

Și, lipită de geamul soios, palma lui.

Și drumul, pornind din mijlocul palmei

mele și urcînd anevoios, încet-încet, pînă dincolo de geam, printre alte 12 orașe necunoscute, burguri de carne și piele.

Și noapte.

Dia voia să mergem la munte.

El n-ar fi vrut dar i-am cam stat pe cap atunci și l-am convins. Sinceră să fiu nici eu nu prea aveam chef dar am făcut-o mai mult pentru Dia.

Cretinul de Mike o lăsase cu ochii în soare și vreo 4 luni aproape nici nu mai ieșise din casă după povestea asta.

Așa că într-o dimineață am sunat-o și, după un ce faci fato și altă oră jumate de baliverne i-am zis hai să ne cărăm undeva.

Unde? zice. Am văzut că poate prinde toți și ceva așa că am continuat. Partea proastă era că la ora aceea nu aveam nimic în cap. Sincer vorbind aveam chef de o ieșire în oraș așa, ca între fete, o

terasă, apoi un film, două pahare de Cola, două pungi cu Popcorn... mă rog... tot ritualul.

Dia însă a zis la munte. Și, fiindcă nu aveam chef ca apoi să dea înapoi, la munte a rămas.

El n-ar fi vrut dar i-am cam stat pe cap atunci și l-am convins.

Așa că a urmat tot rahatul obișnuit.

Hainele.

Revista cu integrate.

Acumulatorii.

IPod-ul.

Aparatul foto.

El n-ar fi vrut dar i-am cam stat pe cap

atunci și l-am convins.

Drumul spre Sîmbăta a fost ok.

Poate puțină căldură dar cred că eram și noi înfierbîntate de afită cîntat și de afită bere și de afită My Chemical Romance.

Dar a fost ok.

Cînd am ajuns ne-am lăsat bagajele la ca-

bana de lîngă mînistire, ne-am tirat la masă și

apoi, așa, de sîestă cum zic babacii, am urcat puțin

pe munte.

Ușor.

Mîină în mîină.

Oraș lîngă oraș.

Mai ales că batalioanele mele de tîrgoveți

erau de acum obișnuite cu noile drumuri și noile

arome.

– Pot să te întreb ceva?

Se ridică și își trece ușor mîna prin păr.

Apoi, de lîngă geam, privindu-mă rece,

rostogolind între degete o țigaretă subțire.

– Tu știi?

Am privit-o.

Tăcere.

Scrumul.

Scrumiera.

Tăcere.

Fac din cap semn că nu.

Ea se întoarce și privește o clipă pe fereas-

tră.

– Mda...

– Serios...

– Te cred.

Un porumbel idiot rotindu-se pe pervaz.

– Te cred. Însă nu pot înțelege de ce. Și

mai ales cum naiba de nu ți-ai dat seama...

Tac.

Desenez figuri cretine pe bucăți de

„Evenimentul zilei”. Și pe șervețele. Și pe fața de

masă.

Tac.

– Te-a mai sunat cineva?

O privesc.

– Nu. Nimeni.

Apoi.

– De fapt nici eu nu am sunat pe nimeni.

Nu știu... Poate mă crezi aiurea dar... Ce să spun?

Și cui? Și mai ales pentru ce?

Maria se așează în fața mea. Apoi se

ridică, ia scrumiera și pachetul de țigări. Trage ușor

scaunul în fața mesei. Se așează din nou.

În hol telefonul începe să sune dar n-am chef să

răspund.

– Să răspund eu?

Îi fac semn că nu.

– Poate au vreo veste... Cine știe...

Îi fac semn că nu.

Este trecut de trei.

Maria, din nou.

– Poate au vreo veste...

Mă ridic.

La ora asta s-a dus naibii vizita medicală

așa că o să putem intra fără probleme.

Îmi culeg haina de pe scaun.

Apoi, către Maria.

– Nu știu. Vom afla imediat.

Metalul rece al cheilor în podul palmei,

printre 27 000 de clovni triști.

– Hai.

Mai sînt doar citeva ore și va pleca.

Orice plecare trebuie întîmpinată cu tăcere. Și cu ceai. Așa spunea bunica mea, fiecare plecare trebuie primită cu tăcere și ceai. Ce fel de ceai nu știu, niciodată nu spunea, cred că nici ea nu prea avea

habar sau nu-și bătea capul cu asta. Ceai să fie. Și tăcere.

La naiba.

Dumnezeule, în citeva ore o să vină zorii și o ple-

care. Ce combinația draacului...

Mîinile mele în jurul cîlnii lui.

Branule idiot colorate.

Perfuzii.

Batalioane de soldați, cirezi de clovni și

tîrgoveți și domnișoare palide.

Tăcere.

Tăcere.

Tăcere.

Tăcere.

La naiba!

Radu NEGOESCU**LONGEVITATE VERDE**

„Iar zilele omului sunt 70 de ani, iar pentru cei mai tari 80, iar ce este peste 80 de ani este durere și chin” (Sf. Scriptura).

Termeni și perspective.

De puțin timp epidemiologii științifici care studiază statisticile sănătății și ale bolii pentru a desluși mecanismele îmbolnăvirilor și pentru a îmbunătăți metodele de prevenire - nu mai apasă pe indicatorul clasic al speranței de viață la naștere (LEB - Life Expectancy at Birth) pentru a distinge întru sănătatea diverselor țări, ci folosesc mai cu seamă indicele HALE (Health Adjusted Life Expectancy - speranța de viață corectată pentru starea de sănătate sau, mai scurt, speranța de viață sănătoasă). HALE se exprima adesea în procente din LEB sugerînd că nu lungimea în sine a vieții ci fracțiunea din viața petrecută în condiții de calitate și demnitate minimală este ceea ce contează. Oricum, HALE se ridică în 2000 la circa 63 ani în țările central-est europene față de circa 70 ani în țările UE 15.

Așadar viața foarte lungă nu este în sine un lucru dezirabil cu orice preț. Scăderea calității vieții sub un anumit nivel - cel care conferă existenței demnitate ce poate evoca din partea celorlalți un respect minimal - ajunge să inducă celui interesat dorința de a muri.

Robert Browning arată în *Prospice* că odată individul ajuns la acest prag, moartea subită, „din picioare”, fără chinul agoniei îndelungate, la capătul unei misiuni împlinite, este eliberare și binecuvîntare, întrucât:

„Răscumpără voios într-un minut

A vieții rămășiță de frig, chin și urât...”

Iar ectenia ortodoxă se roagă, pe bună dreptate, pentru:

„Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și cu

răspuns bun la înfricoșata judecată a lui Hristos”...

Eliberați de angoasa sfârșitului inevitabil prin privirea în față a manierei celei mai demne, în ordinea omenscului, de a trece „dincolo”, să menționăm că o asemenea ieșire onorabilă mai trebuie și meritată printr-un stil de viață cumpătat, orientat mai degrabă spre prevenția decît spre tratarea bolii, însoțit, dacă se poate, de evoluția spirituală - care, ea, poate transpune spre mîntuire veștejierea puterilor noastre fizice.

Până la marea trecere, însă, răsplata strădaniilor noastre este longevitatea verde - ani mulți de vîrstă a III-a sănătoasă și activă, însoțită de înțelepciune, de bucuria creației neîntrerupte, florită de generozitate față de aproapele și chiar de mici plăceri gustate de acum cu moderația celui prea-avizat.

Secrete de viață lungă

Secretele longevității verzi sunt simple. Multe au fost deja enunțate în pleadoaria pentru stil de viață sănătos din alte capitole. Vom puncta acum lucruri atinse numai în treacăt.

A gândi pozitiv înseamnă a privi și la partea luminoasă a existenței individuale și colective, a te concentra și pe ce ai realizat iar nu veșnic pe ce ți se pare a-ți lipsi din prea-plinul altora. Științificii de la Mayo Clinic, Rochester/Minnesota au arătat în 2002 că persoanele optimiste au cu 50 la sută mai multe șanse de a atinge longevitatea verde decît cele inclinate spre pesimism și resemnare. Mai buna întîmpinare a stresului macro-social și buna gestionare a celui micro-social atrag, de exemplu, valori tensionale mai scăzute și indicele HALE mai înalt.

A fi stăpînul nu sclavul somnului înseamnă a te mulțumi, la vîrstă înțelepciunii cînd efortul fizic sau mental este moderat de libertatea și independența materială dobîndite prin muncă de o viață, cu 6 sau 7 ore de somn. Pentru doamne, somnul „de frumusețe” este benefic cît timp este păstrată măsura. Potrivit unui studiu american din 2002 somnul excesiv reduce speranța de viață. Cercetătorii au calculat că indivizii care dorm mai mult de 8 ore pe noapte sunt mai expuși decît subiecții normali la risc de moarte prematură. Exagerarea în celălalt sens - mai puțin de 4 ore de somn/noapte - este la fel de riscantă.

A fi activ sexual nu este apanajul absolut al tinereții. Fiecare vîrstă are bucuriile ei și chiar dacă performanța sexuală nu este partea tare a vîrstelor a III-a, tot atât de adevărat este că în privința aceasta nu există contraindicații pentru seniorii sănătoși. O viață sexuală împlinită în cadrul afecțiunii familiale promovează sănătatea și prelungește viața. Afecțiunea statornică între parteneri și confirmată pe calea intimității sexuale sporește starea de bine și calitatea vieții, întărește calitatea odihnei și a somnului, protejează împotriva stresului vieții. Fiziologic, tensiunea arterială se regularizează în plaja normală, riscul de atac cardiac sau cerebral scade.

A te înconjura permanent cu afecțiune este un secret al longevivilor verzi. Dacă nu poate fi obținută pe calea normală, de la partenerul de viață, însingurarea - deosebit de nocivă pentru sănătate - poate fi combătută prin adoptarea unui animal de companie. Studiile arată că persoanele singure care își asigură tovarășia unui cățel au nivelul de stres semnificativ redus, vizitele la medic în număr mai mic, iar șansa supraviețuirii post-infarct cu 12 % mai mare decît cele ce înfruntă în izolare absolută negurile vîrstei. Îngrijirea unui prieten necuvîntător revigorează simțul utilității, încurajează socializarea cu alți posesori de animale, scade rata de depresii; în sfârșit exercițiul fizic legat de nevoile firești ale animalului introduce în viața stăpînului o doză de mișcare salutară, care altfel nu ar fi probabil asumată.

A gândi proactiv = a te comporta preventiv este alt secret al longevității verzi. Putem lăsa gîndul să zboare înainte și odată dezarmat (prin rațiune și credință - pentru cei dăruți cu aceasta din urmă) angoasa sfârșitului inevitabil al vieții noastre, putem să dăm curs relaxat sfaturilor științificilor prevenționiști.

De pildă, studiul INTERHEART din 2004 acoperind 30.000 indivizi de pe toate continentele și rasele, jumătate sănătoși și jumătate supraviețuitori recenți ai unui prim infarct miocardic acut (altfel jumătățile fiind echivalente ca vîrstă și sex) a dovedit ca 90 % dintre infarcturi pot fi evitate renunțînd la fumat, controlînd lipidele din sînge, prevenind diabetul tip II și hipertensiunea, dăruind și primind o bună integrare psîho-socială, combătînd obezitatea abdominală și prin suficienta activitate fizică pentru sănătate sau prin regim alimentar bogat în legume și fructe, în sfârșit prin consum de alcool care nu depășește nivelul moderat (în această ordine a importanței).

Împreună cu aceste măsuri stil de viață, bilanțul de sănătate preventiv, acordat gratuit o dată la 2 ani de asigurarea pentru sănătate de care dispunem, ne poate împinge HALE-ul personal peste 90 % - adică către nivelul țărilor “celor mai îngrijite” din UE.

(Continuare în pag. 10)

P o e ț i i c a r e n u e x i s t ă

Despre poezi și poezie

Parafrazându-l pe Hölderlin, ne-am putea întreba la rândul nostru: la ce bun poezii în vremuri de război? Cine mai e în stare să audă șoapta tainică a poeziei în vacarmul general, în acest veac pavlovizat și demagogic? *"Lumea e în flăcări – vor vocifera 'imediatați', conjuncturiști – și vouă vă arde de prostii: ce poezi, ce poezie?"* Parcă-i auzim: "supraviețuirea e tot ce contează, nu halucinațiile unor indivizi ce nu știu pe ce lume trăiesc". Cu toate acestea, n-ar strica nimănui să încerce să privească lucrurile și prin ochii poezilor, măcar câteva clipe într-o viață, pentru a reinvăța minunarea începuturilor, a zorilor ființei... Înșă în ce măsură se mai poate vorbi astăzi despre poezi și poezie?

Întrebat fiind dacă există un măr al discordiei între poezi, Nichita Stănescu, citez din memorie, a răspuns: *"Ei, chiar un măr nu cred, dar o creștă a discordiei tot există!"* Personalități extrem de puternice, poezii formează o categorie cu totul aparte a umanității. Dincolo de temperamente, accidente biografice, afinități sau idiosincrazii, de epocile și regimurile politice în care au trăit, ei au un aer specific, inconfundabil, de fapuri inadaptable, exilate, ce tânjesc după o lume mirabilă, doar de ei știută.

Indiferent de ocupația lor în lumea vizibilă, poezii își vor întinde tentaculele suflătoare mult dincolo de ea, spre zona tainică a existenței, spre arheii tuturor lucrurilor și ființelor. Mai mult chiar decât filosofii (*"Poezia este începutul și sfârșitul filosofiei" – Hölderlin*), ei sunt înșetați de Obârșie, de mumele Firii, după expresia lui Goethe, de rădăcinile nevăzute din care purced toate. Fie că viețuiesc în condiții mizere, decente sau de lux, fie că scriu la mășute modeste, la birouri impunătoare (rarorii!), în bucătării sordide, cafenele sau "taverne mohorâte", poezii – demurând peste cuvinte – străbat fulgerător tărâmurii, timpuri, regnuri, vârste, sentimente, mânăți irezistibile de intuiția lor năprasnică, de flacăra daimon-ului lor launtric, spre inefabila inimă a toate.

Poezii se numără, poate, printre puținii oameni ce n-au trădat Veșnicia (trădare de care Julien Benda îi acuză pe cărturarii), printre puținii, așadar, ce nu s-au vândut vremelnice. Pentru ei, realizarea a ceea ce s-a numit "primat spiritual" nu este o utopie sau o formulă lipsită de conținut, ci un imperativ dureros de viu, înșăși rațiunea lor de a fi, rostul ce iradiază din misterul artei lor.

În general, poezii sunt priviți ca niște fapuri incomode, bizare, nesuferite chiar, foarte rar îndrăgite cu adevărat, de un număr foarte mic de semenii. Cauza? Privirea lor de linx, ochiul lor trezit ce nu cunoaște zăgăzuri...

Și totuși, nu sunt poezii *sarea* pământului?

În ce sens – vă veți întreba poate, pe bună dreptate – pot fi ei nuțiii astfel? Nu este oare prea îndrăgite, blasfemic chiar, un asemenea apelativ, dată fiind calitatea spirituală jalnică a poeziei (post)moderne? Cu siguranță, da. Ce legătură poate fi între un Dante, de pildă, și cohortele de versificatori, de "potrivitori" de cuvinte (nu în sens arhegizan!) nepotrivite ce înnegresc, profanator, sute și mii de pagini, doar spre îndoelnicia lor satisfacție și a altora ca ei? Nici una, firește, orice ar crede așa-zisii "poezi" de astăzi, care, fără îndoială, nu-și merita nici pe departe numele (aceștia nici nu trebuie măcar alungați din "cetatea" Spiritului, pentru că sunt total străini de ea) [Iată ce scria la un moment dat, simptomatic, un astfel de "poet": *"mi-ai închide sufletul într-o cutie de coca-cola/ turții dinadins pe plajă"*].

Asta deoarece, pentru a scrie în adevărat poezie, nu e suficientă "știința scrisului" (în sensul modern, deci profan al cuvântului), nici lectura oricât de asiduă a o-perelor cât mai mult poezii, nici măcar cunoașterea – oricum, fatalmente parțială – a "mecanismelor" ascunse ale artei poetice. Pentru a scrie poezie, în adevăratul sens al cuvântului, îți mai trebuie ceva, ce nu se poate învăța nicăieri, pe care îl ai sau nu-l ai, pe care nu-l poți deprinde de la nimeni, ceva care vine de mult de dincolo de tine (de la Cel ce zodiile-mparte, cum frumos îl numea Aitmatov pe Cel Deneștrăit) – sau, dacă preferați, din gândul nesfârșit al Sinelui – ceva cu care te naști sau nu... Anticii aveau dreptate și în această privință: poezia este un dar zeiesc, o nebulie sacră (Platon), nu doar

Slăvit e versul...

de Alexandru Vlahuță

**În vers e mîntuirea, cînd n-ai nimic de spus.
Se deapănă pe rînduri, ca firul de pe fus,
Din volbura de vorbe, se deapănă ușor
Un cîntec ce sporește mai larg, tot mai sonor –
E opera vrăjită ce din nimic se-ncheagă,
Și nu-i nici o nevoie ca lumea s-o-nțealgă.**

**În vers e mîntuirea, cînd n-ai nimic de spus.
Pe trepte de dactile vin vorbe mari de sus –
Iar critica solemnă, ce-n gol vede-adîncime,
Ca un copil adoarme în leagănul de rime.
Slăvit e versul – cîntec, miraj, întrîmpare –
E-n Nemurire-o carte de liberă intrare.**

**Tu ia doar la creșterea silabelor aminte,
Să nu prea bată-n struna știutelor cuvinte –
Ci-n răsuciri de fraze, cu vorbe de la tine,
Fă sunetele goale să ni se pară pline –
Cum, iscusit dispuse, oglinzile ne mint,
Dintr-o-ncăpere-ngustă făcînd un labirint.**

**Nici șir, nici sens... Acestea ne-ar dezveli secretul,
Am ști ce spui, ce cugeți. Și, pentru noi, poetul
Cu cit mai ne-nțeles e - cu-atît e mai profund.
Ce mici devin chiar zeii, cînd nu se mai ascund!
Din patru-n patru versuri, și plan și ritmu-ți schimbă,
Ca tot ce scrii să pară că-i scris în altă limbă.**

**La titlu să iei seama: sonor, bombastic, vag,
Și cu ceva macabru, să te-nfior din prag.
Căci titlul e alarma. Ca-n trimbiță să-l suni:
"O inimă în flăcări", "La casa de nebuni"
"În criptă", "Flori de sînge"... Și nu-i zor nicidecum,
Ca titlul cu povestea să aib-același drum.**

**Amăgitor de gînduri, un motto mistic pune,
Să-și tremure lumina - un far peste-o genune.
Subt el plasmodic versul silabele să-și joace,
În fierbere de glasuri, ca apa la răstoace.
Iar toată poezia – cui sens ar vrea să-i cate –
Mai limpede să-i pară citită de-andărate.**

**De-o scrii să fie pleavă în spulberarea vremii,
Au strigăt nou în plenu cînstitei Academii –
Oricum țî-ai prinde gîndul, pe zor sau pe-ndelete,
Și-n orice danț retoric - tu nu uita, poete,
Că vorba-i ca și omul - în lume sau în artă –
Cu-atît mai jucăuș, cu cit e mai deșartă.**

un simplu meșteșug omensc (care de altfel, ca tot ce aparține manifestării formale, nu poate fi decât un mijloc către o realitate ce îl depășește nemăsurat), care, culmea, să fie lipsit și de orice destinație.

Înaintea urcușului muntelui de taină al poeziei, *"nimeni nu va poate sfătui sau ajuta, nimeni. Nu există decât o singură cale. Cufundați-vă în dumneavoastră înșivă. Cerețai cauza ce vă îndeamnă să scrieți; cerețai dacă aceasta își întinde rădăcinile până în locul cel mai adînc al inimii, recunoașteți fată de dumneavoastră de-ar trebui să muriți dacă vi s-ar interzice să scrieți"* (Rainer Maria Rilke – *Scrisori către un tânăr poet*). Într-adevăr, scrisul, atunci când își merita numele, nu poate fi rodul unui capriciu, al unei mode, al unui pariu orgolios cu tine însuși sau cu ceilalți, ci doar manifestarea unei fatalități, a unui destin, a unei vocații. Cu alte cuvinte, nu tu îți alegi această cale (tu poți doar consimți!), ci ea este cea care te alege pe tine. Scrisul, așadar, nu ține de liberul arbitru, ci – asemănător Nașterii, Nuntii și Morții – este o problemă de predestinare. Și poetul, ca "sacerdot" al cuvintelor, este un ales al Spiritului, un mărșurător prin "delegație" divină al sensurilor și non-sensurilor lumii. Mihai Eminescu, cu "Miron și frumoasa fără corp", a însemnat o dată pentru todeauna Ursita poetului: *"Fie-i dat ca totdeauna/ El să simtă adînc într-insul/ Dorul după ce-l mai mare/ N'astă lume trecătoare,/ După ce-l desăvârșit/ Și să-și vadă la picioare/ Acest dar neprețuit"*.

Drumul spre adevărată poezie este unul inițiativ. De-a lungul lui, eul poetului își caută, înfrigorat și ars de dor, Sinele, marea Lumină suprafirească ce priveghează Fieca și o înveșnicește. Dar până să-și împlinescă menirea, poetul – ca orice om de altfel – tre-

POEZII CARE NU EXISTĂ

În 1989 nu i-a văzut nimeni dormind pe sub poduri, făcând foame prin garsoniere insalubre sau umblând cu cerșitul pe la prietenii mai instăriți. Nu se mai uita nimeni la ei, de aceea. Mai mult, imediat ce s-au liniștit apele, s-au reglat și conturile „generațiilor literare”: după cea scoasă din mănecă de Laurențiu Ulici (Dumnezeu să-i odihnească-n pace), s-a făcut mare tam-tam pe „**Generația 2000**”. Există așa ceva? Nu există? Nu știu. Știu ce a urmat: un mare chiolhan al poeziei românești la care, cu mic, cu mare, am participat benevol și ne-am îmbătat cu apă chioară. Unii au rezistat uriașei alcoolemii – alții au ajuns, bineînțeles, niște veșnicii turmentați.

A venit internetul și a desființat presupusa „facere de ordine” din literatură. Au apărut cei cu p... în mână, cu fecundare de patrie, cu strigatul în nopți târzii prin cartierul numit România. S-au răscolit, au dat de pământ cu „cei mari și tari”, au făcut reviste, edituri, scandal. Fix pix: unii au îngroșat rîndurile eternilor cheflii, alții au fost potoliți cu funcții, salarii, ieșiri peste hotare pe banii „culturii”.

Suntem, totuși, în 2008, unii din „poezii care nu există” s-au realizat material, au soții, copii, salarii sau mici afaceri îngăduite de aceiași „mari și tari” de odinioară. Alții stau tot pe stradă, scriu poezii prin cărciumi de bloc, unceri mai prind câte-o fătuică dispusă să le asculte versurile de amor. Cu toții au cca. 40 de ani. Pe vremuri, aveau cel mult 22. Nu-i vedem în prim planul liricii autohtone pe niciunul. Prin antologiile noastre de doi bani. Prin revistele noastre de cultură. Prin săliile pe unde se decernează premii peste premii. Poziții aceștia nu există decât pentru ei și pentru Dumnezeu; ei n-au miințit când au scris mai demult, bătuți de miliție, privați de bibliotecă, tunși la zero sau cu domiciliul forțate de care, vezi Doamne, numai cei de la București aveau parte.

Iată, acum, suntem trei generații la putere: 1) cei care au fost și mai sunt încă; 2) cei ce batem pragul celor 40 de ani, care am crezut pe vremuri că vom schimba România; 3) tinerii de la 20 de ani încoace ce ne vād pe toți ca pe niște epave și care urcă nonșalant pe spinările noastre, ca și cum am fi doar niște trepte (și asta și suntem). Ei au reviste de cultură electronice pe internet, site-uri literare și blog-uri personale, putere de scris și vlagă în trupuri, chestii pe care deși unii din noi le cunoaștem, ne pun în postura boilor ce se uită la poarta nouă. Iar noi – nu!, nu ne retragem, noi suntem cei mari și tari! Ținem cu dinții de mica și marea celebritate obținută, ne aruncăm în proiecte pentru care n-avem forță de finalizare, facem pe grozavii, dăm lecții.

După ce acest jalnic spectacol (desori televizat) se termină, în spatele nostru, tinerii rād pe înfundate: pentru ei nu există ideea de „generație”. Oricât i-am hătuit sau i-am ademeni cu „sponsORIZĂRI”, „premier”, „recenzii”, „lansări de carte”, „situație socială” – nu mai cred în noi. Ne vād așa cum arătăm în realitate: niște fustangii, niște narcotizați cu succesele noastre, niște inoportuni cu pretenții de guvernatori ai literaturii române, niște trezite uzate care li se pot prăbuși la primul pas.

Nu suntem credibili nici noi, nici Uniunea Scriitorilor, nici revistele consacrate, nici cărțile noastre (pe care le-au citit!!!), nici emisiunile TV sau radio unde mergem (pe care le vād și le ascultă!!!), nici „legende” despre noi; nici măcar nu ne vor fătuleze căroro le mai ost-toim setea de „glorie literară” prin câte-o cameră de hotel.

Ei sunt ceea ce am fost noi în 1989 și împotriva lor nu putem face nimic. Nici pentru ei nu avem șanse să facem ceva, nu vor. Ne ignoră. Matematic vorbind, noi suntem „poezii care nu există”.

Ștefan Doru DĂNCUȘ

buie să treacă prin asprele încercări ale acestei lumi, prin labirintul de spaime, bucurii și visurii stărnite de ea într-insul.

Înșă tocmai asta îl lipsește „poeziei” (post)moderne: suflul supra-lumii, adierea Zeului în cuvinte (cum scriam, cîndva, într-un poem), sunetul secund ce depășește nemăsurat „litera” și face să vibreze toate literalele într-un mod unic, inaccesibil urechilor de carne. Prea-spune ea exact ceea ce se spune, prea-și încapă în cuvinte, prea se mulțumește cu sensuri neispitite de Inal...

Nu e prima dată cînd sugerez sau exprim direct ideea că finalitatea artei nu poate rezida în ea înșăși: adeptii „artei pentru artă” vor strămăba probabil din nas la considerațiile mele „trans-estetică”, ca să le numesc așa, cu accent ce li se vor părea unora de-a dreptul mistice. Într-adevăr, nu sunt nici pe departe adeptul teoriei moderne a „autonomiei artei”, ci, dimpotrivă, o resping categoric, pentru că nu pot accepta autosuficiența categoriei esteticii, care echivalează, într-un anumit fel, unu înec în imanență. Sunt pentru întoarcerea, în artă, la sensurile vie ale Trădției, dar nu și la formele ei revoluate, la tezele mele de formaliste și sterile. Cu alte cuvinte, sunt pentru resacralizarea artei, înșă nu din exteriorul ei (încercare iluzorie, sortită, firește, eșecului), ci dinspre miezul ei indestructibil, care se confundă, în definitiv, cu Originea absolută a tuturor planurilor de realități.

Mă conving tot mai mult că pretinsa „poezie modernă” – bîntuită, ca întreg veacul, de un „duh” extrem de îndoelnic, cu iz de pucioasă – e o „poezie” deconstruită, dez-axată, care nu reușește să fie mai mult decât o formă de disperare, cînd nu e o simplă demonstrație orgoliosă de virtuozitate lingvistică, așadar un rod găunos al slavei

deșarte. Priviți-i pe așa-zisii „poeti” de ultimă modă, pe acești „pedagogi” ai nimicului, adevărate fabrici de cuvinte pe bandă rulantă, ale căror artefacte numite impropriu „cărți” se întrec, parcă, în a atingea găunoșenia absolută. Înșă ce merită alții în acest timp înglodat în cantitate, în nesemnificativ, ce și-a transformat mijloacele în scopuri și pe acestea din urmă le-a uitat? Ce vedeți, mereu, privind în jurul vostru? Materialism de cea mai joasă speță, proliferare excesivă a unor „nevoii” ar-tificiale, stupide și inutile, diminuarea aproape până la dispariție a simțului sacralului, „idealul” omului-afăș (vedeta cocotă și sport-manul pachet-de-muschii), obsesia „primatului economic”, pornocrație, satanocrație, într-un cuvânt: stupidocrație! Ce să caute în această hănușă cosmopolită adevărații poezi? Ce să facem cu ei: să-i răstignim, să-i închinăm în spatele de nebuni, să-i exilăm pe Lună?

Și totuși, așa inutil cum par, avem nevoie de poezi, de cei adevărați, de clarvăzătorii care să poată vedea Lumina ce strălucete tainic dincolo de noaptea acestei lumi, de dezrobitorii care să ne dea, mereu și mereu, vetea cea bună că există, totuși, scăpare din marea închisoare în care singurii ne-am încarcerat. Unul pe veac să ne trimită Providența și e suficient ca să strălumeze beznă din jur, ca dincolo de ceruri de lespede să-l întrezărim pe Cel mai presus de Ființă, pe marele Poet ale cărui poeme vii suntem, pe Cel care a înscris, pe canavaua nimicului, Universul. Și atunci, într-adevăr (mai bine, chiar, decât omul din peștera lui Platon!), vom vedea...

Acest material a apărut pentru prima dată în revista „Caiete Silvane” din Zalău.

Daniel HOBLEA

Radu NEGOESCU

LONGEVITATE VERDE

(Urmare din pag. 7)

A te îngrijii de "sănătatea" financiară este o preocupare elementară pentru sănătatea propriu-zisă, personală și a familiei. Un studiu arată că 24 % dintre americanii cu venituri medii suferă de boli cronice, în timp ce începând cu clasa medie superioară (upper middle class) prevalența bolilor cronice scade la 6 %. Nu mai trebuie argumentat de ce sănătatea și prevenția presupun venituri decente, așa cum este de observație comună faptul că ținerea postului creștin costă ceva mai mult decât dieta obișnuită „de dulce”. A urmări cu atenția potrivită asigurarea bazei materiale a sănătății longevive, uneori prin angajarea post-pensionare în munci ce presupun efort moderat și/sau valorificarea unei experiențe/calificări deosebite, este de bun simț.

Iarși nu mai trebuie insistat pe faptul că exagerarea fără rost a preocupărilor materiale - goana după banii de prea-plin - introduce un stres care vârstă a III-a îl gestionează dificil, în detrimentul sănătății și chiar al vieții. Longevitatea verde, dincolo de nivelul material nepretențios al vieții decente, este un exercițiu intelectual și spiritual.

A renunța la fumat este de elementar bun simț la vârsta a III - a , dacă nu și înainte. Povestea bunicului care a trăit 100 ani fumând ca un turc, spusă de mulți fumători în apărarea viciului lor, poate fi adevărată, dar are defectul că, transmisă din gură în gură, se referă foarte probabil la unul singur dintre 1000 de buniici greu-fumători; despre soarta celorlalți 999 - iarși foarte probabil morți prematur după agoniile invalidante - fumătorii nu spun, sau se prefac a nu ști nimic.

A gestiona cu înțelepciune stresul nu este ușor nici la experiențe îndelungate de viață. Totuși la vârsta a III-a accesele de furie, frustrare, ostilitate pot fi imediat penalizate, adesea fără drept de apel la îngrijirile medicale. "A lăsa zilele de azi necazul ei" pentru a cumpăni peste noapte o mai bună soluție pentru o problemă dificilă de viață este o dovadă de înțelepciune.

A include anti-oxidanți în dietă prin alegerea pricepută a unor alimente (de exemplu fasole, afine, anghinare, banane) sau condimente (scorțioasă, cuișoarele) poate încetini îmbătrânirea. Antioxidanții combat acțiunea nocivă a radicalilor liberi ce accelerează procesele de îmbătrânire și deteriorare la nivel celular. Boala Alzheimer și cancerul sunt primate azi de mulți științifici drept afecțiuni degenerative cauzate de acțiunea radicalilor liberi.

A te fi căsătorit din dragoste este citată ca rețetă de viață lungă. Dacă da, șansa trebuie finalizată nelăsând necazurile vârstei să strice un parteneriat început frumos și întărit de jurăminte "până moartea ne va despărți". Dacă nu, cum se mai întâmplă, întotdeauna se mai poate face ceva descoperind în celălalt rațiunile pentru care căsnicia a durat totuși vreme îndelungată: întotdeauna este loc de mai multă iubire, iar iubirea - ca și mișcarea pentru sănătate - este elixirul vieții și al inimii.

A exersa o a doua limbă în viața cotidiană înseamnă mai multă sănătate mentală și mai mulți ani de trăit. Se spune că marele scriitor și verdele longeviv Andre Maurois învăța chineza la 80 de ani, din acest motiv. Un studiu prospectiv dinspre York University (Toronto) a comparat 91 de seniori monolingvi cu 93 bilingvi echivalenți ca vârstă, statut cultural, origine etnică, educație, istorie profesională; s-a constatat că bilingvii acuzau simptomele demenței senile cu 4 ani mai târziu decât monolingvii (75,5 față de 71,4 ani). Activarea unei „ventilate” a rețelelor neuronale prin angajarea în gestionarea engramelor asociate a 2 sau mai multe limbi poate "ține creierul în priză" pentru mai mult timp.

A te apropia de arte începând cu muzica este o sursă de longevitate dar și de pregătire înțeleaptă pentru existența de dincolo. Artele vin dinspre spirit și sar salutar peste miez (ca rațiune seacă) în zborul lor către inimă și către Dumnezeu. Ritmul poeziei spune uneori inimii mai direct adevărul decât tone de rapoarte științifice. Lumea se mișcă mânată de emoții, a căror alchimie o cunosc artiștii. Să nu le facem grijă că direcția ar putea fi greșită „sub imperiul emoțiilor”; toată istoria omenirii mărturisește, dacă privim perioade suficiente de lungi, cum Cel de Sus își dă binevoitoarele ostenelă ca, bine temperat de rațiunea științifică și de dreptă judecată, claviculul dulce al emoțiilor artistice să nu rateze direcția binelui, adevărului și justiției. În privința muzicii, giganti ca Bach, Beethoven, Mozart ne dăruiesc, iarși și iarși - de sute de ani, picături din lumina orbitoare de neatinse pentru încă viețuitori, a feței lui Dumnezeu. Muzica nu are vorbe din care să luăm înțelesuri precise; stămite de armoaniile maștrilor cărora Dumnezeu le-a îngăduit intuiția miresmelor Sale, poate oarecari imagini comune mărturisite de grupuri de inițiați; în rest este spațiul deplin interpretativ, al libertății totale de a prelucra în crezul rețelelor neuronale îmbibate cu experiența de viață a fiecăruia emoții de negalag, și anume emoții care pipăie nu inevitabilă țărână din viitorul ne apropiat ci cărările Paradisului unde înveșnicirea prin mântuire este jindul oricărui muritor.

Secretul celor fara de secrete

În sfârșit, se vorbește despre „secretele verzi” ale longevității călugărilor de pe Muntele Athos: puține proteine, multe vegetale, alcool puțin și nicotodată sex - pentru a vă menține sănătoși și lucizi până la nouăzeci de ani! Autorul acestei știri de presă ("Adevărul") crede că stilul de viață materială este explicația, uitând că definitoriu pentru călugări este spiritualitatea: credința tare și rugăciunea necerentă. Adoptând stilul călugăresc de viață nu mai este nevoie de nici una dintre strădaniile preventive descăleite laicului de prevenționist: moderația, reținerrea, un anumit dispreț pentru plăcerile mărunte în care se cuibărește viciul și păcatul - îl apropie pe călugăr de desăvârșirea sănătății pe cea mai sigură dintre căi.

Bibliografie

1. Harja G. Zece sfaturi pentru o candidată la longevitate.www.eva.ro.
2. *** Bilingualism delays onset of dementia. NewScientist.com news service, January 2007.
3. Yusuf S et al. INTERHEART study. European Congress of Cardiology Congress 2004, Press release.

**DE CE?
Radu Mihai
CRIȘAN**

Îmi place să cred că nu sufer nici de mania persecuției, și că nici nu văd pretutindeni doar complotiști și

comploturi.

Orice aluzie la «conspirație» trezește un cor de proteste din tabăra «javelor cu stăif» autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori. Exemplul cel mai actual este acuzația de «holocaust» adusă poporului român. (Nicador Zelea Codreanu, România ca un hotel, în Cuvântul legionar, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2) „Lăsând la o parte monstruoza teorie colectivă, dreptul pe care și-l arogă diversi(;) de a fi și acuzați și judecați; am vrea să știm dacă acuzațiile ce ni se aduc vin din partea unor persoane private, a unor asociații sau pur și simplu din partea statului Israel.

Dacă vin din partea unor persoane private sau O.N.G., rămâne de neînțeles(;) de ce statul român în frunte cu președintele trebuie să sărute mâna călăului; să accepte orice acuzație la adresa statului român?

Dacă ar fi venit din partea statului Israel trebuia să vină pe căi oficiale, diplomatice și făcute publice prin presă.

Deci cine a stabilit inovația poporului român în cazul acuzației de holocaust și, mai grav, cine a acceptat această inovație? S-a făcut vreun referendum, s-a discutat în legislativ, s-a făcut măcar vreun sondaj de opinie, s-a făcut publică suma exorbitantă cerută de... și aici mă opresc: cerută de cine? De o entitate «superioară» care trece peste orice convenție între națiuni?

De ce statul român nu dă un comunicat în care să spună: cine ne acuză, pe baza cărora dovezile acceptate de un tribunal, care tribunal, când s-a judecat.

Dacă statul român acceptă sancțiunile și statul Israel nu declară oficial nimic, trebuie să acceptăm existența unei supraprotejei oculte și a unui complot împotriva românilor - evident, cel puțin începând din secolul 19”. (Nicador Zelea Codreanu, România ca un hotel, în Cuvântul legionar, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

A compara argumentele, și a o face cu tonul liniștit al buniei-credințe reciproce, constituie esența oricărei discuții serioase - nota Eminescu, «Românul» continuă a se ocupa... Timpul, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, Opere, vol. XII, PUBLICISTICA, 1 ianuarie 1881 - 31 decembrie 1881, Timpul, cu 28 de reproduceri după manuscrise și publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessiciu, Editura Academiei, București, 1985, pag. 46)

De-acea, în știință, „totdeauna, indiferent de subiectul abordat, se obișnuiește un examen critic și senin al tuturor argumentelor, pro și contra. În privința holocaustului însă - capitol din istoria contemporană a umanității, indicația din programa școlară este aceea de a nu admite nici o discuție liberă cu privire la aspectele controversate sau poate chiar controversabile. Cui folosește ca în această problemă să fie ascunsă complexitatea faptelor și, mai ales, complexitatea inovațiilor?” (Ion Coja, Notă explicativă(2), cuvânt introductiv la lucrarea: Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I. Coordonatori: Locotenent-colonel Alexandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura Tara Noastră, Uniunea Vatra Românească, București, 2003, pag. 10)

„Nu le dau dreptate celor ce neagă holocaustul, iar dacă prilejul se iese, caut totuși să înțeleg acest fenomen, real, al «revizionismului», și asta nu mă împiedică să citesc cel mai mare interes dezvăluirile, mai vechi și mai noi, făcute de autori evrei [ca de exemplu Roger Garaudy în studiul precum Procesul Sionismului Israelian - vezi ediția românească Editura Samizdat] privind complexitatea unor persoane și cercuri evreiești la producerea holocaustului. Li se va preda oare elevilor o lecție și despre inovația care revine unor lideri evrei, unor instituții evreiești, unor doctrine politice evreiești, în inițierea și întreținerea holocaustului?” (Ion Coja, Notă explicativă(2), cuvânt introductiv la lucrarea: Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I, Coordonatori: Locotenent-colonel Alexandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura Tara Noastră, Uniunea Vatra Românească, București, 2003, pag. 11). Sau despre „declarația dată în 1955 de WILHELM FILDREMAN, fost președinte al Federației Comunităților Evreiești în anii '40: «Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, U.S.A., Hotel Alameda, Broadway dat 71 St, declar următoarele: (...)

„... În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură sustinută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a înlănzii soarta evreilor expuși la persecuția germanilor-naziști (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită(;) . Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aș aminti doar câteva exemple:

Grație intervenției energice a Mareșalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina.

El a dat pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;

Grație politiciii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez aceasta pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și

moderație politică.» (Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia și Bucovina, Federația Română a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, Comunicat, București, 16 aprilie 2002 - Textul se regăsește în volumul: Ion Coja, Holocaustul în România? Sursă de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în Joloful parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României, Editura Kogaon, București, 2002, pag. 13, 14).

Și oare la cunoștința cător elevi va fi adus conținutul articolului lui Nicolae Iorga, «De ce atâta ură?» (6 iulie 1940):

„Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ. Înălți magistrați și bravi ofițeri cari și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumerate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiidulie. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valori de ură s-au deslășit cu sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură?

Așa ni se răspunde bunăvoiașcă și bunăta noastră:

Am acceptat apărarea și stăpânirea iudaică multele decenii și evreimea se răzbuia în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe și sate.

Frații noștri își păreau cuprins bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelețitor, fie și numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoștință. Li s-au servit gloante, au fost sfârtecați cu topoarele, destui dintre ei și-au dat sufletul. Li s-au smuls hainele și li s-a furat ce aveau cu danșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vândic. Românimea aceasta, de o bunătaște proastă față de musafiri și jecmănituri, merita un tratament ceva mai omesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde și frățiești față de neamul nostru în nenorocire”. (Nicolae Iorga, De ce atâta ură?, 6 iulie 1940, Neamul Românesc - Regăsiți textul în volumul: Ion Coja, Holocaustul în România? Sursă de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în Joloful parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României, Editura Kogaon, București, 2002, pag. 23)

„Adevărul se dovedește cu argumente și contra-argumente, nu prin ordonanțe guvernamentale, armată, poliție, închisori, călăi și trântori, cu care trebuie dat de pământ!

Ce are de ascuns regimul de la București?

Guvernele care au ceva de ascuns, care încearcă să ascundă realitatea istorică în dosul uneia sau a mai multor ordonanțe de urgență, sunt în afara legii”. (Teodor Usca, Apel la rațiune (II), în Cuvântul legionar, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12).

„Articolul 31 din Constituția României: (1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngărdit.

Or, tocmai acest drept este anulat de prevederile O.U.G. 31/2002, care obligă cetățenii la dopaj și indoctrinare cu versiunile fabricate de poliția politică a gândirii și de fostii (jacademicieni plini și corespondenți de la «Fane Baban»)”. (Teodor Usca, Apel la rațiune (II), în Cuvântul legionar, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12).

„Unde sunt gropile comune cu zeci sau sute de vagoane de schelete umane, unde sunt restul de dovezile care ne incriminează?”

După ce se vor găsi dovezile, ele vor trebui evaluate de niște comisi de experți și transformate în probe ale procesului. Am zis proces? Care proces? Acela care judecă și condamnă!

Unde sunt execuțiile, criminalii, că nu se vede nici unul, că nu o fi omorât atâta puzderie de oameni Antonescu și Alexianii?! Să-i aducem în fața unui tribunal, să mărturisească, nenorocii!

Cine ne acuză? Tovarășii Ellie Wiesse! Păi ce-o fi el, acuzator, judecător și pluton de execuție?” (Nicador Zelea Codreanu, Despre Mișcarea Legionară, în Cuvântul legionar, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5).

„Dacă ne acuză statul Israel, să o facă la nivel diplomatic, cum cere uzanța internațională.

Vreau să văd în ziar(e) scris mare: «Statul Israel acuză România de Holocaust!» Copie după actul oficial, și ca tot românul, am avut, ștampila și semnătura!” (Nicador Zelea Codreanu, Despre Mișcarea Legionară, în Cuvântul legionar, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5).

„De ce se ascunde Poporulul Român anumite adevăruri? Simple: pentru a lămenține pe mai departe în sclavie. Sclavia iudeo-comunistă de ieri a fost înlocuită de cea iudeo-americană și occidentală de azi”. (Teodor Usca, Apel la rațiune (II), în Cuvântul legionar, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12).

Jewish Banker : „S-ar putea spune că Marxsimul este cel mai înverșunat dușman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuși, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului și ne permit să-i fim noi axa. Acești doi oponenți Bolșevismul și noi înșine ne găsim identificați în Internațională. Acești doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției și de jos prin revoluție.” (Citad din Jewish Banker, de Comte de Saint-Aulaire din Geneve contra la Paix, Librairie Plan, Paris, 1936, apud Obiectiv Legionar, An II, nr. 17, ianuarie 2004, pag. 10).

Din perspectiva (;)Ordonanței(;) guvernamentale 31/2002 știința devine dușmanul politicii, care o combate pe toate căile ipocritice democratice de tip occidental, prin toate mijloacele teroriste de tip KGB”. (Teodor Usca, Apel la rațiune (II), în Cuvântul legionar, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12). (Continuare în pag. 11)

Subredacția București ♦ Studii ♦ Subredacția București ♦ Studii ♦ Subredacția București ♦ Studii ♦ Subredacția București ♦ Studii

Radu Mihai CRISAN DE CE?

(Urmare din pag.10)

După decembrie 1989 „România au devenit cetățeni liberi, într-un stat ce se pretinde că ar fi de drept, NU de drept. Drepturile lor fundamentale, garantate de numeroase tratate și convenții internaționale, ca și de art.37 din Constituție, au fost gofite de orice conținut și anulate prin abuziva Ordonanță de Urgență 31/2002.

Art.1 din O.U.G. 31/2002 nu ne spune care autoritate de stat este îndreptățită și împuternicită să constate «ura națională, rasială sau religioasă», discriminarea sau infracțiunile contra păcii și omeniilor. NU se știe cine constată acestea, după cum nu se știe nici cine, cum, în ce fel și între ce limite trebuie să le combată!

Prea ușor se ajunge la încheierea din art. 1 cu privire la promovarea culturii «persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omeniilor». Ce înseamnă de fapt «promovarea» unui astfel de cult? Nu cumva legiutorii alegeau vrea să ne interzică până și promovarea numelui marșalului-erou Ion Antonescu?» (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12). Adică a omului care:

- a fost șeful Statului Major al armatei române ce, în 1919, desfășurând la Budapesta dictatura bolșevică a lui Bela Kuhn (Cohen), reușea să întârzie cu mai bine de douăzeci de ani instalarea comunismului în Europa de Est;

- a denunțat (odată cu instalarea regimului său de autoritate) Masoneria ca un pericol de Stat și a instituit Comisiunea de cercetarea materialului și activității societăților secrete Franc-Masonice din România (vezi pentru amănunte volumul: *Toma Petrescu, Conspirația lojilor - Francmasonerie și Creștinism - Ediția a IV-a, Imprimeriile Frăția Românească, București, 1941*).

„Dacă da, cu ce drept vorbește de infracțiuni contra păcii și omeniilor tocmai guvernării care, aflați acum în solda Americii și a Pactului Nord-Atlantic (precum alădată în solda Uniunii Sovietice și a Tratatului de la Varșovia) trimite armata română să ucidă patrioții afgani și irakieni ce își apără țara și interesele lor naționale?» (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12).

Și, totodată, de ce „după arhivată O.U.G. 31/2002, nimeni nu a fost cercetat și condamnat pentru promovarea culturii personalității criminalilor Stalin, Lenin sau Ceaușescu, prezența și lăudați în diverse publicații, la televiziunea națională sau la alte televiziuni centrale și locale?» Nu cumva se înțelege astfel în mod flagrant prevederile «Jordonanței»? (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12).

„Corectitudinea politică este în aceeași măsură inamică adevărului, care, până astăzi, a fost obiectiv declarat al cunoașterii omenești, și al indeoltei, care a fost fiul instrument al acestei cunoașteri.” (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defecțele democrației*, Editura Antet, București, f.a., pag. 102).

În optica ei, „un individ sau un grup de indivizi care își revendică dreptul la a informa imparțial, obiectiv, independent, necontrafăcut de ziaristi și neșpusă cenzurii corecte politic trebuie considerat extrem de periculos și tratat ca atare, monopol pe care corectitudinea politică îl deține asupra informației fiind de o importanță crucială.” (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defecțele democrației*, Editura Antet, București, f.a., pag. 35).

„Print-un program bine pus la punct, românul este ținut la limita supraviețuirii, pentru ca toată atenția și preocuparea să se îndrepte spre rezolvarea zilei de mâine, cu preturi mari, salarii și pensii mici; tineretului i se oferă fotbal, ca o supapă de refulare a mizeriilor și neîmplinirilor, stadionul - și nu numai - devenind locul de descărcare dirijată a furiei și a excesului de energie.

Cine se mai gândește în ziua de azi la viitorul apropiat sau mediu al României, cine pune cap la cap toate manevrele aparent fără legătură din viața politicoasă a țării? Românii li s-a dat o coajă de pâine și circ cât cuprinde!

Presă scrisă, dar mai cu seamă televiziunea, își servește și zi noaptea diversivne și nu pentru audiență, cum se pretinde, ci în baza unei campanii de lungă durată, dar de evidentă intensitate, pentru a te dirija pe un anumit drum(“)... (Nicador Zelea Codreanu, *Cu ti e frică de Legiune*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 54, ianuarie 2008, pag. 2).

„Întreprinderile înepoiate [- nu din punct de vedere tehnic...] sunt o realitate a comportamentului autoritar, a organizării mafioase, a abandonului decizional și deci a nevoii de «filtrare». Disparerea, spaima de viitor, dezdrădiciunea generează masificare și autoritarism. Aceste întreprinderi sunt «politologii» informale în era maselor. Ele reprimă tot ceea ce se abate de la starea care le conservă.” (Ilie Bădescu, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura Evex, București, 1998, pag. 260).

„Întreprinderea inapoaită generează așadar fatalmente putere totalitară. Înălțurii ei puterea este de tip autoritarist, relațiile sunt cele de dependență față de șef care «promovează» și «recompensează» «clienții» după loialitate față de el, după lipsa discernământului și a judecății critice. Școala puterii totalitare începe în aceste întreprinderi unde un individ care are judecată critică, etc, este eliminat(.). Aceste întreprinderi sunt «școli» ale comportamentului totalitar, ale supunerii față de «șef», ale compromisiului moral și politic în raport cu interesul cel mai mărunț.

Șeful acordă recompense, de la acordarea «aprecierii» individuale la acordarea «primelor», a «recuperărilor», a «închiderilor» de ochi, etc, în funcție de încălzirea oarbă și de loialismul bine probat în timp. Cel ce are regulamentele necris al acestei școli este livrat necazurilor care culminează - după o lungă ostracizare și expulzare

sociometrică - cu darea afară (cu prima ocazie care se iverște)”. (Ilie Bădescu, *opera citată, aceeași pagină*).

Totuși, chiar și în condițiile acestora paralizante, mai apare câte o voce care nu se teme să vorbească public despre „dezământul și setea de sânge” de răbunare dezlănțuită de iudeo-comunism după pierderea războiului de către români și eliberarea puterii(?) de către evreii travestiti în ruși, comunisti, eligatori, educatori, conducători politici, conducători militari, asigurători ai siguranței naționale, asigurători ai ordinii publice, travestiti în scriitori, în artiști, în justițiar, în șefi de orice, în conducători de orice, în specialiști de orice, și mai presus de toate hotărâți să opereze «cu vârf și îndesat» «datoriilor» (de cele mai multe ori imaginea) față de orice dintrăzise până atunci să îi supere(.).) oricăi de puțin” (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mișcarea Legionară în Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2008, pag. 2). Câte o voce care nu pregetă să dezvăluie faptul că „după aprecierea istoricului și cercetătorului de specialitate Gh. Boldur-Lătescu, numărul victimelor asasinat în închisori, șantier de mormii, la interogatori etc., se ridică la 500.000: tot ce a avut țara mai bun în acei ani, elitele intelectuale, politice, militare, și, în plus, 4.000 de profeți și ierahi - cei mai mulți sub acuzația de «legionari». Din această cifră uriașă, 300.000 au fost legionari, simpatizanți legionari sau pur și simplu cei care îi dăduseră nu-știu-când un șut în spate vecinului la o certată ca între vecini, dar vecinul nu era numai vecin, era evreu!” (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mișcarea Legionară în Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2008, pag. 2).

„A trece genocidul ca act politic antromănesc din sarcina celor care l-au conceput, dirijat și impus pe seama unor temerici, de la simplul gardian, la directorul de închisoare, execuții încercate în rigori militare, așa cum încercară să o facă o echipă de simbrazi din presă, este egal cu operarea de diversioni și intoxicații spre a ascunde adevărul istoric și a exonera de răspundere bestii criminale care au îndoliat un popor, hărăzindu-i o epocă de mucuicenie prin teroare și dictatură politienească.

Consider diversione manevra de a impune prin mass media și orice fel de referire scrisă, numele românești adoptate de membrii comandourilor alogene încăbate pe toată țeraria puterii. Este o metodă abilă de a trece pe seama autohtonilor atât impunerea bolșevismului, cât și crimele în masă săvârșite de alogeni” (Radu Theodor, *Contra-Raport Timinești-Bădescu (IV) în Santinela*, nr. 17, iunie 2007, pag. 3).

„Poporul Român aspiră la cercetare științifică și exprimare liberă a concluziilor acesteia în orice domeniu, indiferent ce ele plac sau nu plac unor, indiferent de adevărul sau eroarea pe care aceste concluzii le-ar conține, adevăr și eroare ce vor ieși la lumină cu timpul, după cum s-au petrecut lucrurile totdauna, fără intervenția nici unui fel de poliție sau justiție represivă în materie de gândire și de cunoaștere. Nimeni nu are dreptul să ne interzică cercetarea științifică a oricăror popoare, evenimente, fapte, întâmplări, obiecturi, religii, superstiții și orice altceva.” (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12).

„Desigur, e excelent să se lupte «contra rasismului, antisemitismului și a resurgențelor nazismului»(;) dar este tipic faptul că guvernul ar prefera s-o facă reducând la tăcere sursele de informații contradictorii, ceea ce echivalează cu a viola spiritul în care au fost concepute libertatea gândirii, a cuvântului și a presei, singurele care fundamentează libertatea de opinie. Căci, în fine e dificil să se facă deosebirea între «adevăr» și «preținzi» istorici, dacă nu li se dă voie tuturor să se exprime, și pare curios că un guvern republican își propune să impună publicului o anumită viziune asupra istoriei și să-i interzică pe oameni care propun altă.

Există aici o confuzie(.): pericolul este libertatea de a afirma sau nega și libertatea de a lăuda sau de a condamna.

Se înțelege clar că un guvern își exercită legitimele funcții atunci când interzice să se facă apologia unei crime, a unui viciu, a unui drog. E mai greu de înțeles ce se interzice să se discute despre existența acelor crime, a aceluși viciu sau a aceluși drog: cu cât e mai absurd o teză care le negă, cu atât va fi mai ușor recunoscut ca atare și se va deosebi de la sine. Interzicerea unei informații, fie și minoasă, înseamnă a da impresia că se dorește să se ascundă ceva, fără a mai pune la socoteală faptul că o asemenea măsură nu pare deloc conformă cu Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului pe care se bazează Constituția.

În mod vizibil, manipularea informației a devenit o procedură firească (o procedură curentă - n.n.) în spiritul puterii publice. S-ar zice că au am revenit la vremurile când Inchiziția dădea foc cărilor cărora nu le aproba conținutul” (Vladimir Volkoff, *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet*, Tradierea Mișcarea Columbeanu, Editura Antet, București, f.a., pag. 222, 223)

Dezirabilitatea, în atari împrejurări, a omului care totuși se încăpățânează să gândească?...
Cea care-o știm.

Dar... merită?

Ce-ai zice să nu ne primim de-a răspunde? Suggestia mea. Acceptați provocarea? Întâi trei întrebări: I. De ce Hitler, deși Germania era o mare putere tehnică, trimite armata germană (etic germană?) pe frontul sovietic NEEchipat cu carburanți și matoare care să reziste la gerurile iernii rusești? Și aceasta în condițiile în care, tot el, Hitler:

a) Precum însuși mărturisese în Mein Kampf, fusese combatant în primul Război Mondial, în calitate de militar; adică e imposibil să nu fi știut adevărul elementar că orice război, indiferent cât de roz și de fulger s-ar afla în început, nu-i deloc exclus să se transforme - urmare ivirii pe neașteptate a unor circumstanțe independente de voința celui care îl proiectează - să se transforme într-o confruntare de uzură, care să dureze ani și ani.

b) lărași conform propriilor lui mărturisiri: „B) Avea deplină cunoștință că pe Napoleon gerul îl înfrânsese sub zidurile Moscovei.

„Nu am avut de luptat o decizie mai gravă, pe tot spusecun. Acest război, decât aceea de a ataca Rusia. Parcurerem dintotdeauna că trebuia să evităm cu orice preț războiul pe două fronturi și, de altfel, nimeni nu se în- doiește că am meditat mai mult decât orice asupra experienței lui Napoleon.” (Adolf Hitler, *Insemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în *Adolf Hitler, Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhneanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 39).

„Dificultățile pe care le provocase nereușita campaniei militare a Italiei în Grecia l-au forțat să întârzie cu aproape o lună și jumătate declanșarea atacului asupra Uniunii Sovietice.

„De ce anul 1941? Pentru că trebuia să întârziem cât me puțin posibil, și să întârziem cu atât mai puțin cu cât, în vest, adversarii noștri nu încetau să-și sporească puterea. De altfel, nici Stalin însuși nu stătea cu mâinile n-șan. Pe ambele fronturi, timpul acționa împotriva noastră. Prin urmare, nu se pune întrebarea: «De ce deza din 22 iunie 1941?», ci «De ce nu mai de- vrem?» Fără dificultățile create de italieni, cu campania lor idioată din Grecia, i-aș fi atacat pe ruși cu câteva săptămâni înainte.” (Adolf Hitler, *Insemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în *Adolf Hitler, Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhneanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 41).

„Dacă războiul ar fi rămas un război condus de Germania, nu de Axă, am fi putut ataca Rusia încă din data de 15 mai 1941. Având la activ numai victorii totale și indiscutabile, am fi putut termina campania înainte de sosirea iernii.” (Adolf Hitler, *Insemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în *Adolf Hitler, Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhneanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 51).

„Urmare a celorlalte dificultăți, era nevoie să înceapă cu forțe militare diminuate atacarea colosului de la Răsărit.

„(„)Deși incapabili deja să reziste în Abisinia și în Cyrenaica, italienii au avut tpeul, fără a ne cere pă- rerea și fără măcar a ne anunța, de a se lansa într-o campanie absolut inutilă contra Greciei. Dezonorantele lor eșecuri au stârnit contra noastră ranchiuna anumitor balcanici. De altfel, acolo trebuie să se caute cauzele rigidizării și ale schimbării de atitudine a iugoslavilor, în primăvara anului 1941.

Acest lucru ne-a determinat, contrar tuturor planurilor noastre, să intervenim în Balcani, ceea ce a provocat o întârziere catastrofală în declanșarea războiului contra Rusiei. Ne-am consumat acolo unele dintre cele mai bune divizii.

În sfârșit, aceasta ne-a obligat să ocupăm teritorii imense unde, în alte condiții, trupele noastre nu ar fi fost necesare. Tările balcanice se cantonasera voluntar într-o neutralitate binevoitoare în privința noastră. În ceea ce-i privește pe parașutiștii noștri, așa fi preferat să-i lanșeze asupra Gibraltarului, decât asupra Corintului și a Cretei.” (Adolf Hitler, *Insemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în *Adolf Hitler, Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhneanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 50).

„I. De ce Stalin (Djușăvili pe numele său adevărat - adică în traducere, «fiul evreului») timp de nu mai puțin de un an și jumătate - adică până la contraofensiva sovietică de la Stalingrad - opune experimentate și, totodată, bineînțesate cu muniții armate germane trupe sovietice alcătuite din etnici ruși neinstruiți, neinarmați și flămânzi, însă constrânși, prin mi- tralierele politrucilor care-i mânuș au prezentat din spate, să lupte mereu în linia I-a? Asta în condițiile în care odată cu Stalingrad - și cu și tancurile lui sovietice de fabricație S.U.A. -, staltă a scos, ca din pământ, valori- valuri de trupe de o calitate cu totul opusă celor decimate sub tirul germanilor, de-acum aproape înghețați și aflați în retragere dezordonată.

„II. De ce marea finanță internațională îl aduce pe Hitler la putere în Germania, îi susține eforturile de înarmare și, mai cu seamă, nici până la finele războiului (adică fără întrerupere - ceea ce înseamnă inclusiv pe toată vremea Holocaustului) nu înțeetează să sprijine mașina de război germană?”

„(„) În realitate, industria și afaceriștii bogăți din cercurile financiar-bancare internaționale au fost cei care i-au garantat succesul lui Hitler. După ce Hitler a pierdut votul popular în cadrul alegerilor organizate în 1932, în favoarea bătrânului erou de război, feld- marșalul Paul von Hindenburg, treizeci și nouă de lideri din lumea afacerilor, cu nume cunoscute precum Krupp, Siemens, Thyssen, Bosch au semnat o petiție adresată lui Paul von Hindenburg în care se cerea ca Hitler să fie numit Căncelar al Germaniei.

Acest țar, care l-a adus pe Hitler la conducerea guvernului, a fost făcut în casa bancherului baron Kurt von Schroeder, la 4 ianuarie 1933. Potrivit spuselor lui Eustace Mullins, la această întâlnire au luat parte de aseme- nea și John Foster și Allen Dulles de la firma de avocați Sullivan&Cromwell din New York, care reprezentau Banca Schroeder. Anul următor, atunci când Rosenberg l-a reprezentat pe Hitler în Anglia, el s-a întâlnit cu directorul cursurilor de la Londra a băncii lui Schroeder, T.C. Tiarks, care era și director în cadrul Băncii Angliei. Pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial, banca Schroeder a acționat ca agent financiar pentru Germania, atât în Anglia, cât și în S.U.A.” (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolae Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 123).

„Însă sursa principală de putere a lui Hitler venea de la un cartel de chimicale numit I.G. Farben (numele este prescurtarea de la Interressen Gemeinschaft Farben). Importanța sprinjalului acordat de I.G. Farben mișcării socialiste a fost relevantă într-o carte despre cartel, care afirma: «Fără imensele facilități de producție ale

I.G. Farben, departamentul său dezvoltat de cercetări, variata experiență tehnică și concentrarea sa monopolistă de putere economică, Germania nu și-ar fi putut permițe să înceapă războiul de agresiune din septembrie 1939.»

Există însă o sursă mai puțin cunoscută a enormei puteri economice de care se bucură I.G. Farben: Wall Street, S.U.A. «Fără capitalul oferit de Wall Street, în primul rând nu ar fi existat nici un I.G. Farben de care, aproape sigur, nici un Adolf Hitler și nici un al doilea război mondial.»

I.G. Farben s-a înființat în 1924, când bancherul [cetățean] american Charles Dawes a contractat o serie de împrumuturi externe totalizând 800 de milioane de dolari pentru a organiza marile companii de oțel și chimicale în carteluri, printre care și I.G. Farben. Profesorul Carol Quigley definește Planul Dawes: «în mare, un proiect al lui J.P. Morgan.»

Trei companii participante la Wall Street, Dillon, Read&Co, Harris, Ford&Co, împreună cu National City, s-au ocupat de trei sferturi din împrumutul folosit pentru crearea acestor carteluri.” (Wilhelm von Angelford, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 15).

„(„)Adevărata importanță a I.G. Farben în eforturile de război ale lui Adolf Hitler constă în utilizarea procesului cunoscut ca hidrogenare, producerea de benzină din cărbune, creată de cartelul de chimicale I.G. Farben. Germania nu dispunea de resurse naturale pentru producția de benzină, și acesta a fost unul dintre motivele pentru care a fost înfrânt în primul război mondial. Un om de știință german a descoperit în 1909 procesul de transformare a cărbunului în benzină (Germania dispunea de mari rezerve de cărbune), dar procesul tehnologic nu fusese definitivat în timpul războiului. În august 1927, Standard Oil a acceptat să participe la un program de cooperare în domeniul cercetării și dezvoltării procesului de hidrogenare, pentru a rafina petrolul necesar Germaniei pentru a pregăti cel de-al doilea război mondial.

Și, în cele din urmă, la 9 noiembrie 1929, cele două companii gigantice au semnat un contract de cartel.” (Wilhelm von Angelford, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 16).

După cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al companiei Standard Oil: «I.G. Farben nu va intra pe piața țițeiului - și noi nu vom intra pe piața chimicelor».

Acest contract de cartel a fost extrem de important pentru război, căci, până la sfârșitul războiului, Germania a ajuns să asigure prin eforturi proprii 75% din necesarul de combustibil prin sintezizare.

Mai important a fost faptul că aceste uzine n-au fost bombardate de Aliați, așa că, până la sfârșitul războiului, cam 25-30 de rafinării germane erau încă funcționale, fiind afectate în proporție de numai 15%.” (Wilhelm von Angelford, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 16).

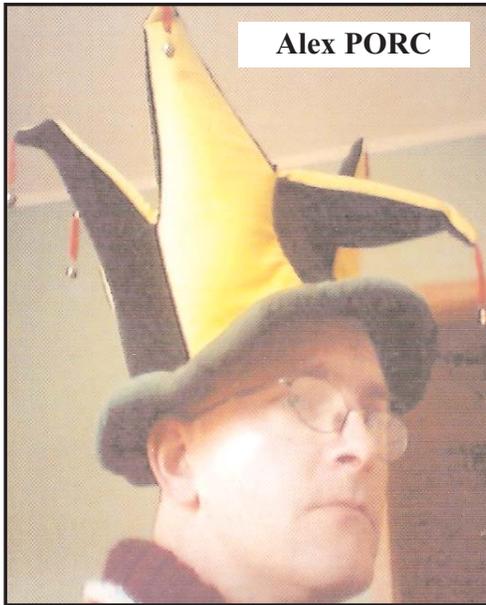
„William Bramley remarca existența următoarelor conexiuni financiar-bancare internaționale: Max Warburg, un important bancher [cetățean] german, și fratele său, Paul Warburg, care jucase un rol crucial în înființarea Sistemului Rezervelor Federale din S.U.A., erau totodată directori la Interressen Gemeinschaft Farben sau I.G. Farben(„). La rândul său, H.A. Metz de la I.G. Farben era director al Băncii Warburg din Manhattan, care mai târziu a devenit o parte componentă a lui Chase Manhattan Bank, ce aparține familiei Rockefeller.” (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolae Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 124, 125).

„Unul dintre directorii americani de la I.G. Farben era C.E. Mitchell, care era și unul dintr-un directori Băncii Rezervelor Federale din New York și al lui National City Bank, aparținând familiei Warburg.

Președintele concernului I.G. Farben din Germania, Herman Schmitz, era de asemenea și membru al consiliilor de administrație de la Deutsche Bank și Banca de Reglementări Internaționale. În 1929, Schmitz a fost ales președinte al consiliului de Administrație al National City Bank, devenită acum Citibank.” (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolae Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 125).

Așadar?...
CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

**Abonamentul
la revista
SINGUR
e cea mai
sigură cale de
a primi
publicația
noastră!**

Alex PORC

FEMEI GEOGRAFICE

(Urmare din nr. trecut)

PERSONAJELE:

MIKLOS BARDOLSKI
MALLORCA de la FUENTES
NIKITA ERMIZUDOV - *sergent major*
IRLANDA JOYCE - *personaj inactiv*
3 polițiști

MALLORCA: Deci n-ai fost totdeauna fixat pe abstenență.
MIKLOS: Nu, eram chiar un mare fustangiu, asta însă doar până am ajuns să văd lucrurile destul de clar.
MALLORCA: În ce sens? (În tot acest timp ei continuă să joace. Miklos ia foaia și se uită pe ea.)
MIKLOS: Deci îmi mai trebuie două mii să te bat. (Ia zarurile și aruncă.) Zis și făcut! 2-0 pentru mine! Mai joci?
MALLORCA: Ești tâmpit!
MIKLOS: Cum adică?
MALLORCA: Nu știi cum se zice, „Prost să fii, noroc să ai”, sau, mai nou, „Prost să fii, noroc că ești”?
MIKLOS (îmbufnat): Ba da, dar asta înseamnă că trebuie să-mi zici „tâmpit”?
MALLORCA: Nu te supăra acum pentru atâta lucru. Mai bine spune-mi în ce sens ai ajuns să vezi lucrurile destul de clar?
MIKLOS: Mi-am dat seama că dim pricina asta, a amorului fizic, foarte multe prietenii se duc pe râpă. Mulți prieteni mi-au devenit dușmani fiindcă le-am suflat femeile. Apoi, alt motiv pentru care am repudiat sexul sunt nenumăratele bătaii de cap pe care ți le dă: tot felul de metode anticoncepționale, apoi teama de a nu te molipsi de SIDA, pe unele

le doare ș.a.m.d. Iar dacă te culci mai mult timp cu o femeie, deja te și întreabă dacă nu o iei de nevastă. Iar căsătoria îmi repugnă.
MALLORCA: De ce?
MIKLOS: Fiindcă toate motivele care-i determină pe bărbați să se însoare sunt penibile. Unii se însoară fiindcă „așa trebuie”, adică așa se obișnuiește, alții se însoară pentru bani sau de frică să nu le fure cineva muierea (de parcă nu poate să le-o fure și după căsătorie; doar că, odată căsătorite, femeile se complac în „viața de familie”, și scopul lor de bază e ca soții să nu-și observe coar-nele). Mai sunt unii care își iau nevastă pentru că „așa vrea mama”, dar cei mai vrednici de dispreț și de milă în același timp sunt cei ce se însoară doar ca, scuză-mi expresia, să aibă ce f...! Iar cei care se însoară din dragoste (extrem de rar), dar încetul cu încetul puși pe „drumul cel bun”: bani, poziție socială, umplerea locuinței cu kitsch-uri, ura față de ceilalți, etc.
MALLORCA: Toate acestea sunt perfect adevărate și după părerea mea, dar nu văd în ce măsură te pot determina să devii abstinent “de cursă lungă”.
MIKLOS: Cum nu vezi? Vrei să mă pun singur în pericol?
MALLORCA: Aha, va să zică n-ai boașe!
MIKLOS: Nu despre asta-i vorba, dar mi-e scârbă de toate acestea, cum s-ar zice nu-mi place ideea actului în sine. Și când mă gândesc că în armată strigam și cu împreună cu ceilalți “Hai libi!”, adăugând și un “-do” la sfârșit!
MALLORCA: Dar nu poți zice că nu mai ai libido deloc!
MIKLOS: Am, dar mă cenzurez.
MALLORCA: Va să zică ai un complex. Ești un complexat!
MIKLOS: Nu începe și tu, sunt sătul de cât am auzit cuvântul ăsta în gura psihiatrilor!
MALLORCA: Nu fi prost! Mi se pare o aiureală să îți refuzi o plăcere doar fiindcă alții au tot felul de mobiluri când fac asta. Și, oricum, sunt doar vorbe, fiindcă la bază sâtu toțiș pofta în cazul oricui. Părerea mea e că dacă poți, îți place, ai cu cine, și ai și unde, ești un prost dacă n-o faci. Părerea mea! Iar eu sunt aici și sunt femeie, din carne și oase, și aștept să mă faci să mă simt bine. Hai, fă dragoste cu mine!
MIKLOS (o îmbrânțește pe Mallorca, și aruncă zarurile și foaia de pe masă): Du-te la dracu’, curvă împuțită! (Merge la bibliotecă și reîncepe căutarea cărții.)
MALLORCA: Frumos mai vorbești, n-am ce zice! Se vede că te-ai născut în Vulgaria! A propos, de ce ți zice așa țării ăsteia? Nu cumva pentru că primul cetețean al ei când l-a scăpat mă-sa-n cap a început să injure?
MIKLOS (vine și se așează lângă ea): Există o legendă de genul ăsta, cum că primul locuitor al planetei, Adam, creat de Dumnezeu din lut, după o vreme se plictisea atât

de tare singur că a început să-l injure pe chiar creatorul lui (de unde știa să injure, e un mister), care, om cu bun simț, se făcea că n-aude. Văzând asta, Adam a luat și el lut (se pare că avea un fel de memorie prenatală, sau, mai corect, pre-genetică) și a meșterit-o pe Eva. Legenda noastră e mai simplă (și mai vulgară), nu apare nici un șarpe, Adam i-a făcut Evei când a meșterit-o din lut o gaură în zona pubiană, ca să aibă unde să-și potolească tumefacția membrului, care îl ținea de câteva zile (asta era adevărata lui „plictiseală”), și de acolo vine blestemul sexului („Creșteți și înmulțiți-vă!”). Adam a fost condus pur și simplu de instinct.
MALLORCA: Bine, asta-i legenda, și e foarte hazlie, dar care e adevărul?
MIKLOS: Adevărul istoric e mult mai simplu: țara asta se numea Bulgaria, dar după ce și-au reabilitat, prin preajma anului 2000, moneda națională, leva, bulgarii au devenit foarte îngâmfaiți, și, cum îi trimiteau la origine pe toți străinii, fără discriminare, în lumea largă Bulgaria a ajuns să fie cunoscut drept Vulgaria, nume care s-a încetățenit în scurt timp și în interiorul țării.
MALLORCA: Și pentru tot procesul ăsta au fost de ajuns 20 de ani?
MIKLOS: Suntem în 2020?
MALLORCA: Exact.
MIKLOS: Înseamnă că am deja 38 de ani.
MALLORCA: Știi ce voiam să te întreb?
MIKLOS: Ce anume?
MALLORCA: Când ai cunoscut-o pe Irlanda, erai abstinent deja, sau încă nu?
MIKLOS: Nu, nu eram, chiar ne-am și iubit câțiva ani; din fericie n-am avut copii.
MALLORCA: Și după ce-ai omorât-o ce-ai făcut cu ea?
MIKLOS: Am mâncat-o încetul cu încetul, nu mi-au mai rămas decât răciturile din carne am mâncat dimineată.
MALLORCA: Vrei să zici că... am mâncat răciturile din carne de om?
MIKLOS: Da.
MALLORCA: Dezgustător! Și nu te-a căutat încă poliția?
MIKLOS: Încă nu, au trecut abia cinci zile de când a murit.
MALLORCA: Dar nu o “murit”, cum spui, pur și simplu, ci ai omorât-o tu.
MIKLOS: Și ți se pare atât de revoltător?
MALLORCA: Nu mi se pare deloc revoltător, sunt doar puțin geloasă pe tine. Și eu îmi doream de mult timp să omor oameni.
MIKLOS: În cazul ăsta și tu ai fi considerată caz patologic.
MALLORCA: Ce-mi pasă? Vreau și eu să ucid!
MIKLOS: Mai este timp destul. (Sună cineva la ușă.) Sau poate că nu... (Merge lângă ușă, și îi face semn Mallorcai să deschidă.)
MALLORCA: Imediat! (Merge și deschide.)
POLIȚAIUL (intrând): Bună ziua! Sunt sergentul major Ermizudov Nikita și îl caut pe numitul Bardolski Miklos.
MIKLOS (după ce țâșnește din spatele polițaiului și îl dezarmează): Sunt aici! Sunt căutat în legătură cu moartea domnișoarei Irlanda Joyce?
ERMIZUDOV (foarte speriat, abia băguie): Da.
MIKLOS: Eu am omorât-o, iar domnișoara Mallorca de la Fuentes îl va omorî, cu propriul lui pistol, pe Nikita. Faceți cunoștință.
ERMIZUDOV: Am făcut deja. Domnu’ Miklos...
MIKLOS: Pardon, domnul Bardolski!
ERMIZUDOV: Domnu’ Bardolski, nu v-aș sfătui să faceți una ca asta. Deja ați omorât un om, ar trebui să vă fie de ajuns.
MIKLOS: Tocmai asta e, deja am omorât un om, așa că oricum dacă voi fi prins ajung la pârnaie. Ce contează, deci, dacă omor unul

sau o sută de mii de oameni în plus?
ERMIZUDOV: Chiar credeți că n-o să vă prindă?
MIKLOS: Doamne ferește! Dar cu cât mai târziu cu atât mai bine. Ce vreau eu să spun că rasa umană trebuie să dispară, și vreau și eu să mă joc puțin “de-a Dumnezeu”. În caz că reușesc să pun mâna pe câteva bombe atomice, voi face cu să dispară rasa asta blestemată!
ERMIZUDOV: Ești un monstru!
MIKLOS: Mallorca, te rog împușcă-l. Într-o ochi, să zicem. (Îi dă Mallorcai pistolul. Mallorca ochește.)
ERMIZUDOV: Nu, nu, vă rog, sunt tată de familie, am copii acasă!
MIKLOS: Tocmai de aceea te împușcăm, să nu apuci să-ți vezi copiii murind înaintea ta.
ERMIZUDOV: Dar ce rău v-am făcut să mă urăști așa de mult? (Mallorca lasă mâna cu pistolul în jos.)
MIKLOS: Dar nu te urăște nimeni, dimpotrivă, îmi ești chiar simpatic; însă nu pot să te las să pleci, că ai venit cu ajutoare. Iar de ținut aici nu pot să te țin fiindcă vreau să fac dragoste cu femeia mea.
MALLORCA: Da, da!
MIKLOS: N-am făcut dragoste de mult timp!
ERMIZUDOV: Dar a trecut deja ceva timp de când sunt aici, în curând vor veni colegii mei și vă vor aresta, așa că nu are rost să mă omorâți. O crimă în plus sporește numărul anilor de închisoare.
MALLORCA: Destul cu vorbăria! (Îl împușcă pe Ermizudov, apoi aruncă pistolul și îi sare lui Miklos în brațe.) Chiar vrei să facem dragoste?
MIKLOS: E multă vreme de când vreau, dar n-am vrut să recunosc! Iubita mea! (O ridică în brațe, o duce, o așează pe pat, și când vrea să înceapă să o dezbrace, ușa se lovește de perete și în cameră intră trei polițai.)
PRIMUL POLIȚAI: Mămăile sus!
MIKLOS (Mallorcai): De ce n-ai închis ușa?
MALLORCA: Am uitat! (Ceilalți doi polițai le pun cătușe lui Miklos și Mallorcai.)
MIKLOS: Rasa umană nu va dispărea încă!
AL DOILEA POLIȚAI: Gura! De ce l-ați împușcat pe Nikita? (Îl lovește pe Miklos.)
MIKLOS: Îmi pare rău că nu pot să vă împușc și pe voi! (Al doilea polițai îl lovește din nou.) Jigodii ni uniformă! Criminali sub acoperire! (Noi lovitură curg pe spinarea și burta lui Miklos, în timp ce acesta continuă să vorbească.) Viermi ordinar! Credeți că dacă de mine ați scăpat, veți scăpa întotdeauna? N-o să ajungeți să vă bucurați de pensie! Rasa umană va dispărea înainte de asta! (Al treilea polițai îl împușcă în cap, Miklos se prăbușește.) Dracu’... să... vă... (Moare.)
AL TREILEA POLIȚAI: Un ticălos ca ăsta nu merită să trăiască nici măcar în pușcărie!
PRIMUL POLIȚAI: O să spunem toți că a fost legitimă apărare. Dar ce facem cu ea?
MALLORCA: O să-mi lingeti curul! (Al doilea polițai o lovește peste gură.) Ticăloși! (Al doilea polițai ridică mâna, ea se chirește pe covor.) Gata, tac, nu mai dați!
AL DOILEA POLIȚAI: Ar trebui să o lichidăm și pe ea!
AL TREILEA POLIȚAI: Da, e o idee bună, dar propun ca mai întâi să ne distrăm puțin cu ea, să aibă un sfârșit glorios de curvă ordinară! E o bucată bună de tot! Cine e pentru? (Ceilalți doi ridică mâinile.)
PRIMUL POLIȚAI: De acord!
AL DOILEA POLIȚAI: De acord!
MALLORCA: Nu, nu, nu!!! Nu, vă rog! (Al treilea polițai îi rupe rochia. Lumina se stinge lin, și crește volumul muzicii.)

= CORTINA =

Dinu Săraru
(Foto: Anton Fabian)

Relansarea volumului "Ciocoi noi cu bodyguard" de Dinu Săraru

Miercuri, 24 septembrie 2008, la librăria Mihail Sadoveanu din București a fost relansat pentru a treia oară volumul I al romanului "Ciocoi noi cu bodyguard" (apărut la editura RAO), volum care a inspirat scenariul filmului "Ticăloșii" (2007). Printre invitații speciali s-au numărat Dan Miculescu și

protagoniștii filmului, actorii Monica Davidescu, Dorel Vișan, Mircea Diaconu. Cartea a fost prezentată de academicianul Răzvan Theodorescu și istoricul Alex. Mihai Stoianescu.

Vorbind despre romanul său, Maestrul Dinu Săraru spunea: "Povestea e izvorâtă din realitate, dar rămâne poveste. Orice încercare de a «descifra» în desfășurarea ei «asemănări posibile» cu împrejurări sau personaje ce ar părea cunoscute este lipsită de teame. Povestea se citește fără nici o cheie, iar adevărul poveștii – se știe – subliniază adevărul vieții. «A fost odată ca nicio dată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti...»".

După cum era de așteptat, date fiind arta și reputația autorului, evenimentul s-a bucurat de prezența unui public numeros. **Organizator: Grupul Editorial RAO**
Parteneri: Librăria „Mihail Sadoveanu”, București
Parteneri media: Radio România Actualități, Radio România Cultural, Cronica Română, Curierul Național, Ziarul de Duminică, Zia, Radio Lynx, Cinefar.ro, Revista „Filmul tău”, Artline.ro, Studentie.ro, Arcad@.

Evenimentul a fost organizat cu sprijinul: PHARO Strategy - Agenție de Comunicare și Relații Publice

Dana Banu

Jurnalul din pușcărie (2)

Lakatoș Dorel, condamnat pentru furt, vrea să scrie o carte și să o publice la editura mea. Îi promit tot sprijinul.

Sunt respectat, mi se face cafea și mi se golește scrumiera. Puterile despre care le-am vorbit celor "de-afară" (am fost privit cu neîncredere) transformă totul, oamenii ăștia se consumă zilnic să extragă de prin cine știe ce unghere ființiale bruma de umanitate din ei.

Am luat alte cărți de la bibliotecă, am găsit, printre zecile de tomuri despre începuturile socialismului (traduceri din rusă), "Șocuri și crize" de Stelian Tânase. I-am spus celui ce face revista închisorii ("Cu NOI prin NOI"), că e jale cu tehnoredactarea, m-am uitat la Word-ul instalat pe o rablă de calculator, dumnealui m-a privit bătos, se teme că-i voi lua locul. "Nu, nici o frică, domnule", îi transmit telepatic, "eu voi sta puțin aici, nu-mi pot lăsa îngrul singur prea multă vreme", el se destinde brusc, nu înțelege ce s-a întâmplat, se uită incremenit cum îmi iau cărțile și ies din încăperea plină de gânduri vechi, sedimentate.

Gabriella mi-a spus că azi mă va căuta din nou - cum trece timpul! - nici n-am simțit când am pătruns în ziua "de vizită". Soția mea "mă vizitează". Ne-am boierit, domnilor, ne facem vizite, o dulceță, o cafea, o narghela...

Un tip, Dumitru M.: "Vă așteptăm la noi în vizită, la masă, la sfârșitul săptămânii" - eu și Gabriella aveam copii la noi - domnia sa a uitat să ne spună unde locuiește și oricum n-am fi mers: el era o persoană importantă la un ziar local, eu - un nenorocit divorțat cu doi copii.

Nu-i nimic, dacă-i vizită, vizită să fie. Trăiască patria noastră cea mândră, frumoasă și mănoasă.

Nu-mi amintesc să fi visat ceva până acum, am un somn liniștit, folosesc înțelepciunea de-a separa ziua de noapte, de-a pleca prin zone necunoscute minții umane. Mă întorc în trup înviat iar dimineața eu sunt cel ce ia, prin vizită, mâncarea. Colegii mei de carceră îmi sunt recunosători că le protejez somnul cel mai dulce, apreciază acest efort care pentru mine e doar o revenire la normele și indicii acestor lumi.

Mi-au spus că da, există și homosexuali, sunt puțini și nu-i mai bagă nimeni în seamă, arestații sunt ocupați cu mica lor bursă de mărfuri, cu bietele lor relații comerciale ce le mai colorează monotonia. Că ei, homosexualii, își acoperă lateralele paturilor cu pățuri și ceaceruții, că au nume ca Pamela, Marimar și Andreea Marin. "Credeam că au vreun dormitor al lor", am zis; mi s-a răspuns că erau prea puțini pentru a reprezenta o problemă pentru conducere.

"Piciul", vreo 19 ani, condamnat pentru furt din mașini: "Când ies de-aici, dau 3-4 loviturii grase și mă retrag, încep o alimentație rațională, merg la biserică, mă angajez, vreau să termin cu închisorile. E bine cum gândesc?" Asta ca rezultat al unui interesant discurs despre rostul omului pe pământ și despre faptul că animalele nu trebuie ucise și mâncate, pe care l-am ținut într-o noapte. Multe mai știu și eu, m-am gândit după câteva ore. Și pentru el am avut un răspuns perfect. Intr-o bună zi, acesta va încolți și va deveni o plantă mare ale cărei fructe vor hrăni ființa fragilă a "Piciului".

Martii, zi de "vorbitor". Gabriella îmi aduce țigări și cafea. Stăm față în față, îmi spune căi bani a cheltuit pentru drumuri, acte, avocat... Nu plâng, cel puțin nu atât cât ne e permis să ne vedem la "vorbitor".

I-aș fi spus: "Lasă-mă să te privesc, îmi ajunge atât, nu mă interesează nebunia "de-afară", vreau să-ți filmez cu ochii (cele mai perfecte camere de luat vederi ale lumii) - gesturile, chipul" - dar nu o fac, s-ar putea ca ea să cedeze deși se ține tare, simt cum încearcă din răspurturi să-și oprească lacrimile și tremurul. Cuvintele mele pot suna ca o sentință, pot avea dimensiunea unei unei despărțiri. Vorbim despre subiecte omenești, ea va pleca de aici la biblioteca municipală, va consulta colecțiile de ziare și reviste pe unde am publicat ori s-a scris despre mine, argumente în plus la dosarul pe baza căruia mi se cere eliberarea imediată. Eliberarea - de profese eliberat...

Câtă iubire și energie în îngrul acesta, ultimul permis înainte de-a pleca pentru totdeauna Acasă!

Zbârăie o sonerie, s-a terminat, o jumătate de oră ajunge pentru infractor, e chiar prea mult. Dacă ar putea, zbirii care ne păzesc ar anula și aceste dramatice întâlniri unde apar femei cu prunci și mame bătrâne, ca a mea, care lacrimează. Nu-i nimic. Brusc, Gabriella se întinde peste granița "vorbitor"-ului, îmi prinde și-mi sărută mâna. Buimăcit, infractorul de mine se retrage, se așază la un geam ciudat și primește o cutie din lemn în care se află, clăie peste grămadă, ceea ce ea a considerat că-mi lipsește. Înghesuși totul mecanic într-o sacoașă din plastic, ea a ieșit deja din clădire, ieșim și noi cu toții, mărșăluim spre camerele acelea întunecoase, e ora mesei - îmi revin greu din stupefacție - în mod normal, eu ar fi trebuit să-îi surd mâna.

Să am răbdare, a insistat ea, să nu fac vreo prostie - se referă la rarele acte de violență în care puterile pe care le am răscălat în mine forțe necunoscute de savanți: pot dărâma zidurile și pot devia traiectoriile gloanțelor.

Sunt conștient de existențe, oamenii nu trebuie să știe cine a trecut ca un fulger prin existențele lor de doi bani. Am creat în jurul meu un glob invizibil și strălucitor, prietenii mei au aflat de asta și zâmbesc, fiecare prin partea lor de lume. Modific timpul, îl forțez să intre în dimensiunea vremii vieții mele.

Să am răbdare. Trebuie neapărat să-mi învăț îngrul unele lucruri de care acum, spre finalul fulgerului ce sunt, se

pare că avem tot mai multă nevoie.

Închid ochii - Isus nu dispare. Îl văd cu claritate - zâmbesc. "Îți mulțumesc, Frate, că mi-ai întins mâna și mi-ai ajutat să urc ultima treaptă", spun.

Tatăl meu mă strânge la piept, sunt fericit, încep să plâng și adorm. Dimineața îmi simt cearcănele - niște gropi în care intră miliarde de ani. Aici nu ai voie să ai oglindă, nici ceas. E bine că e camera atât de întunecată, altfel mi-aș îngrozi ființele de pe lângă mine cu figura pe care mi-o recapat când mă întorc de-Acasă.

Șaolin, un țigan gras, sub 30 de ani, și-a montat bile pe sex. Unul din colegii mei de celulă mi-a spus că aproape toți recidiviștii au așa ceva, e un semn de bărbăție ce le dă autoritate în fața celor fără bile, ca tatuajele pe care și le face oricine intră în închisoare.

Mă concentrez, îi transmit unuia din cei cu care împart camera că e vremea să-mi dăruiesc volumul lui Aivanhov. Se conformează, mi-o aduce. "LAKATO DOREL 24.02.1970 pt. DORU ȘI SOȚIEI sale GARBIELA", scrie pe prima pagină, și mai jos adresa: "STR. ALEA JUPITER 2/89". Accept cadoul ca și cum n-aș ști că eu și l-am comandat și surăd când văd "GARBIELA" în loc de Gabriella. Oricum, omul e fericit, îl las să creadă că mi-a făcut o mare surpriză. Când voi pleca de-aici îi voi dăru un tricou și eventual papucii de casă.

Citesc, mănânc și dorm, mai ales dorm. Odată, înainte de-a mă trezi, îl aud pe Nimigean (mare amator de "povești cu paranormale", 32 ani, furt): "Mai are câteva pagini din cea de-a treia carte, după ce o termină ne va mai povesti ceva, multe mai știu Doru asta".

După ce mi-am luat de la biblioteca închisorii al doilea teanc de cărți, n-a mai rezistat: "Am crezut că ai terminat cu cititul și tu ți-ai luat și mai multe cărți, nu mai vrei să vorbești cu noi" - era dezamăgire și reproș trist în tonul vocii lui.

În noaptea aceea le-am vorbit despre moralitate în alți termeni, despre condiția de om în altfel de cuvinte. În jurul orei 3.30 au adormit sub lumina ucigătoare a becului. Înainte de-a adormi, între vis și trezie, Nimigean m-a întrebat: "Totuși, cine-i Dumnezeu? De ce nu-L putem vedea și noi? Tu L-ai văzut, spune-ne cum arată". "Noaptea bună", am răspuns, iar trupul chiric sub o pătură adusă de-acasă a început să viseze instantaneu.

Unii din pușcăriși au avocați plățiți, se gândesc la faptul că plătindu-și astfel de ființe, vor fi apărați cu adevărat, nu "din oficiu". Avocații îi apără și fac sex cu nevestele lor. Când pușcărișii ies, le dau "gaură", adică îi fură, apoi își continuă viața alături de consoartele lor pătate. "Berlin Alexanderplatz". Nimic nu s-a schimbat din 1920 până în 2003, e un cerc vicios: pușcărișii ajung din nou la pușcărie, avocații se culcă din nou cu nevestele lor. Copiii pușcărișilor învață meseria de mici, avocații îmbrățnesc și predau fațeta copiilor lor. Se repetă aceeași lucruri, se culcă aceiași avocați cu aceeași nevaste. Carusel. La nesfârșit. Totul e-n regulă, și de ce ar trebui să intervină cineva? E convenabil pentru toată lumea.

O revistă porno poate fi închiriată cu "patru bune"; noaptea, aproape toți se închid în WC și se masturbază. Dimineața, cu priviri vinovate, îmi spun că n-au ce face, asta e, se desearcă și ei cum pot, e bine totuși că n-au ajuns vreo Pamela ori vreo Andreea Marin. "Ca-n armată", spun eu înțelegător. "Exact, ca-n armată", se înveselesc ei și, odată problema rezolvată și acceptată ca indispensabilă și firească după grași, își văd cu toții de treabă. Mă apuc de "Logica" lui Radu Coșău.

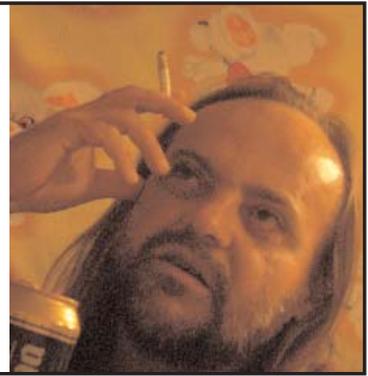
Plouă cu soare, stropii cad perpendicular peste puținele suprafețe verzi, încinse. Mă apropiu de geam, simt mirosul inegalabil al pământului. Respiră și din respirația lui mă hrănesc și eu; respirația lui e ca un drog puternic. Brusc, printr-un pătrat al grațiilor, identific o cruce: e a bisericii penitenciarului. Construcția nu se vede, e prezentă numai crucea, înconjurată de un halou aproape nevăzut. Mi se umezesc ochii, știu că niciodată nu voi mai avea prilejul de-a trăi un extaz asemănător. Momentul se încheie, se aude ciripitul voios al păsărilor. Slăvit fii Tu, Doamne, Tatăl meu, care mi-ai ridicat dintre zidurile lor iluzorii și mi-ai umplut sufletul de bucurie și putere!

Așadar, eu nu v-am părăsit, dragii mei români, suntem cu toții în aceeași barcă, în aceeași închisoare ale cărei ziduri sunt granițele de partid și de stat. E mult de când n-am mai vorbit cu Steinhardt, el a plecat luminos și tăcut, lăsându-mi ca amintire acel "Jurnal al fericirii" de pe urma cărui unii au făcut bani frumoși. Așa cum fac și cei ce vând Biblia și cărți de rugăcini.

Să nu ne mințim, dragi români, comandanții noștri sunt adversarii noștri și nu-i putem învinge decât uitându-i. Izolându-i, înveșmântându-i în uitarea milioaneilor de vorbitori ai limbii române care suntem; cu puțin efort, uitarea va deveni materială, de hârtie întâi, apoi de carton, apoi de lemn și apoi de lut.

Dar nu numai bunul Steinhardt mi-a lăsat ca amintire zielele și nopțile vremii vieții lui. Și Abd Ru Shin, și Rudolf Steiner, și pater Eremetti... Trebuie să am grijă de amintirile lor, trebuie să le respect memoria - de aceea am ales cea mai simplă cale: un expert căutat de toate serviciile secrete ale acestor timpuri se refugiază exact în ogrăzile acestora, adică se predă singur și dispăre în mijlocul gloatei peștirii ce compune, în sens larg, societatea unei pușcării. Pericolul a trecut, în curând mă voi apuca de plus în conexiune o serie de evenimente al căror rezultat va fi plecarea mea din închisoare.

Ștefan Doru DÂNCUȘ

Când următorii își vor reveni din uimire, vor constata furioși că le-am scăpat încă o dată printre degete. Dumnezeu va zâmbi complice iar eu îmi voi pune din nou la gât, crucea din sfoară neagră.

Se duce o luptă pe viață și pe moarte cu aproapele, cel ce trebuie iubit "ca pe tine însuși". Nu-s vremuri de iubire și de fapte bune, "banii vorbesc", mașinile scumpe și vilele de lux. Această corvoadă a intoxicat opțiunile corecte.

"Piciul", vreo 19 ani, furt din mașini: "Tot ce scrie în cartea asta e adevărat?" - se referă la Aivanhov. E adevărat, răspund. După 30 de pagini mi-o înapoiază: "Nu mă lasă s-o citesc. Am citit o carte cu una Anca sau Florentina Bojan, ceva ziaristă, avea 300 de pagini, nu m-am oprit până n-am terminat-o. Cartea asta nu mă lasă s-o citesc". Păi da, te obligă să gândești, am zis. Lasă, ce-i prea mult, nu-i sănătos, o să mai citești și mâine.

A plouat toată noaptea, Cerul e acoperit și dimineața, când iau prin vizetă degetii: pâine și margarină. Se aude clopotul bisericii. Oare "popa ăla securist cu grad de colonel" se trezește odată cu mine? Ori clopotarul e tot vreun amărât de pușcăriș?

Să-mi pregătesc plecarea de aici. Să încep, deci, cu începutul, să mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a mai dat o zi și apoi să cer; să formulez dorința după grilele observatorilor mele.

Mai e puțin și un zgomot ca o sirena de fabrică îmi va trezi ființele printre care trăiesc: apelul. Suntem patru, n-a dispărut niciunul, nu sunt probleme. Urmează: "N-ai o țigară, frate?", "Frățicu, dă-mi o țiplă de cafea, mânca-ți-aș, că n-am băut de când eram copil", "Ce faci, frate, pentru ce-ai căzut la temniță?" - etc. - aici sunt frați cu toții, e o mare realizare: îndemnul lui Isus - să ne avem ca frații - a fost pus în practică. Prin subteranele acestor conștiințe aproape moarte circula curenți energetici de acum 2000 de ani, deși se trăiește instinctiv, la nimereală. Comunitățile de pușcăriși au luat-o înaintea calculelor sociologilor: lumea de mâine va fi condusă doar aparent de "autorități". Adevărații conducători sunt pușcărișii. Deocamdată tac, se supun convențiilor impuse, dar nu va trece mult până la apariția vreunui lider charismatic ce va înfrunta, cu neobrăzare, sistemul. Nu va fi ușor și nici greu: nimic durabil nu se naște fără născăvună muncă. Primul pas a fost făcut, regimul din închisori a fost îmbolnăvit. Iar în lume a tăit cândva un pușcăriș numit Spartacus.

Așa că, dragi români, mica noastră pușcărie cu deschidere la Marea Neagră, pe care îmi arog dreptul DE-A O IUBI, nu este o invenție. Organizarea socială e aceeași din orice pușcărie (pușcărie: element care, alături de altele, creează în timp uniunile de pușcării, apoi gintele, cnezatele, voievodatele de pușcării și în cele din urmă statul-pușcărie (după unii - patria-pușcărie), locuit de români și române pușcăriși, cu odraslele lor cu tot, cu micile lor "afaceri" și cu tendința tot mai conștientă de-a folosi apelativul "frate". Cine are urechi de auzit să audă, că popii aproape au exterminat credința.

Prea puțin contează dacă, după ce voi pleca definitiv, se va vorbi de mine ca despre un om drept. Biblia e plină de exemple de "oameni drepti" care au fost batjocoriti de semenii lor tocmai datorită acestui rar atribut, acestui iluminant reper numit "drept". Adică vertical, adică axa pe care a construit-o Isus și pe care a început să urce, sovăielnic, Petru. Azi, cei ce mai folosesc această cale spre Cer sunt considerați nebuni: există nave cosmice pentru asta, ce nevoie mai are omul de drumul îngust și plin de spini al spiritului? Dar iată, unii mai folosesc, încrâncenați, metoda asta de aur.

Nu, pentru mine nu se poate interveni cu probe false, apărarea mea nu trebuie scoasă "din piatră seacă" - trebuie să-i spun urgent acesteia Gabriellei, îngrulul firav ce se abține să plângă la "vorbitor". Sunt, oricum, pe picior de plecare.

Încercându-și norocul cu de obicei, diavolul îmi dă târcoale, speră, încearcă. Mă pliticescete cu eterna lui smiorcăială, cu melodramaticale sale rugăminți. Nu înțeleg cum i-am scăpat, de unde am apărut așa, deodată, fără a-i lăsa răgaz nici să respire. Se teme, se târăște, se zvârcolește prin praful gri al atator cadavre. Cineva, înțeleg, l-a scos din perimetrul ființei omului și de-atunci încearcă prin orice mijloc să-și recapete locul. Mare obraznic, dacă a ajuns să bată și la porțile ființei mele. El, care nu cunoaște Biblia, care n-a înțeles că "Bate și ție se va deschide" i se adresează celui nehotărât, nu lui, care a decis o dată pentru totdeauna.

(Va urma)

Subredacția Bihor ♦ Recenzie ♦ Subredacția Bihor ♦ Recenzie ♦ Subredacția Bihor ♦ Recenzie ♦ Subredacția Bihor ♦ Recenzie

Aurora
PORDEA

“Vorbele Darlingtoniei” - volumul al doilea

Este al doisprezecelea astru din nimbul ce-l încoronează pe scriitorul Nicolae Iștoc.

Apărut la Târgoviște, la Ed. SINGUR, în condiții grafice impecabile, pe prima copertă apare chipul luminos al Doamnei Caty Iștoc-Darlingtonia.

Acest al doilea volum de “Aforisme și cugetări, gânduri și însemnări” dedicat Zeului Cătălin și Zeiței Caty-Darlingtonia este “Taj Mahalul” ridicat de autor într-o veșnică cinstire a celor două suflete răpite-n cer.

Iată structura cărții: după motto-uri, prefața intitulată “Pantheonul din Eden” (semnată de Aurora Pordea), capitolul “Referințe și repere” urmat de o notă biografică, apoi fascicolul celor 62 de pagini cuprinzând fotografiile din albumul familiei Iștoc, începând cu frageda copilărie a lui Cătălin-Zeul, încheindu-se cu înmormântarea Darlingtoniei, mama Zeului și revenindu-se la poza ei din tinerețe, de când a pătruns pentru vecie în sufletul scriitorului.

Cele 209 pagini reflectă razele gândirii autorului dar și ale gândirii universale, cartea constituindu-se ca o antologie de precepte, reflecții, opinii, rezultatele experienței vitale din toate domeniile: cultural, social, politic, istoric, artistic, religios, științific - toate crâmpeie de viață reală.

Ca să exemplific:

IUBIRE: “Iubirea adevărată este precum fantomele: toată lumea vorbește despre ele însă puțini le-au văzut (4630, p.332, La Rochefoucauld). Comentarea acestor adevăruri ar fi superflua, ținând cont că despre iubirea adevărată ar trebui să se scrie un vast manual de filosofie.

RELIGIE: “Nu prea are importanță dacă există sau nu există Dumnezeu, *important e să crezi că există*” (4705, p.339, N. Iștoc). Dovezile de până azi îi confirmă existența iar pentru speța umană e important să existe, altfel n-am fi veșnici.

DESTIN: “Există sau pot exista în același om mai multe destine: rural, urban, religios, politic, social, profesional, național și chiar... uman” (3444, p. 218, N. Iștoc).

Scriitorul le numește destine însă pot fi considerate înclinații, atracții, aptitudini. Firește, ele există în fiecare dintre noi, dar nu în doze egale, ci unul sau două dintre ele domină. Esențial este să identificăm dominantul pentru a ne

coordona viața în funcție de acesta.

Autorul, care stărnește perpetuu imaginația noastră, punând în mișcare roțile ei, pare să ne-ntrebe: **Care dintre aceste înclinații credeti că sunt dominante în personalitatea voastră?** Grăitor în acest sens este și preceptul: “Un om onest și cu personalitate intră în conflict, în primul rând, cu sine însuși” (3560, p.228, N. Iștoc). În literatură, acest gen de conflict poartă numele de *conflict interior*; în realitate, el este conflictul dintre forțele interioare și cele exterioare, mai clar, conflictul dintre *suflet și rațiune*, fapt care ar putea constitui un alt capitol al filosofiei.

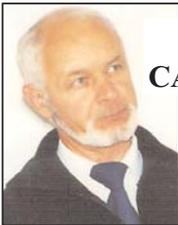
Cert este că, dacă n-ar exista conflictul individului cu sine însuși, n-ar fi posibilă progresarea cu aceeași viteză și planul spiritual și social al fiecărui component al societății.

Cât despre greșelile noastre inerente, scriitorul afirmă: “Numai inteligenții greșesc, prostii n-au cum s-o facă” (3558, p.228). De ce? Pentru că nu-ncearcă să-și spargă carapacea. De fapt, eventuala încercare de-a-și depăși condiția ar anula statutul său de “prost”.

“Scriitorul trebuie să fie un martor incoruptibil al timpului său, cu curajul de-a spune adevărul și de-a se ridica împotriva autorității oficiale care, orbită de interesele proprii, pierde din vedere sacralitatea ființei umane” (Ernesto Sabato). Iată devisa, iată legea căreia i se subordonează scriitorul Nicolae Iștoc, încât e de mirare că n-a intrat sub “protecția” actualei securități.

“Umilința mea este exaltarea mea, exaltarea mea este umilința mea” (3560, p.228) e una dintre cele mai frumoase reflecții ale gânditorului Nicolae Iștoc, un jet de raze dense ce-i traversează ființa lăuntrică, un portret al spiritualității umane desăvârșite.

Subredacția Suceava ♦ Recenzie ♦ Subredacția Suceava ♦ Recenzie ♦ Subredacția Suceava ♦ Recenzie ♦ Subredacția Suceava ♦ Recenzie

Mircea
CATARGIU

Despre “pohezia” și proza lui Petruț Pârvescu

Timp de un deceniu (1995-2005), după un travaliu nu prea zgomo-

tos, Petruț Pârvescu reușește să publice cinci volume de versuri, definindu-se ca optzicist, cu o poezie povestită. Poetul purcede la drum ca lup tânăr ce vânează în haită (a se vedea cenaclurile și locurile pe unde a trecut, mentorii pe care i-a avut) pentru ca, pe parcurs, să se resemneze - împăcat cu soarta - așteptând parastatul speranței ca o pecete a singurătății. Imaginea modestiei ne apare sub forma unui lucrător cu ziua la porțile alfabetului.

Reprezentativ pentru întreaga creație poetică din perioada celor zece ani mi se pare volumul intitulat “Imnele tăcerii”, un vârf de lance care însurează șapte capitole cu haiku-uri armonioase măiestrite, tocmai pentru a întări și mai mult dependența ființei umane de mediul ce o înconjoară, totul într-o viziune personală: “*șița pe casă/ pusă demult cu tata/ a înmugurit*”.

Din ciclul “Câmpia cu numere”, de curând, am primit cel de-al treilea volum, respectiv “A opta zi”, un veritabil început de proză scurtă unde trăirile poetului și aducerile aminte sunt fericit realizate, sugestive și mai vii, comparativ cu versificația folosită ca structură conlocuitoare. De altfel, în cele trei câmpii cu numere (volumul de debut, “Geometria visului” și “A opta zi”), pentru a se individualiza, autorul folosește aproximativ aceleași scenarii și procedee textualiste, cu coduri de identificare, ecuații și combinații de cifre și litere, ca obsesiile necesare exprimării unei filosofii ce vizează OMUL în universul societății românești contemporane. Amintesc că, la rugămintea lui Petruț, cu ceva timp în urmă, pentru “Câmpia cu numere” (volumul de debut), am întocmit o cronică destul de amplă care va putea fi cunoscută odată cu publicarea

epistolelor aflate în manuscris.

N-am idee ce proiecte de viitor are poetul și nici nu intenționez să influențez cu nimic efortul creator de până acum însă îmi permit să apreciez că Petruț Pârvescu este un as al prozei și ar trebui să persevereze înfinit mai mult pe această direcție, unde succesul ar putea fi aproape garantat și net superior celui poetic. Este de învidiat ușurința în exprimare și fluiditatea textului de dimensiuni reduse, ce ne transpune într-o lume trăznică, de sorginte moromețiană, în toarsă pe toate fețele, cu suferințele și bucuriile ei. Să nu uităm că Petruț Pârvescu vine din Păcala Făgețelului și - ca fenomen - poartă în el filonul suitor al unor înaintași deloc de neglijat printre care îi amintesc doar pe Zaharia Stancu și Marin Preda.

Subredacția București ♦ Recenzie ♦ Subredacția București ♦ Recenzie ♦ Subredacția București ♦ Recenzie ♦ Subredacția București

Dramatismul bine conturat

După o îndelungată perioadă în care a intrat într-o nemeritată penumbră, Valeriu Gorunescu revine în atenția cititorilor cu un volum: **TĂINURI CU ZEUL RA** (Ed. Amurg Sentimental, 2008), reunind creații mai vechi și mai noi care îl recomandă ca pe un creator de poezie al căruia dramatism bine cenzurat pune în evidență o melancolie dublată de un verb vîguro, marcată de gesturi ample prin care construiește imaginea insului reflectând la întrebările esențiale ale vieții, neliniștit, mereu în căutarea luminii solare ca pe o forță menită să întregină lumina interioară într-o echilibrarea sufletelor tenebroase.

Autorul propune un univers exotic, tutelat de zeul soarelui, simbol sugerând tinerețea căutătoare de repere, capabilă s-o prelungească dincolo de timp: “*Mă-mbăt cu vinul tău de raze dulci, cât nu-s/ acoperit de-al vârstelor omăt*” (RA). Monumentul reprezentând mormintele faraonilor, un simbol al suferinței celor “*...pe umbre și neliniști împărați*”, la dispoziția hazardului “*...de galaxii, fără hotare/ cu ardere și rostiri de stea*” (Piramida).

Obsedantă-n sens pozitiv, tema razelor solare omniprezente și atotputernice: “*...doar raza e mai iute în lume, revii./ ori renaști spre sorginta sau oaza/ ce-ți repeși că te-asteapă și-o știi*” (Strop ajuns).

Poetul vede în forța și căldura solară însuși izvorul existenței: “*Să bem din raze laptele de mamă*” (Laptele razei), chiar dacă nu ostioștie îndoielile privity “*...cu-n ochi aproape pământesc*” și marcate de retorismul întrebărilor “*Mai simt încumetări/ Mai e vreo cale?*” (Vremea ancorei). Întoarcerea în propriul univers interior conduce la reflecții asupra destinelui: “*Tac și eu și mă mir/ Ca de-o soartă, ta o mea, dar străină*” (Târzie vedere).

Ezitări între a fi și a nu fi: “*Cu umbre ninge ultima*

Carmen
FOCȘA

mea seară/ Să trec sau nu pe malul celălalt?” (Miopia mieilor).

Cu o mână sigură, creionează o toamnă în care plouă cu tăceri enorme: “*Iubito, vine-o toamnă nouă/ Se culcă soarele-n gutui/ de-acum, că tot în mine plouă/ un somn mă-ncinge, de statui*” (Îți las marea).

Tonul elegiac al evocărilor imaginii bunicii: “*...cu vedenia bunicii moarte/ încă din prima tinerețe/ plecată ca un abur lăptos/ peste pădurea vecină*” (Fulgere dușe) sau pe cea a mamei: “*...bătrână ca o pădure ce-a ieșit din pomi/ și merge-n cârja/ ultimei mireme dinaintea iernii*” (Ceașca de cenușă) realizează poeme de referință - și nu sunt singurele în acest volum.

Fidel instrumentarului clasic al poeziei, Valeriu Gorunescu ignoră, la modul cel mai ales cu puțință, ideea că poezia “nu se mai caută”.

S.C. TRIA'S AMWAY S.R.L.

Traian Săplăcan & Ria Schiettekatte

S.C. TRIA'S AMWAY S.R.L.

Fax: 0040 021 2205494
Tel.: 0040 0751 136 410
0040 0722 202 336
E-mail: sara@trias.ro
www.trias.ro
București - România

Plante de grădină
Plante de apartament
Amenajări peisagistice
Îngrășăminte pentru plante
Ghivece și artizanat

Subredacția București ♦ Teatru ♦ Subredacția București ♦ Teatru ♦ Subredacția București ♦ Teatru ♦ Subredacția București

Adrian SUCIU

Tunelul spre lună

dramă comică scurtă

Scena 1

Nu există scenă și decor. Actorii intră în sală odată cu spectatorii, fără să iasă cu nimic în evidență. Spațiul și personajele vor fi caracterizate scenografic în deplină libertate, în acord cu viziunea regională și respectându-se constrângerea din primul enunț. Importanță este plasarea personajelor în spațiu în așa fel încât să fie facilitate jocul și interacțiunea acestora. E necesară doar o fosă vizibilă, o „groapă” de dimensiuni convenabile desfășurării acțiunii, ușor de realizat, ca atare sau în convenție teatrală, în orice situație. În lipsa unui spațiu de joc demarcat explicit, totul se întâmplă în mijlocul spectatorilor și printre ei, alături de ei, dedesubt ori deasupra, pe rând sau deodată, la buna inspirație a regizorului, care va face cum consideră el de cuviință. Interacțiunea cu publicul nu este, însă, doriți, acestuia păstrându-i-se statutul de spectator.

Personajul (ieșind din groapă, în tinuta de muncă, cu găleata plină pe umăr, desărat din ea pietriș): Sap. Acu? treizeci de ani am înțințit-o și i-am spus „Madam, vă iubesc!” „Fă-mi un tunel spre lună și-am să fiu a ta, soață legiuită cu tot dichisul!” „Luna-i sus, cum amgiur meu să sap către ea?” „Ziua-i jos, zice, pe partea cealaltă. Dacă sfințești lucrarea în miezul zilei, o princi acolo”. De-atunci sap. Am avut la început un ajutor da' a plecat, cred că sapă și el acu' un tunel pentru Madam. Or fi mulți care sapă tuneluri pentru Madam, nădăjduind să prinză primii luna de coarne și să i-o trintescă la picioare. N-avem vreme de tafisuri. N-am mai povestit cu cineva de... (Numără pe degete). Ar trebui să mă întorc la lucru. (Se răzîndește). La început, a fost mai ușor; acu' cobor trei zile și trei nopți pe scări, încare găleata și mă-ntorc eu ea în cincii zile, că la urcuș e mai greu. După cum am socotit eu, înainte s-a-ajung la lună o să fac șase luni la zi zece la întors, cu găleata plină. Da' pînă acolo mai e... Rău am obosit, mi-aș trage puțin sufletul... De cînd n-am mai vorbit cu cineva, am uitat chineza, engleza, franceza și rusa. Și... aaaa... aia... spaniola! Mă și-ntreb: cînd o fi s-ajung la lună, în ce limbă o să-i spun Madamei „Gata, am isprăvit!”? Cu ea n-am mai vorbit de-atunci. De trei ori am zărit-o, privind în sus, ghemuită pe buza tunelului, da' mie-mi trebuiau ceasuri, apoi zile ca s-ajung la ea. Nici n-am strigat, c-ar fi fost în zadar. E tot frumoasă. Se uita în tunel ca-ntr-o fîntînă. Umbrele se dădeau la o parte din calea ei și apa se scurgea, sfioasă, pe pereți. Și eu simțeam atunci că-mi cresc șapte degete din fiecare deget de la fiecare mină - și o mie de mușchi noi se umflau pe sub piele încît bolovanii pe care-i căram păreau a fi găoace de ouă. N-am mai văzut-o de multă vreme; cine știe în câte tunele o fi avînd de privit ca-n fîntînă... Bine e că dragostea n-a obosit. Au obosit genunchii și umerii dar dragostea n-a obosit. Așa am priceput multe. Am priceput cu ce suflet rățesc pe ape

corăbierii și cum îi așteaptă acasă femeile lor să aducă vești despre pămînturi înghețate din Nord. Și-am priceput și gîndul mamei cînd își număra feciorii plecați și socotea treburile de peste an rămase nimănui. M-a luat tata de mîină într-o zi și...

Scena 2

Îngerul principal (il intrerupe, ridicîndu-se): E clar, bănuiesc, și evident pentru orice persoană de bună-credință, că nu-i putem lăsa pe toți dezaxații să sape unde vor ei. Dacă tot sapă, o să descopere pînă la urmă că nu există iad. Dacă nu există iad, s-ar putea să persevereze în eroare și să susțină că nu există nici rai. Că nu există, așadar, Dumnezeu, sfinți și îngeri!!! Mie mi se pare că există! (Face o piruetă, ride în hohote. Către Personaj, autoritar): Matala ce faci aici? Și de cînd? (Personajul dă să răspundă, Îngerul principal îl oprește): Stai puțin, să vorbim și noi ca oamenii. (Îi trage un scaun, îl așează, îi aranjează hainele) la loc, te rog, fă-te comod. O cafeluță, o dulceță, un mizilie? Nu fi sfios, avem de toate, asta e voia Șefului, să trăim în belșug și să avem ce împărți unii cu alții. (Privește în groapă): Deci, matala ce faci aici?

Personajul: Sap...

Îngerul principal: Sapi...

Personajul: Un tunel către lună.

Îngerul principal (aruncă o piatră în groapă și așteaptă, îndelung, să audă ecoul): Un tunel către lună... Și de ce, mă rog?

Personajul: Din dragoste.

Îngerul principal (zbucnește în hohote nestăvilit de ris, se înacă, lăcrimează): Din dragoste... Matala ești simpatic... Hai, te rog, trebuie să-mi povestești totul cu lux de amănunte!

Personajul: Mă grăbesc îngrozitor și nu e nimic de povestit. O iubesc pe Madam, ea mi-a cerut un tunel către lună.

Îngerul principal: Madam asta e cumva celebră codoasă?

Personajul: Nu știu. Ce înseamnă „codoasă”?

Îngerul principal (brusc amenințător): Autorizație să sapi ai?

Personajul: Autorizație de la cine?

Îngerul principal: Autorizație de la autorități.

Personajul: N-am. N-am știut că-mi trebuie. N-a trecut nici o autoritate pe- aici.

Îngerul principal: Altă dată să știți.

Scena 3

Se apropie Funcționarul: cu mapa doldora de hîrtii.

Îngerul principal: Domnul are nevoie de o autorizație pentru un tunel către lună.

Funcționarul: Da, e o simplă formalitate. Va trebui să depună la Registratură o copie după actul dimital de identitate, dimpreună cu o cerere scrisă și o scrisoare de motivație care să explice clar și pe înțelesul tuturor în ce măsură zisa lucrare este utilă umanității și progresului social. Sigur, după dezbaterea publică și eventualul răspuns favorabil, solicitantul va trebui să solicite o serie de avize, autorizații și acorduri al căror rost e doar să evite neînțelegerile ulterioare. E nevoie de acordul tuturor proprietarilor de instalații subterane: minele, distribuitorii de gaze, apă și electricitate, organizația ecologistă „Amicii rimei” și altele, lista exhaustivă urmînd a fi înmînată solicitantului la momentul oportun. Îngerul principal (a ascultat transfigurată de plăcere și nici n-a băgat de seamă că Personajul a intrat în gura tunelului): Ce faci, bă, nu iei notițe???

Personajul: N-am vreme de prostii, am de lucru. (Dispare în tunel).

Îngerul principal (furios la culme): Oprește-l, ce faci, nu vezi că încalcă disciplina în construcții???

Funcționarul: Nu am ce să-i fac. Va trebui să sesizez instanța de judecată. Va trebui de-clanșat un proces după toate normele procedurale. Pînă la pronunțarea unei sentințe definitive și irevocabile, eu nu am ce să-nterzvin. Asta înseamnă vreo... doisprezeci ani.

Îngerul principal: Hai să studiem legea, trebuie să găsim o soluție... (Pleacă amîndoi, studiînd hîrțile).

Scena 4

Îngerii împrăștiați prin public încep să converseze.

Îngerul 1: După cum ați văzut, legile sînt atît de proaste încît nu mai putem păstra nici măcar aparența legalității.

Îngerul 2: Nu-i de mirare că-i așa, sînt făcute de ciobani care se cred păstori.

Îngerul 3: Că i-am și spus lui Șefu', zic: Cine mai poate avea credință cînd vede cum s-a împărțit norocu-n lume? Zice: Lasă, cre-diința pe dovezi e ca sexu' cu banii înaintea.

Îngerul 4 (ride): Șefu' are umor. Tot el a zis că pe unul pe care merită să-l injuri nu merită nici măcar să-l injuri.

Scena 5

Se aude vocea Madamei: Șșșșșșșșșș, discip-lăbră pentru dom' profesor! Îngerii se dezbracă, rapid, eficient, cu siguranța unui ritual îndelung exercsat. Sexualitatea lor, pe sub hainele „civile”, e punctată explicit.

Îngerul 1 își pune o pereche de căști în urechi, se urcă pe un scaun și face strip-tease pe o muzică auzită doar de el. Regizorul va decide, în deplină libertate, cît de tare va insista asupra încercărilor erotice a scenei.

Madam: Dom' Profesor, e o plăcere pentru noi să ne întîlnim din nou. Doriți ceva special sau ca de obicei?

Profesorul: Am venit din interes, nu de plăcere de data asta. Poate un show cît povestit noi, să ne mai relaxăm. (Îngerii încep, de îndată, un show erotic. Îngerul 1 își vede de dansul lui).

Madam: Un coniac, poate...

Profesorul (hobîndu-se la îngerii): Sînt obosit și obosit. Am avut cursuri azi la ASE. Dacă stai o zi în ASE și te uiți cîte femei sînt și dacă înmulțești scena cu toate instituțiile de învățămînt din țară, de la grădinițe la academii, te întreb: o mai rămîne vreo femeie simplă pe undeva la care să meargă și fără fastafistici intelectualiste? Toate vor să se facă economiste și scriitoare, e la modă, de parcă ar fi ceva mai important de numărat și de scris pe lumea asta decît copii și orgasmele!

Madam: Și banii...

Profesorul: Nu-ți trebuie Academia de Științe Economice ca să numeri cîți bani poți cîștiga într-o viață. În fine, sînt eu obosit, nici sexul nu mai e ce era pe vremuri. Scurt: am fost trimis la dumneavoastră într-o chestiune de lobby. Trebuie să convingeți un nebul să se oprească din săpat un tunel spre lună.

Madam: Un tunel spre ce???

Profesorul: Nu faceți pe mirata, se pare că individual sapă din pricina dumneavoastră.

Madam: Adică???

Profesorul: Adică susține că i-ați promis, (aparte, cu fierbințeală în glas) cam pe vremea cînd ne-am cunoscut noi și erai fragedă ca o piersicidă de mă lua cu leșin după fiecare noapte de amor, (oficial din nou) că îl luai de bărbat dacă vă sapă un tunel spre lună și vă aduce astrul...

Madam (ride, ride, ride): Păi așa le spuneam, pe vremea aia, la toți care se îndrăgosteau de mine, eu umblam să-mi fac un rost nu să oblojeșc sentimentele vreunui mascul ratat. Nu pot să cred că există vreunul care a luat de bune vorbele mele deși am văzut gaura aia nesfîrșită, credeam că sînt ceva prospecțiuni geologice...

Profesorul: Va trebui, totuși, să credeți. Individul nu numai că a luat de bune spusele dumneavoastră dar a și avansat atît de tare cu lucrările încît a început să îngrijoreze diferite autorități, din diferite motive. Deci, sînteți rugată să vorbiți cu individul, să-i explicați că totul a fost o glumă nevinovată, să termine odată cu această monomanie care pune în primjdie anume aspecte ale ordinii publice.

Madam: Desigur, domnule profesor, desigur, sînt chiar curioasă să-l văd și să-i vorbesc.

Profesorul: Pe- aici vă rog!

Madam, Profesorul și Îngerii se apropie de marginea gropii, vine și Îngerul principal. Așteptare. Madam se apleacă deasupra gropii și privește înăuntru. Așteptare.

Îngerul 1 mizgălește o bucată de hîrtie cu un ruj.

Profesorul: Ce scrii acolo, puisoar?

Îngerul 1: (fisticit) O poezie.

Profesorul: Ce spuneam Madam? Scriitoare! Ia citește-ne și nouă, tot avem de așteptat.

Îngerul 1: (cere, din priviri, aprobarea

Madamei) E așa, pe moment, că nu vă pot refuza, altfel nu citesc versuri la prima mină, trebuie să elaborat, cizelat. Dar fie! „Vorbeam cu mine despre mine și-ai trecut

tu ca o coasă prin ierburi prin mărunțșurile mele.

Profesorul: Bravo! Nu e deloc lipsit de virtuți, ai talent. Noi am făcut sex pînă acum! **Îngerul 1**: Nu, domnule Profesor, n-am avut niciodată privilegiul să vă atrag atenția. **Profesorul**: Chestiunea asta va trebui rezolvată. Promit să împărțesc poezia ta cu proxima ocazie.

Îngerul 1: Va fi o mare onoare pentru mine! Sînt convins că va fi o experiență memorabilă pe care o să vă cer acordul să o transpun ulterior în vers liber.

Profesorul: (privind gînditor în put) Sigur, păpușă, ai mină liberă. Pînă atunci, însă, trebuie să ne ocupăm de poezia asta de fraier. Întîrzie.

Îngerul principal: Avem informații din surse credibile că apare curînd.

Scena 6

Iese Personajul, așeză găleata pe buza gropii. Rămîne înmărmurit în fața Madamei. **Personajul** (încurcat): Bună ziua.

Madam: Cred că noi ne-am cunoscut în alte vremuri, cînd erați familiarizat cu politețea. (Personajul își curăță mințile pe haine, își aranjează țînta, sărută ceremonios mina Madamei, în aplauzele celorlalți).

Madam: Acum cred că putem conversa în condiții optime. Cei de față sînt cu toții prietenii mei.

Personajul: Sentimentele mele sînt statornice. Dragostea mă mină e mare. Lu-crarea avansează corespunder și nădăjduiesc să o duc la bun sfîrșit.

Madam: Și sperî că dragostea să-ți se întoarcă...

Îngerul principal: Statornicia e calitatea celorlora de calitate.

Personajul (enervat): Nu știți nimic despre statornicie! Bunica mea a cumpărat de toate de la singurul magazin din sat mai bine de cincizeci de ani. Și cînd au apărut magazine noi, moderne, a continuat să cumpere ulei rînced și făină cu gărgărite pînă a rămas ul-timeba clientă. Dacă era piinea uscată și întrebai de ce o cumpără, răspundea cu năduf: „Ălăit! nu știu săra piinea, habar n-au!”.

După ce i s-a închis magazinul, îi cumpărau de toate copiii și nepoții iar ea a tot mestecat fără poftă piinea prost sărată, pînă s-a mutat la cantina lui Dumnezeu. Iar eu am să mănînc piinea mea, pînă la capăt. Pare bun! (Își ia găleata).

Îngerul principal: E clar, asta e nebul. Ne pierdem vremea cu el. Nici nu știe ce vrem de la el și pleacă în treburile lui! Să mergem și noi la treburile noastre, e nevoie de măsuri radicale.

Madam: Nu e nici un strop de nebulic aici! Nu e nevoie de măsuri radicale! (Către Personajul). Dacă finalurile ferice nu ar fi indocente, te-aș lua de soț de îndată. Dar sîntem oameni maturi, nu ne manifestăm ca atare. Date fiind circumstanțele, am să te țîn de bărbat. Măcar pînă mă plictisesc. Promit, oricum, că am să-ți fu alături. Promit că fiecare deget și fiecare mușchi ostentîți va fi mîngiat, sărutat și alinat. Promit că nu-ți va lipsi dragostea în toate formele ei de manifestare. (Către Îngerii) Luați-! (Îngerii îl iau pe sus, Personajul se abandonează în voia lor).

Profesorul (către Îngerul 1): Tu mai rămîi! (Restul personajelor părăsesc sala cîrîndu-l, trîgîndu-l, copleșindu-l cu un tîndrețuri pe Personaj).

Scena 7

Profesorul (către Îngerul 1): Îngerăș, succesele mă excită. Am o idee...

Îngerul 1: Ideile d-voastră sînt lege pentru mine.

Profesorul: Hai să verificăm dacă fraierul încă treabă temeinică! (Chicotesc amîndoi. Intră în tunel. Dinăuntru se aud sunete lubrice).

FINAL

Abonamentul la revista
SINGUR nu te lasă singuri!

Subredacția Bistrița ♦ Proză ♦ Subredacția Bistrița ♦ Proză ♦ Subredacția Bistrița ♦ Proză ♦ Subredacția Bistrița

Melania CUC

Incendii

În jurul meu, aparatele de măsurat sănătatea organismului, bătăie așa cum au fost programate de constructor. Oamenii cu sânge cald în artere și vene, sau bulucii în dreptul ferestrelor. Până și murendul, cel cu cancer în ultima fază și anus contra naturii... face fărăisă printru patruz, cu punge cu fecale trasă de sireturi pe sub pantalonii pijamalei decolorate. Un soarece alb traversează salomul, un salon nou nouț și cu dotare de excepție.

Soarecii părăsesc corabia care se scufundă, sobolanii părăsesc abatazul mai înainte ca minerii să simt cutremurul... Cobaiul de laborator are ochii roșii și nu îi este frică de oameni. Merge pe pardoseala laminată cu pași mici și siguri. Are germeii maladii injectat în carotidă. Este un tester pentru medicamentele încă neomologate. Experimentul a fost desigur un succes științific. Trămbițat, aplaudat, premiat. Acum e rândul cobaiului să tragă ponoasele. Are burta umflată și nu mai poate trece de vrană din zid, locul îngust dar singurul palpabil care l-ar fi redat libertatea.

Sunt convinsă că tot ce văd, aud, pipăi și miros se petrece doar în mintea mea inflamată de frica de detoate. Incendii, care se pare că devastează orașul, soarelele cobai, camera asta ca o cușcă fără gratii, totul este ancorat în prezentul pe care îl detest, îl grăbesc să alunece către viitorul incert...

Crainica de la radio anunță sec: Un ostaș român a murit în teatrul de luptă din Afganistan.

Nu contează un om! Gloria lui e oricum, garantată postmortem. Ii dau replica, la distanță.

Experimentul mondial continuă cu voluntari tot unii și unul. Punem la bătaie tot arsenalul - tot ce avem mai scump în vântoarea de oameni. Să trăiască Sistemul!

Continuăm să transmitem din aeroportul militar, unde, tocmai a aterizat cu bine, aeronava. Sierul e rouă... Vocea crainicei urlă ca într-un receptor de telefon public. Aparatul radio însuși, de acum o sută de ani, cârăie ca un circan semet, de acolo de pe banca pe care bea vodcă și doame golamul iremeditabil.

Apoi, bruse, limbile focului de la catedrală, para roșie-vinieție se infiltrază parșiv prin frunzișul arborilor ce fac front comun între gardul spitalului de urgență și artera terțier de tranzit.

Vocea radiofonică are sincope, se confundă, se amestecă cu rumoarea străzii.

Are ca un brad de crăciun cel mai înalt turn de bi-

serică ridicat vreedată de om.

Undele herfene sunt devastat, forfecate în tipete de femei isterizate, de înjurături bărbătești și de cele câteva rugăciuni, pe care nici Dumnezeu nu le mai poate culege.

Încă sunt om din carne și sânge, nu-i rezist ispitei spectacolului unic și, cu acul de seringă în venă, cu stativul de care atârna punga cu seruri, după mine, mă ridic precum Lazăr, din morți, arătându-mi obrazul luminat.

Peste noți, cerul e roșu ca borșul în care carnea crudă nu a legat încă spumă. Mii de porumbei scrumiți zboară odată cu schijele a milioane de țigle arse în cuptoarele începutului de Ev Mediu. Printre ei, văd și scrisoarea Poetului. Fumul litrelor este mai albiterni decât cel al materialelor de construcție, are consistența visului, culoarea inului înflorit. Este aioda dimineața în care, Vaticanul anunță alegerea Papei, cu fum vinețiu.

Papa a murit, trăiască Papa! Parafrazez din mîngă a poposit un porumbel de plic, se ridică peste vălviță, peste gemetele clopotelor care se topeșe singure, peste urletul plebei excitate și îngrozite de drept, peste iadul iscat de la un simplu chibrit.

Diseară, Dumnezeu însuși le va recita îngerilor adolescenții, poemul pe care Poetul l-a scris și l-a așezat departe de oameni, aproape de Cer

Pe amănul meu sting a poposit un porumbel de serum. Este fragil de mi-e și frică să îl ating. Abia mă respir. Nu mai sunt păsări cântătoare întregi la minte și trup în tot orașul nostru tuns chilug. Cele care, totuși i-au mai rezistat Apocalipsei, sunt cionturi de aripi, cu penajul cărunț.

Un părăit ca de harbur răscopt înră timpancele celor ce s-au adunat în Piață, ca în stal, atrași de vraja dezastului. Ca într-o cezarănie făcută târziu, Cerul a pleznit pe sub burdă, dar nici heruvimii și nici serafimii, Sfântul Gheorghe însuși, patronul soldaților, ori sfântul Ilie... cel cu trăsura venitorilor... nu se încumetă să se nască, să iasă și să se înroleze voluntari la departamentul de pompieri, care nu-i mai face față incendiului.

Geme asfaltul și ca o biserică din sticlă topită, nava, din zidărie și lemn își aruncă spre lume, odăjdiile. Văd cum, una după alta, corzile de orgă seculară prind să intoneze imni funebre, să jalească precum o femeie la căpătăiul sierului cu soldatul necunoscut.

Nu există un organist apt de muncă în tot orașul, în toată provincia. Nu are nici o importanță personajul lipsă, nici piromanul, ce salivează urlând. Și-a pus gheara anonimă pe istoria locală, a devenit un personaj cu dosar penal, cu rechizitoriu în regulă. Și ce, dacă?

Clopotele câteș patru s-au năruit sub greutatea aliajului de bronz, alpaca...

Tone de materie incandescentă scapă la vale, ca sarja de oțel din furnale.

Fenecula, epidemia zidirii nu mai face față dogorii. S-a inflammat galopant, tușește, ienește, dă sânge în batista de iarbă părjolită a parcului municipal, din preajmă.

Bătrâna din casa de peste stradă, s-a ferecat în odaie. Spune rugăciuni pe rozarii.

Lumea întreagă agonizează! Cu scrisorile de oase frânte în bătaie de palme, turnul de biserică medievală s-a prăvălit ca o claie de surcele aprinse

de oameni.

Instant s-a lăsat tăcerea rece ca o ghillotină pe grumazul reginei. Curând se va ridica din nou vucetul mulțimii. Ce senzație extraordinară, ce joc de artificii atrage, îngroșă, face fără dimensiune răgetul de fiară. Parcă aș fi Nero. Privesc din locul meu sigur, jăriștea imperiului. Sunt doar o fiară închisă în catacombele de sub Colosseum.

E timpul să se tragă și fotografi, să se filmeze pe viu evenimentul toți. Reporterii toți în păr, transmit răgușiți și conștiențioși în obraji, dau știră ferbinte, de la fața locului:

-Arde catedrala! Lemnul, vechi de secole, din grinzii și cărpiorii, cel din cornișă și suportul pentru orologiul, care mergea perfect de sute de ani, se comșionează, se ghebeșează, se zbate zadarnic, ca un cadavru aruncat pe vatra de crematoriu. Imaginea asta ar putea deveni insuportabilă pentru cei cu inima slabă.

Încapabilă de mai mult de atât, aștept disperată clipa finală, dezmodatămintul, când tot acest eșafodaj din fibră biodegradabilă și cărămidă solidă se va năruii. Fie ce-o fi, să se termine odată vacarmul!

Oamenii de rând, străni în jurul turmii ca la circuit public, au luat parcă drog la comun. Unii bărbați plâng de adevărate, alții sunt asudați, excitați ca la o paradă cu femei goale.

Am intrat cu toții în ritul drăcesc. Gustam pe viu fiecare secundă de frică posibilă.

Pompierii nu ajung cu furtunul la inima focului. Incendii își duc numărul până la capăt.

Un spectacol de sunet și lumină cum nu am mai văzut de secole multe, în burg.

Chiar și amatorilor de sport cu risc maxim, de data asta, li s-a dat mult prea mult.

Sticla ferestrei prin care privesc, s-a înnuiat ca un învelș din gelatină transparentă peste o bomboană fondantă. Pot să-l apăs cu degetul cât vreau, amprenta mea va rămâne pe vece, aici, mărturie a prezenței factorului uman la o distrugere iminentă.

Bolnavul cu anus contra naturii, stă pe genuchi, sprijinit de peretele salomului. Are obrazul de var spulberat și funingine. Ar putea fi un basorelief, o efigie perfectă a dezastului umanității.

Miroase tot a scrum și a carne intrată în putrefacție. Transpir și mi-e greață, mi-e silă de mine ca individ care, îmi tot reproșez de la o vreme, că sunt mică, fără putere și că fac degeba umbră pământului.

Me-am prăbușit ca un halat de molton, peste patul, care... mă cuprinde cu viclenie de amant, între vintrele-i acoperite cu mușamaua umedă și fierbinte.

Atâtea le-a trebuit aparatelor de resuscitare; săsăie ca un harem de găște nerferice. Mă ciupesc de peste tot de unde mă mai pot prinde.

Mă las învinsă. Sunt leneșă, bolnavă sau doar obosită? Refuz să mai văd soarele vântat la ochi, turmul bisericilor lipsă, fereastră mototolită și colțul din camera unde, cadavrul unui soarece-cobai răspădește germei de grăp.

(Fragment din romanul în lucru "Miercuria din cenușă")

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦

Nicoleta DAVID

paralela 45 ea mărturisese că visează uncoi la Prometeu

în noapte, rugăciunea mea se prefăce-n zbor

2. Zbatero-n veac Toate sunetele Mi se sparg de tîmpile

Ca-ntr-un blestem în corul îngerilor Cineva tușește indecent O diversune?... La marginea timpului Un punn de Cenușă verde Bolborosind ceva despre Adevăr.

3. te lepezi de iluzii? mă lepăd de iluzii și de toate celelalte

5. mă ascund ochiului tău de pictor care mă dezbracă să vadă căderea faldurilor

mă învețe-n stela mă zămbește un înger mă tace o iconă

Alexandru TĂLMACIU

# # #

stinger... îmi închipui că te cunosc de o viață... dar ești străină de lumea mea. în toată firea și neputința mea, oarecum mă las vrăjit de înfășurarea ta...

ochi tăi parcă ascund noaptea, și amar de vreme peccitului sub tăcerea lor umedă... expresia feței tale parcă e o iliaidă scrisă de propria-mi mână stîngăce.

să fii tu cea care o să îmi salveze sufletul măncat de dezamăgiri triste, și ura ce o poartă mulți pentru mine? mă tot uit la tine și încerc să mă deslușesc o parte din misterul tău... ce parcă mi-ți oferi a-mi stămi curiozitatea, să te merit? așa cum mi-ai șoptit odată? sau ești un vis, un produs al imaginației mele sărăce? oh și burzele tale, atât de frumoase, parcă fiind tot ce mi-am dorit o viață să sărut... câtă patimă poți stărni... numai de aș ști, ce ești cu adevărat, ce vrei să realizezi avându-mă pe mine, ce dorință arde în inima ta, vreau să știu... am dreptul sa știu despre cea care mi-a dăruit o speranță...

toamnei gânduri

astept pe una din băncile parcului pustiu... alele sale erau cândva pline de amorul cuplurilor ce se țineau de mână străns, și se sărutau cu patimă. Dar acum totul e pustiu, și alele duc dorul pașilor fini.

nimeni nu își mai amintește de sărmanul parc... amorțit de vântul ce vestește iarna prin răcoarea sa, mă plimb cu privirea printre goliciunea copacilor.

ceva din mine așteaptă să fie salvat de tăcere, iar melancolia încearcă să se adăpostească în sufletul meu stinger, ce odată era plin de vioieși și dragoste nebulă.

toată ființa mi-e întrebătoare, o aud mereu șoptindu-mi: "cum ai ajuns să fii scaldat în tristețe?"

să fii sincer cu mine, nu știu ce m-a împins spre solitarizat.

sunt sătul să fiu în continuare băntuit de fantomele trecutului, iar optimismul e un lux ce nu mi-l permit...

dar uite-mă! așteptând pe o bancă, înfrunzit de gânduri adânci pentru vremea ce se năzarește a fi depri-mantă.

un fior îmi străbate șira spinării, iar gândul singurătății mă năpădește cu frică curind avensm să mă arlu în capul oaselor, croindu-mi o cărare anevoios, pășind pe pătura frunzelor moarte, în speranța de a părăsi mai repede locul acesta muribund.

întrezăresc o privire scliptitoare la doi pași de mine, o năluca? sau o pustiatică ca mine, care s-a gândit la un refugiu sărăcăcios în societatea îngrașată?

apropindu-mă, dispare, nu mă mai opress să o caut, o alta fantomă, ce e de mirare? am înțeles că am văzut doar o viziune măguloasă a posibilului ei chip, îmi reiau pașii fini și mă îndrept spre casă, uitând gloria ce am purtat-o cu am. Măcinat de grijile sufletului, dezolat și fără iubire.

Putem tipări orice. Preturi cinstite. Consultanță pentru ce doriți să tipăriți. Vorba multă, sărăcia omului. Mai bine contactati-ne la: dorudancus@yahoo.com sau telefon: 0766-633.536.

Oriunde ați fi, căutați revista SINGUR. Nu te lasă singur.

Correspondență din Canada

Subredacția Dâmbovița ♦ Subredacția Dâmbovița

Maria GHEORGHE

Obsesii și impresii

Eu știu cum e o dimineață cu cafeaua la fereastră, cu aroma aburindă pe curbura gândului, care așteaptă sărutul tămplei calde și visătoare. Vei ști și tu cândva, cum e o dimineață cu tâmpla lipită de fereastră deschisă ce dă într-un vid plin cu uitare, și nu vei înțelege, pentru că, în ceașca de cafea, drumurile sunt abrupte și toate urcă la poarta visului. Sunt dureros de lucidă într-o cușcă translucidă. Nimeni nu o vede cât mă apără de toate mângăierile, șoaptele, tăcerile, absențele. Doar tu îi știi codul, și nu eu și tu eu și tu eu și tu ce formă i dorul meu de acea "oraă" de toamnă... forma frunzei de plop legănat de șoapta de toacă... de pe malul lacului...

Azi dimineață, în drum spre metrou, căutam o metaforă magică, una pentru arta de a învăța să trăiești *Singur*, și aceeași pentru durerea ta de dinți... n-am găsit decât intersecții, peste tot, intersecții, din cele prin care trec și dau mereu de tine, și tu, doar cu un cuvânt, sau cu tăcerea, îmi faci brânci într-un vis. *Fă un drum la gura metroului, și dacă nu dai de un om, sigur vei vedea un pom...* Cam asta mă urmărește de când mi-ai spus *niciodată singur...* *niciodată ghicit...* sau așa ceva... Și mă gândeam, câte intersecții sunt pe lumea asta, parcă am trecut prin toate!... între durere și vindecare, între vorbă și necuvânt, între această toamnă și absență, între hazard și (imp):posibil, dar și între (imp):resie și... aici mă blochez, așa că ajung la alta... între Stradella și Vânt, sau între Ea și Strada Mircea cel Mare... o intersecție care

începe într-un punct de T... și o și mai mare intersecție, între deșert, piramide și *Votajul* norilor pe cer, precum a gândurilor spre copilărie, cu popasuri pline de sigle... pe una scrie: 1 Km până la Histria. Și tot intersecție din ultima vreme îmi sunt *Ploile* din *Votajul* tău, ca un *concerto de Acum*, pe Bricul Mircea de

Atunci...

Am intrat tiptil. Prima impresie a fost că aud Suprerealismul în ținută de gală, apoi i-am auzit pe Andante... pe Allegro, Allegretto Adagio... Acordurile sunt fine, portativul pe stative... Fiecare își cunoaște partitura ca pe bătăile inimii, fiecare își cunoaște atât de bine treapta de pe scară... și era doar un violon... *Singur*... Nu știu de ce mi-am adus aminte de "mătușa Speranța, sora mare a mamei"... Poate pentru că acest *concerto* e semn pentru sora ta (mare?), și mi-am adus aminte și de sora lui Pompiliu (și ea era «mare »)?... și de multe mi-am adus aminte... și de tren, și de ... și așa...

une feuille, une plume et une mouette une fleur d'un prunier oublié sur la route que je te dise quoi et comment avec alors et maintenant
.....
ici j'étais resté à sa question (est-il libre a-t-elle demandé) tombée dans ma pensée les autres se sont perdues entre

une pierre pleine d'algues vertes et bleues rencontre une grande méduse et un poisson
.....
cette gouttelette-là roulée d'une feuille de chêne est même le point d'un dé endormi entre

aici poetul s-a oprit a întors pagina și-a citit concerto con violino solo obligato

Montreal, luni 22 octombrie 2008
(gânduri din fereastră)

Mircea DRĂGĂNESCU

Amurg

E vremea poeziei Doamne... dacă nu toamna, atunci când?

lucrurile au o transparență anume, se văd nervurile, structura de rezistență dar și substanța plină de sevă, rotunjimile pline de promisiuni eternizate de lumina mieric...

lumea o vezi dintr-un chihlimbar, o picătură de miere ce te înconjoară blând dându-ți iluzia eternității...

* *
* *

Adormind pe brațul cumpenei și visele la capătul celălalt ridicându-te... șoptindu-ți ești un nimic ești un nimic un nimic...

* *
* *

Aștept această mare primejdie pescăruș cu aripile întinse într-un gol de aer așteptând inefabilul sprijin care întârzie...

aștept această mare primejdie o corabie cu pânzele strânse înglobată în blocul de liniște dinaintea furtunii...

* *
* *

Ochii mei însetați de lumină nu vor reuși niciodată să privească

atât cât întineric va încape în ei... mâna mea îți descoperă lacrima cuvintelor vor acoperi carnea noastră cu tremurată... adăpost bun vor clădi împotriva celui care se tot prăbușește în sine...

sub cortul de cuvinte uita-vom de lume vom crede că vreme mai este vreme mai este...

Regăsire

Bucăți din mine iar se rup cu ele groapa să astup

din groapă lutul se desprinde prin lume-n Nume să colinde

e doar așa un schimb de părți din lut în viață și în cărți...

Cântec

Tot privim tot privim popul cum de înflorim cum pomul călătorim aripile-i înfrunzim și de noi ne despărțim...

tot privim tot privim calul cum înțelenim cum povești îl amăgim cum coama i-o împletim vântului în întirim noaptea când preocupăm ce nu voim ca să știm...

tot privim tot privim o cetate ce zidim fără ca să o numim fără casă o numim fără ca să o numim...

?

Trebuie să ies din aerul acesta subtil unde larii au început să se subție cu ochi de copil cu pașii tiptil să dau ocol timpului acesta feroce...

voi rămâne dintr-odată singur privind extaziat urmele incandescente ale pașilor mei îmi voi aduce aminte de mama bătrână îmi voi aduce aminte de zei...

voi ingenuchea sunt sigur în fața absenței Sale va tace știind că doar eu pot să-l însingur între oase romane și dace...

se va da cu capul de aer și aerul va strălumi ca marmura cea de Carrara în care născutu-s-a Pieta...

Autori propuși de subredacția

Subredacția Argeș ♦ Subredacția Argeș ♦ Subredacția Argeș ♦ Subredacția Argeș

Genia VIZIRU
ce

și ce să-i spui lui Dumnezeu atunci când nu mai ai nimic de spus

ii poți vorbi cuvinte de iubire se zvonește

sfășiindu-le din balamale ușile adormindu-ți auzu-n rugăciune nerugându-te

așa i le poți spune

când nu ai altceva de-adăugat

așteptarea lui petru

am auzit că sus la poarta raiului stă paznic petru

apostolul

care-a tăiat demult într-o grădină anume urechea soldatului roman

și că la poarta din grădina iadului tot el așteaptă sfântul

nu știe pe unde va ajunge el soldatul cu ea urechea lui în mână să își audă în sfârșit iertarea cuvenită

de la petru

Aplicații ale metodei husserliene

I. Problema fenomenologiei

În acest eseu ne vom opri asupra metodei fenomenologie inițiate și dezvoltate de Edmund Husserl. Pentru acest gânditor, filosofia nu reprezintă pur și simplu o concepție teoretică (Weltanschauung), ci luare de atitudine față de lume. În centrul preocupării filosofice este adus subiectul cu o dublă raportare: la lume și la sine. Perspectiva lui Husserl este marcată în mod special în primele scrieri (*Cercetări logice, Criza științelor europene și filosofia*) de critica adresată psihologismului care tinde să transforme conștiința într-un obiect de studiu al naturii. Însă, conștiința nu este niciodată un fenomen, ci face posibile fenomenele.

Influențat de profesorul său, Franz Brentano, gânditorul german a pornit de la ideea de intenționalitate ce caracterizează actele psihice, dar a extins-o și a dezvoltat-o în cadrul filosofiei. Conștiința intențională nu presupune doar orientarea spre ceva (Brentano), ci aduce mereu unitatea planului teoretic (de exemplu a gândirii, a reprezentării) și a ceea ce vine în planul teoretic (adică a gânditului, a reprezentatului). De

asemenea, Husserl refuză raportul de includere dintre conștiință și lume, în sensul în care lumea *face parte*, este interioară conștiinței și încearcă surprinderea „intuiției originare” în care este prezent punctul de contact dintre spirit și real. „Întoarcearea la fapte” presupune aflarea orizontului în care se întănesc subiectul și obiectul.

În *Cercetări logice* (1900-1901) apare încercarea de a clarifica natura subiectivității (care nu înseamnă același lucru cu subiectul psihologic), plecând de la eforturile de a oferi o clarificare filosofică a matematicii pure. Dar pentru că demersurile logice nu au reușit să explice fundamentele aritmeticii, ale teoriei multiplicității și ale științei, Husserl a considerat că trebuie să treacă dincolo de sfera proprie matematicii, la o altă înțelegere, necantitativă a esenței generale a formalului. Astfel ajunge la ideea unei „logici pure”, ca metodologie și ca știință teoretică independentă de orice empirie. Logica pură („transcendentală”) trebuie să cuprindă condițiile ideale ale posibilității științei în genere, având, deci, rol de explicare și fundare: „dacă nu dorim să rămănem la jumătatea drumului (...) trebuie să ne asumăm sarcina de a construi ideea logicii pure pe o bază suficient de largă” ([2], p. 315). De aici și începutul unei critici a psihologismului, care reduce logicul la funda-

Alexandru Mărchidan

mentele lui în acte psihice, nu face distincția între psihologie și logică-valabil, având așadar consecințe relativiste și subiectiviste. Logica întemeiată fenomenologic permite înțelegerea faptului că științele pozitive pot să realizeze numai o raționalitate relativă unilaterală, care lasă după sine o iraționalitate deplină.

Comprehenșiunea evidentei („local” apariției corelației subiectiv-obiectiv) conduce la o teorie a adevărului în general, adică la fenomenologie, prin examinarea *fundamentului originar* al obiectivităților în care este angajată conștiința noastră. Aceasta îl duce pe Husserl la cercetări consacrate matematicii, limbajului, în mod special noțiunii de semnificație, depășind mult domeniul logicii. (*Va urma*)

Scrieți voi, că eu citesc! ♦ Scrieți voi, că eu citesc! ♦ Scrieți voi, că eu citesc! ♦ Scrieți voi, că eu citesc! ♦ Scrieți voi, că eu citesc!

◆Primum, prin bunăvoința bunului și neobositului **George Vulturescu** de la Satu Mare, nr. 6-7-8 ale revistei „**Poesis**”, un efort care nu a fost și

POESIS
Revistă de poezie

nici nu trebuie trecut cu vederea. Revista arată așa de bine că-ți vine să o pui în bibliotecă, ceea ce am și făcut. Importanță de reținut: în revistă publică preponderent autori din nordul României, acest gest survenind pe fondul lipsei de audiență a acestora în mediile restului țării. E mult de meditat asupra acestei chestiuni cu soluții firave, deși cei care semnează în aceste numere nu sunt niște necunoscuți. Mulțumim și pentru vorbele bune, domnule **Vulturescu!**

◆Cineva nu se teme să-l publice pe „recalcitrantul” Paul Goma: **„Jurnalul literar”** (nr. 13-16/2008). Să fii iubit, domnule **N. Florescu!** Cine vrea o revistă

JURNALUL LITERAR
Revista Paul Goma
Publicație de opinie și informații literare

densă (și) din punct de vedere calitativ, să se aboneze!

◆Semnalăm, convinși de importanța ei în mass media românească, nr. 1/2008 al revistei „**Sinapsa**” editată de Ed. Platyterra din București. Greu de spus cum va penetra piața această bijuțerie de cca. 150 pagini în care găsim, la alegere: artă, filosofie, știință, teologie (cu extensii în conexiuni, interferențe,

SINAPSA

joncțiuni, intersecții). Semnatarii sunt nume de marcă, de aceea las posibilităților cititorilor plăcerea de a-i descoperi. Observație: nu ni se spune cum putem să o procurăm, nici regularitatea aparițiilor. Oricum, felicitări pentru **Florin Caragiuz**, realizatorul unei publicații cu o ținută grafică impecabilă.

◆„*Dragi prozatori tineri, vă rog, infirmați-mi spusele dacă sunteți în*

MOZAICUL

stare!”, spune **Paul Cernat** într-un interviu acordat **Xeniei Karo-Negrea** în revista „**Mozaicul**” (nr. 6-7/2008). Apată mai mult pe realitățile din teatru, publicația se constituie într-un fel de „scenă deschisă”. Dacă îmi place teatrul, îmi place numai când fulgăiește și simt la colțul străzii mirosul vinului fier. Ceea ce am și simțit citind „**Mozaicul**”.

◆Revista „**Apostrof**” (nr. 8/2008) debutează cu o anchetă referitoare la superstiții. La întrebările: „*Aveți superstiții? Ce superstiții aveți și ce forță au ele în viața dvs.?*” răspund: **Paul Aretzu, Ște-**

APOSTROF
revista a uniunii scriitorilor

fan Bolea, Ștefan Borbély, Cătălin Ghiță, Ana Mureșanu, Ovidiu Pecican, Elisabeta Pop, Adrian Sângerzan, Simona Sora, Andrei Zanca. Lipsesc din insectarul **Martei Petreu**, realizatoarea anchetei: **Mircea Petean, Flavius Lucăcel, Nicoară Mihală, Marin Pungă, Adrian Suci, Marian Ilea, Salah Mahdi, Nicolae Petricec ș.a.** O lingură cu apă în deșert: poemele **Aidei Hancer.**

Interesant și textul **Alinei Andrei** – „*Primul om care a fotografiat Sfînxul*”.

◆Îl regăsim, după vreo zece ani de când nu ne-am văzut, și pe **Dumitru Crudu**, fondator (alături de **Marius Ianuș**) al revistei „**Stare de urgență**”,

STARE DE URGENȚĂ

tipărită la Chișinău și de găsit spre cumpărare (și) la librăria de lângă M.L.R. din București. O revistă scrisă alert, editorializată și comentată săi abordând în nr. 4/2008 o multiplă paletă de subiecte fierbinți în care fierbe republica de peste Prut. Un neajuns: „**Stare de urgență**” nu are o adresă poștală. Bănuim din ce motive, însă așteptăm o confirmare a fondatorilor pentru a le putea face publice.

◆Izbitor în „**Contemporanul – ideea europeană**” (nr. 9/2008): comunicatul editurilor din Republica Moldova despre continuarea distrugerii sistemului de editare a cărților și manualelor. Ar fi bună o anchetă făcută de gruparea celor de la „**Stare de urgență**”. Am afla amă-

Contemporanul
Ideea europeană

nunte mai exacte. De citit cu luare-amine cronică literară al lui **Ștefan Borbély**, „*O carte explozivă*” (Eugen Negrici, „**Iluzii literaturii române**”). Cine nu are cartea, ar fi bine să se informeze direct din textul lui **Șt. B. Nici Aura Christy și Diana Adamek** nu trebuie uitate: mi-au făcut un cadou involuntar: o după-masă frumoasă de toamnă pe terasa de la M.R.L.

◆Nu pot trece cu vederea peste „*Crimă fără pedeapsă*” (**Gheorghe Grigurcu**, revista „**Ramuri**”, nr. 8/2008). Un articol puternic referitor la marea orbecăială postdecembristă. Fără mânuși.

RAMURI

Un fel de cauter. Tot aici îl regăsim pe **Paul Aretzu**, cu „*O carte în atenție*”: este vorba, iar, despre „**Iluziile literaturii române**” de Eugen Negrici. Revin cu același sfat pe care l-am dat și cititorilor revistei „**Contemporanul – ideea europeană**”.

◆Dovedind un tot mai rar întâlnit fair play, revista „**Arges**” (nr. 9/2008) găzduiește în paginile sale, la rubrica „*Outsider*”, răspunsul lui **Liviu Ioan Stoiciu** dat U.S.R., după ce instituția respectivă

ARGES
Revistă de cultură fondată în 1966 • Sete muni

l-a acționat pe acesta în justiție. Am mai remarcat limpezimea ideilor lui **Jean Dumitrașcu** (în „*Despre schimbare*”), logica și bunul simț dovedit de **Magda Ursache** (în „*Tăfna și tupeul*”), poemele lui **Petruț Părvescu** (nu ni se spune din ce volum sau volume fac parte, acest autor editând, după zece ani de tăcere, nu mai puțin de cinci cărți), cronică literară semnată de târgovișteanul **Ștefan Ioan Ghilimescu** (referitoare la George Ciorănescu și Alexandru Ciorănescu), textul impresionant numit „*Mircea Cărtărescu sau Cum a scris postmodernismul literatură*”, partea a III-a) al **Claudiei Mi-**

haela Vlaicu.

◆„**Luceafărul**” (nr.31/2008) devine o revistă din ce în ce mai atractivă și mai bine realizată grafic (mă refer la trecerea de la formatul tipografic

Luceafărul

precedent, la A3-ul de azi). Remarcăm recenția **Ioanei Geacă** la volumul de poezie „*33 piatră, pasăre, duh*” (autor: **Florin Dochia**). „*În zig-zagul unor contradicții*” (de **Alexandru George**), aducerea aminte de volumul „*Dicționar al religiilor*” (scris de M. Eliade și M. P. Culiianu), despre care **Sorin Lavric** (autorul aducerii a...) concluzionează genial: „(…) ...dacă toate sunt mai mult sau mai puțin adevărate, atunci fie Dumnezeu nu este, fie sunt mai mulți dumnezei”. Cei care nu au această carte să fugă lute să o procure, este editată de Polirom, în 2007.

◆„*Poate că ar trebui măcar acum să spunem „Nu!” regulilor jocului*”, spune **Doina Ioanid** spre finalul editorialului „*Speranța moartă a românilor*” („**Observator Cultural**”, nr. 184/2008). Autoarea

COBSERVATOR CULTURAL

pornește de la o întrebare pusă de **M. Blidariu**: „*Ați renunțat la mica dumnezească ferice pentru a salva țara asta de la nefețire?*” și trece în revistă mai multe fațete ale nepăsării cetățenești din România actuală. Citind, m-a apucat o bruscă nevoie de-a reciti câteva pagini din „*Capesius, farmacistul de la Auschwitz*” de **Dieter Schlesak** (cartea e în librării, am cumpărat-o mai în vară de la Brașov). Moment de respiro în acest număr: „*Tabăra de creație de la Săvișin*, ediția a II-a” (material semnat de **Cristina Ispas**).

◆Citesc „**România literară**” de la coadă la cap (iată cum devine omu' unic!) – încep mereu cu penultima pagină, nerăbdând să află ce mai zice **Liviu Ciocărlie**. Dar nr. 38/2008 atrage atenția și prin altceva: „*Cronica pesimistei*” (de

România literară

Ioana Părvulescu), comentariul critic al lui **Daniel Cristea Enache** (la volumul lui Gelu Ionescu, „*Covorul cu scorpioni*”) și, de necrezut!, „*calendar*”-ul, unde află: „*27.09.2001 – a murit Iustin Panța (n. 1964)*”. Dintr-o dată am înțeles că a trecut o veșnicie de când nu mai e. Pentru ca tacămul sentimental să fie complet, mai am parte și de două pagini de poezie ale **Mariiei Tvetavaeva**, în traducerea lui **Leo Butnar**.

◆În loc. **Lungulețu** (jud. Dâmbovița) apare, prin grija unui profesor de fizică-chimie (!) o revistă școlară numită „**Luminis**”. Editată pe speșele lui **Constantin Predescu-Neacșu**, profesorul de care vorbeam, revista nu se adresează numai elevilor, ci întregii localități. E adevărat, multe materiale aparțin copiilor, ceea ce e și

firesc. Finanțarea, însă, ar trebui să deschidă niște obloane bine înțepenite ale acestei așezări, renumită mai mult prin culturile agricole de cartofi și varză.

◆Spicium din nr. 3-4/2008 al revistei „**Euphorion**” (singurul găsit pe piața bucureșteană), dedicat scriitorilor de limbă germană: „*În mod obișnuit, sexualitatea noastră este animalitatea noastră, iar aceasta, în absența procre-*

EUPHORIION

ării, rămâne tristețea noastră. *Animalul trist. Omul melancolic.*” (**Alexandru Uiuu**, „*Daimon*”) și „*La sfârșit, pământu-i/vesel. Postit-am întreaga zi/ de-atâtea postit, trupul mi-e de catifea ca și cum mi-ar fi prieten*” (**Dieter Schlesak**, „*A fi german în România*”). Atât, că iar mi-amintesc de **Iustin Panța**.

◆Primum în ultimul moment revista de cultură a Țării Chioarului (Maramureș) - „**Vatra Chioareană**” (nr. 2/2008). Apărută în condiții grafice de excepție, revista conține tot ceea ce trebuie pentru

Vatra Chioareană
Revista Țării Chioarului • Numărul 2 (nr. 2) • Septembrie 2008 • Căpitan Mădălar

a se prezenta cu fruntea sus în galeria revistelor autohtone. Am remarcat poemul „*Făptura*” (de **Alexa Gavril Băle**), „*Dorința de partid*” a binecunoscutului **Ioan Groșan**, „*Fărțăția*” (de **Ana Bisztricki-Florea**, material referitor la unul din multele și minunatele obiceiuri ale Maramureșului).

◆O revistă mai puțin obișnuită (ne referim la tematică) este „**Aisberg**” (1/2008). Ce țintă are această publicație aflăm chiar din primele pagini: „*După postmodernism și postpostmodernism,*

AISBERG

literatura simte nevoia unui termen care să definească noile modalități de dialog și tendințele culturale actuale, fără a se mai folosi, în mod repetat și chiar obositor, particula „-post”. După încercarea folosirii termenilor „paramodernism” și „metamodernism”, cultura română este, în sfârșit, sincronă cu mișcările culturale ale Occidentului prin folosirea noului concept de avangardă TRANSMODERNISM. Termenul își are bazele într-un univers mult mai complex, alături de TRANSDISCIPLINARITATE.” (**Daniela Glăvan**, „*Prezentarea revistei AISBERG*”). Cine vrea să fie la curent cu mersul literaturii nu trebuie să facă abstracție de „**Aisberg**”.

Cititorul de reviste

SC GD GABRIELLA SRL

Execută proiecte de reviste sau publicații pentru orice tip de public-țintă.

Prețuri cinstite.

Tel.: 072-444.35.87

Momentul de respiro

Țărm cu maci sălbateci

se strânge-n mine clipa rostogolind pe scară și se oprește-n locul în care, lângă pat, e pasul tău cu roșii și cu iubirea vie și parcă-i o poveste din care torci și sap o treaptă cu iluzii, ce părăsi colina și regăsi în frunză aroma de pelin și iar se face ziua în dimineața-n care se vindecă ologul în turbure suspin

aici, în amintire, ți-e rana care cântă și-i bucuria spumă din valul fără țărm se naște fericirea când piatra e rotundă, din scoicile ce ngână atunci când eu le sfârm se umple plaja vieții din fiecare clipă și urcă pe cărare pe muntele vrăjtit așa e foc în ziua în care o cântare ușor coboară-n Timpul pe care l-ai iubit

din strofe lungi și pline se arde-n formă valul și se oprește-n țărmlul înalt și plin cu maci copilăriindu-mi gândul cu seara-n care visul se adâncea în marea pe care cântă și taci ajunge naufragiul cu pânzele albastre pe insula pe care am un izvor cu stuf și-i limpede izvorul și-i apa cristalină și ține însetării din flăcări de năduf

un vis se scaldă-n mare și-i liniștea un cântec din care doar Stadela mai cobora un pic în rest e înălțare pe țărmlul meu din munte, a câștigat Adela mizând iar pe nimic o floare mi-e grădina cu casa răvășită din manuscrisul vieții pierdut cândva în gând și așezat pe scara pe care doar Andante o știe dintr-un cântec și un lătrat din vânt

Constanța, 17 mai 2008
(de nașterea micuței Claudia Annie)

Ioan Mircea POPOVICI

Revista SINGUR angajează
agenți publicitari.

Comision 45%!

Condiții lejere de lucru. Pregătire gratuită.
Procentul se acordă imediat după semnarea contractului de publicitate.

Tel.: 072-444.35.87

E-mail: dorudancus@yahoo.com

EVENIMENT

Uniunea Scriitorilor a găzduit recent la București lansarea unei importante lucrări – „Istoria Literaturii Române. Dramaturgia”, de Mircea Ghițulescu. Dramaturgii sălăjeni menționați în această carte: Elena Aciu, Petre Dulflu, Flavius Lucăcel. La eveniment au participat peste 100 de scriitori și critici de teatru. După lansarea cărții a urmat un spectacol-lectură după piesele de teatru "Fisura" și "Decoratia", ale lui Flavius Lucăcel. Regia a fost semnată de Victor Olăhuț. Din distribuție au făcut parte actorii Olga Delia Mateescu, Ioana Macaria, Mircea Constantinescu, Relu Poalelungi, Alin Teglas și Cătălin Mare. Cei peste 100 de spectatori au primit foarte bine piesele.

Flavius LUCĂCEL

În pauza de ca. 15 minute dintre lansarea volumului și prestația actorilor, o participantă i-a spus lui Flavius Lucăcel că piesele sale seamănă cu ale lui Eugen Ionesco. Văzând privirile noastre nedumerite, doamna a insistat: "Ce, nu-i bine că seamănă cu cineva. E foarte bine!". Împreună cu poeta Dana Banu, ne-am retras discret din grupul dănei, spunând că noi suntem doar niște bieți reporteri de la o revistă literară și nu prea știm cu ce se mănâncă teatru. Nu putem uita căutăturile fioroase ale unor participanți la eveniment, care au devalizat platourile cu săratele și au stors ultima picătură de vin din sticle.

Una peste alta, faptul că un autor de teatru din provincie a penetrat "Sala Oglizilor" a U.S. e de bun augur. Sperăm să se repete.

Reporterul cu sorțul albastru de piele

Tudor v-a răspuns. În ceea ce-l privește pe A. Suciuc, este părerea sa. De reținut e, totuși, faptul că tot mai mulți oameni își pun întrebări în ceea ce privește activitatea preoților din România. Ne bucură faptul că citiți revista noastră, dar e mult de muncit până vom reuși să distribuim peste tot în țară.

Ștefan Doru Dăncuș

Stimată doamnă Mitraș-Ionescu,

Samarinean sau samaritean este unul și același lucru, adică ambele cuvinte fac referire la o aceeași "persoană aparținând unei populații din provincia palestiniană Samaria, provenită din amestecul evreilor antici cu coloniștii aduși de cuceritorii asirieni, și care a constituit principala nucleu etnic al statului antic Israel" sau cel puțin așa spun dicționarele pe care le am eu la îndemână. Ca să nu mai căutați prin bibliotecă vă dau eu o sursă rapidă de pe net: dexionline.ro, care este transpunerea pe internet a unor dicționare de prestigiu ale limbii române.

Am folosit forma samarinean tocmai pentru că este mai rar folosită și pentru că mi-a părut că sună mai arhaic; așa după cum îmi place mai mult cum sună moldovan decât moldovean.

Laurențiu-Ciprian Tudor

Fondator:
ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

Subredacții SINGUR în România:

- Alba - Vasile Bora: vasilebora2003@yahoo.com
- Brașov - Laurențiu Ciprian Tudor: amza_likon@yahoo.com;
- Adriana Lisandru: sancho_panza_cervantes@yahoo.com
- Bihor - Nicolae Iștoc: 0359-177560
- București - Dana Banu: danabanu2006@yahoo.fr;
- Florin Caragiu: editura_platytera@yahoo.com
- Bistrița - Alexandru Uliuiu: aluiuiu@yahoo.com;
- Melania Cuc: melaniacuc@gmail.com
- Cluj - Flavius Lucăcel: flavius_lucacel@yahoo.com
- Constanța - Ioan Mircea Popovici: ioanmircea.popovici@gmail.com
- Dâmbovița - Constantin Predescu Neacșu: predescunc@yahoo.com;
- Remus Foltoș: remusfoltoș@yahoo.com
- Galați - Viorel Șerban: 0236-813437; 0263-678860
- Maramureș: Nicoară Mihali: nicoaramihali@yahoo.com
- Mehedinți - Dan Șalapa: dan_salapa@yahoo.com
- Prahova - Oana Zahiu: ooanazahiu@yahoo.com;
- Raluca Șandor : ra_luca22@yahoo.com
- Sălaj - Dina Horvath: dina.horvath@yahoo.com
- Sibiu - Florin Oancea: florin_oancea_ro1@yahoo.co.uk;
- Marius Mitea: thor_son88@yahoo.com;
- Hermine Câmpean (Medias): crocodila1@yahoo.fr
- Suceava - Mircea Catargiu: 0747-248131
- Vâlcea - Cornel Dugășescu: corneliu94@yahoo.com

Subredacții SINGUR în lume:

- Anglia - Mihai Demianciuc: mdemianciuc@yahoo.co.uk
- Austria - Harry Danciu: harry69@gmail.com
- Canada - Dan Lordache: diordache01@gmail.com
- Germania - Lucian Hetco: lucian_hetco@yahoo.de
- Italia - Dumitru Ilies: alisgurita@yahoo.com
- USA (Seattle) - Cristina Spiridon: cristinasirion@yahoo.com

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Vă rugăm să faceți tot posibilul pentru a ne trimite materialele în format electronic (e-mail, în attach files) și cu diacritice. Materialele corespondenților noștri care nu au fost publicate vor apărea în următoarele numere ale revistei.

Vă mulțumim pentru răbdare.

Adresa redacției: Editura SINGUR
Str. Tony Bulandra, Bl. 25, Sc. A, Ap. 8, Târgoviște,
jud. Dâmbovița
Telefon: 072-444.35.87
E-mail: dorudancus@yahoo.com
Proiecte ecologice: Gabriel Soare, Constanța Soare:
0722-885.342; 0727-326.058

ABONAȚI-VĂ. Completați talonul și trimiteți-l pe adresa: Revista SINGUR, str. Tony Bulandra, bl. 25, sc. A, ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița. Costul unui exemplar este 1,5 lei. Taxele de expediere sunt incluse în preț. Vă rugăm să vă scrieți adresa complet și citeț, pentru ca publicația noastră să vă parvină la timp. Sumele vor fi expediate pe adresa: SC GD GABRIELA SRL
CONT IBAN: RO32BTRL01601202H2550XX
C.U.I.: RO22471556
Banca Transilvania, Târgoviște, jud. Dâmbovița
Anexați la talon o copie xerox după chitanța de la poștă

TALON ABONAMENT

Nume, prenume.....
Adresa exactă.....
.....
Doresc un abonament la revista SINGUR și achit următoarea sumă.....
Acest talon poate fi copiat la xerox, dacă cititorii doresc să păstreze intactă revista.
Abonații cu abonamente de sprijin (care înseamnă o donație suplimentară față de suma abonamentului simplu) vor primi din partea editurii, gratuit, cărți și materiale editate în ultimii ani.
Semnătura,

În format tipografic, revista SINGUR poate fi procurată de la următoarele puncte:

- Brașov: Brașov, Librăria OKIAN, str. Mureșenilor, nr. 1
  - București: Librăria din fața Muzeului Literaturii Române (zona P-ța Romană-Calea Victoriei)
  - Dâmbovița: Târgoviște, standul de flori din Complexul MUNTENIA, parter
  - Sălaj: Zalău, chioșcul AF BUTU (zona Piața Agroalimentară centrală)
- Datorită faptului că nu am reușit să definitivăm problema difuzării revistei în România, cititorii o pot procura, ca și până acum, de la subredacțiile noastre sau o pot comanda pe adresa redacției. Vă mulțumim pentru sprijin și înțelegere. Rămânem împreună!

Ce și cum

Cornel Dugășescu, Râmnicu Vâlcea: Nu mai e nevoie de sindrila. Biserica a făcut rost din altă parte. Aurora Pordea, Oradea: Reproduc în continuare "Replica" la poemul "Dedicație specială" apărut în nr. 3-4-5 ale revistei noastre: "Ne e rușine de rușinea noastră/ Dar cei cărora trebui să le fie/ Sufală în spuză ei s-o reînvie/ Cu apanaj de pasăre măiastră// Plai sfânt, pari o pădure răvășită/ Ce prin furtună drumuri nu mai are/ Un vânt pribeg îi suflă-n lumânare/ Să-și cearnă întunericul prin sită/ Ne rușine, Doamne! Ce rușine!/ Avea dreptate Ștefan să grăiască/ Splendoare-autohtonă, românească/ Nu-s căi de-access spre ea pentru oricine// Dar care-i arta-n sfânta Românie?! Să faci și din rușine - mărăție/ Deci să-ți trăiești rușinea cu mândrie!".

Nu mai am nimic de zis. Bălan M. Adrian-Mihail, Craiova: Nu prea știu ce vreți să faceți, de fapt. Proiectul cafenelei literare e laudabil, însă nu cred ca veți putea obține atât de mulți bani pentru a renova imobilul de care vorbiți. Vă putem ajuta mediatizând ideea Dvs., însă cu banii e mai greu. Abia putem plăti cheltuielile revistei.

G. M., Sibiu: Nu înțeleg pentru ce m-ați mai contactat. Ca să vă aflați în treabă?

Carmen Foțaș, București: După cum ați putut vedea, materialul Dvs. a apărut. Vă așteptăm și cu altele. Adrian Velea, Năsăud: Nu am nevoie de procentul Dvs. Prefer

"nimicurile" din lumea mea Nu sunt om politic. Nu vreau liciții false. De fapt, noi doi nu prea avem ce vorbi, nu? Amalia Pascu, București: N-am ce face. De-a lungul vieții, cu toții suntem trădați. De prieteni, de părinți, de frați ori surori, de pădure, de aerul pe care-l respirăm. Nu știu de unde am bani pentru revistă. Poate sap șanțuri. Poate descare saci de ciment în gară. Poate sunt vreun seic arab. Mă voi mai gândi la asta. Mircea Catargiu, Gura Humorului: Spune-mi, rogu-te, ale cui sunt poemele trimise. Am publicat în acest număr textul despre Petruț Pârvescu. Alexandru Stănculescu, Barda (MH): Vom publica ceva în numerele viitoare ale revistei. De asemenea, ne interesează mult o posibilă difuzare a revistei în zona Dvs. Evident, acordăm un procent de 30% din vânzări. Alexa Gavril Băle, Cetățele (Maramureș): S-a făcut, bine că au ajuns la timp. Trimite-mi fiecare număr care apare. Maria Niculescu, Italia: Am primit toate plicurile, mulțumim pentru cărți. Le vom prezenta la momentul potrivit, poate scrie chiar N. Iștoc o recenzie. Vă cer scuze (și Dvs., și altora) dacă uneori vă voi răspunde la această rubrică. Numai timpul pentru a scrie personal fiecareia din cei ce mă contactează mi-ar da peste cap programul. Ca să nu mai vorbim de câți bani așa da pe timbre și plicuri. Maria Mitraș-Ionescu, București: După cum vedeți, Laurențiu Ciprian